Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети разширен състав)

29 септември 2021 година*

„Външни отношения — Международни споразумения — Евро-средиземноморско споразумение за асоцииране ЕО — Мароко — Споразумение за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Съюза и Мароко — Протокол за прилагането на споразумението за партньорство — Размяна на писма, придружаваща споразумението за партньорство — Решение за сключване — Регламент за разпределяне на възможностите за риболов между държавите членки — Жалба за отмяна — Допустимост — Процесуална правоспособност — Пряко засягане — Лично засягане — Териториален обхват — Компетентност — Възприето от Съда тълкуване на международното право — Принцип на самоопределение — Принцип на относително действие на договорите — Възможност за позоваване — Понятие за съгласие — Въвеждане в действие — Право на преценка — Граници — Запазване на правните последици на обжалваното решение“

По съединени дела T-344/19 и T-356/19,

Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario), представляван от G. Devers, avocat,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, представляван от F. Naert, P. Plaza García и V. Piessevaux,

ответник,

подпомаган от

Кралство Испания, представлявано от S. Centeno Huerta,

встъпила страна по дела T-344/19 и T-356/19,

от

Френска република, представлявана от A.-L. Desjonquères, C. Mosser, J.-L. Carré и T. Stéhelin,

встъпила страна по дела T-344/19 и T-356/19,

* Език на производството: френски.

от

Европейска комисия, представлявана от F. Castillo de la Torre, A. Bouquet и A. Stobiecka-Kuik,

встъпила страна по дела T-344/19 и T-356/19,

и от

Chambre des pêches maritimes de la Méditerranée, установена в Танжер (Мароко),

Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Nord, установена в Казабланка (Мароко),

Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Centre, установена в Агадир (Мароко),

Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Sud, установена в Дахла (Западна Сахара),

представлявани от G. Forwood, N. Colin и A. Hublet, avocats,

встъпили страни по дело T-344/19,

с предмет, по дело T-344/19, искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение (ЕС) 2019/441 на Съвета от 4 март 2019 година за сключване на Споразумението за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Европейския съюз и Кралство Мароко, протокола за прилагането му и размяната на писма, придружаваща споразумението (ОВ L 77, 2019 г., стр. 4), и по дело T-356/19, искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Регламент (ЕС) 2019/440 на Съвета от 29 ноември 2018 година за разпределяне на възможностите за риболов по Споразумението за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Европейския съюз и Кралство Мароко и протокола за прилагането му (ОВ L 77, 2019 г., стр. 1),

ОБЩИЯТ СЪД (девети разширен състав),

състоящ се от: M. J. Costeira, председател, D. Gratsias (докладчик), M. Кънчева, B. Berke и T. Perišin, съдии,

секретар: M. Marescaux, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 март 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

A. Международен контекст

1 Развитието на международния контекст по въпроса за Западна Сахара може да бъде предадено накратко по следния начин.

2 На 14 декември 1960 г. Общото събрание на Организацията на обединените нации (ООН) приема Резолюция 1514 (XV), озаглавена „Декларация за даване на независимост на колониалните страни и народи“, която гласи по-специално, че „[в]сички народи имат право на самоопределение, по силата на което определят свободно своя политически статут и осъществяват свободно своето икономическо, социално и културно развитие“, че „[н]а териториите под попечителство, несамоуправляващите се територии и всички други територии, които още не са получили независимост, незабавно ще бъдат взети мерки за предаване на цялата власт на народите на тези територии в съответствие със свободно изразените от същите воля и желание, без каквито и да било условия или резерви“ и че „[в]сички държави са длъжни да спазват строго и добросъвестно разпоредбите на Устава на Организацията на обединените нации […], като се основават на […] равенството, ненамесата във вътрешните работи на държавите и зачитането на суверенните права и териториалната цялост на всички народи“.

3 Западна Сахара е територия в Северозападна Африка, колонизирана от Кралство Испания в края на XIX век и която към датата на Резолюция 1514 (XV) е испанска провинция. През 1963 г. тя е включена от ООН в „предварителния списък с територии, към които се прилага Декларацията за даване на независимост на колониалните страни и народи [Резолюция 1514 (XV) на Общото събрание]“ като несамоуправляваща се територия, управлявана от Кралство Испания, по смисъла на член 73 от Устава на Организацията на обединените нации, подписан в Сан Франциско на 26 юни 1945 г., и фигурира и до днешна дата в списъка на несамоуправляващите се територии, съставен от генералния секретар на ООН въз основа на сведенията, предадени на основание член 73, буква д) от този устав.

4 На 20 декември 1966 г. Общото събрание на ООН приема Резолюция 2229 (XXI) по въпроса за Ифни и Испанска Сахара, потвърждаваща „неотменимото право на народ[а] […] на Испанска Сахара на самоопределение съгласно Резолюция 1514 (XV) на Общото събрание“, и иска от Кралство Испания, в качеството му на упражняващо административна власт, „да приеме възможно най-бързо […] правила за провеждане на референдум под егидата на [ООН], за да се позволи на местното население на територията свободно да упражни правото си на самоопределение“.

5 На 24 октомври 1970 г. Общото събрание на ООН приема Резолюция 2625 (XXV), с която одобрява „Декларация относно принципите на международното право, свързани с приятелските отношения и сътрудничеството между държавите в съответствие с Устава на

ООН“, чийто текст е приложен към резолюцията. Тази декларация „тържествено прокламира“ по-специално „принципа на равноправието и самоопределението на народите“. Що се отнася до този принцип, тя гласи по-конкретно следното:

„Съгласно принципа на равноправието и самоопределението на народите, който е прогласен в Устава на Организацията на обединените нации, всички народи имат право да определят политическия си статут напълно свободно и без външна намеса и да осъществяват своето икономическо, социално и културно развитие, а всяка държава е длъжна да зачита това право в съответствие с разпоредбите на Устава.

[…]

Създаването на суверенна и независима държава, свободното присъединяване или обединяване с независима държава или придобиването на всеки друг политически статут по свободно решение на даден народ са начините, по които този народ упражнява правото си на самоопределение.

[…]

Територията на колония или друга несамоуправляваща се територия притежава в съответствие с Устава статут, отделен и различен от този на територията на държавата, която я управлява; този отделен и различен статут в съответствие с Устава съществува дотогава, докогато народът на колонията или на несамоуправляващата се територия не упражни правото си на самоопределение в съответствие с Устава, и по-специално с целите и принципите му“.

6 Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (Народен фронт за освобождение на Сегиет ел Хамра и Рио де Оро (Фронт Полисарио) е организация, създадена на 10 май 1973 г. в Западна Сахара. В член 1 от своя устав тя се определя като „движение за национално освобождение“, чиито членове водят „борба за пълна независимост и възстановяване на суверенитета на народа сахрави на цялата територия на Сахарската арабска демократична република“.

7 На 20 август 1974 г. Кралство Испания уведомява ООН, че възнамерява да проведе под нейната егида референдум в Западна Сахара.

8 На 13 декември 1974 г. Общото събрание на ООН приема Резолюция 3292 (XXIX), с която в частност решава да поиска от Международния съд консултативно становище по следните въпроси:

„I. Била ли е Западна Сахара (Rio de Oro и Sakiet El Hamra) ничия територия (*terra nullius*) към момента на колонизирането ѝ от Испания?

В случай че отговорът на първия въпрос е отрицателен,

II. Какви са били правните връзки между тази територия, Кралство Мароко и мавританското обединение?“.

9 На 16 октомври 1975 г. Международният съд дава консултативно становище (вж. Западна Сахара, консултативно становище, CIJ Recueil 1975, стр. 12, наричано по-нататък „консултативното становище за Западна Сахара“). В параграф 162 от това становище той приема следното:

„Доказателствата и сведенията, предоставени на Съда, сочат, че към момента на испанската колонизация между султана на Мароко и някои племена, живеещи на територията на Западна Сахара, са съществували правни връзки на подчинение. Те сочат също така, че са съществували права, включително определени поземлени права, представляващи правни връзки между мавританското обединение, както то се схваща от Съда, и територията на Западна Сахара. Съдът обаче стигна до заключението, че от предоставените му доказателства и сведения не се установява наличието на каквото и да било отношение на териториален суверенитет между територията на Западна Сахара, от една страна, и Кралство Мароко или цялото мавританско обединение, от друга страна. Следователно Съдът не установи да са налице правни връзки от такова естество, че да променят прилагането на Резолюция 1514 (XV) [на Общото събрание на ООН], що се отнася до деколонизирането на Западна Сахара, и по-специално до прилагането на принципа на самоопределение посредством свободното и непринудено изразяване на волята на народите на територията“.

10 В параграф 163 от консултативното становище за Западна Сахара Международният съд в частност заявява:

„[Становището на Съда е], [щ]о се отнася до въпрос I, […], че към момента на колонизирането ѝ от Испания Западна Сахара (Rio de Oro и Sakiet El Hamra) не е била ничия територия (*terra nullius*); […], що се отнася до въпрос II, […], че между територията и Кралство Мароко са съществували правни връзки с посочените в параграф 162 от това становище характеристики [и] че между територията и мавританското обединение са съществували правни връзки с посочените в параграф 162 от това становище характеристики“.

11 В реч, произнесена в деня на публикуването на консултативното становище за Западна Сахара, кралят на Мароко декларира, че „целият свят е признал, че [Западна] Сахара принадлежи“ на Кралство Мароко и че „то трябва мирно да си възстанови тази територия“, и приканва за организирането на шествие.

12 На 22 октомври 1975 г., сезиран от Кралство Испания, Съветът за сигурност на ООН приема Резолюция 377 (1975), в която „моли [г]енералния секретар [на ООН] да започне незабавно консултации със засегнатите и заинтересованите страни“ и „призовава [последните] да проявят въздържаност и умереност“. На 2 ноември 1975 г. той приема Резолюция 379 (1975), в която „настоява всички засегнати и заинтересовани страни да избягват всякакви едностранни или други действия, които могат допълнително да увеличат напрежението в региона“, и „моли генералния секретар да продължи и да ускори консултациите“. На 6 ноември 1975 г., след началото на обявеното от краля на Мароко шествие, в което се включват 350 000 души, и преминаването на участниците през границата между Кралство Мароко и Западна Сахара, Съветът за сигурност на ООН приема Резолюция 380 (1975), в която в частност „изразява съжаление за провеждането на [това] шествие“ и „призовава [Кралство] Мароко незабавно да изтегли от територията на Западна Сахара всички участници в [посоченото] шествие“.

13 На 26 февруари 1976 г. Кралство Испания уведомява генералния секретар на ООН, че считано от тази дата, преустановява присъствието си в Западна Сахара и се счита за освободено от всякаква отговорност с международен характер, свързана с управлението на тази територия. По отношение на Западна Сахара в списъка с несамоуправляващите се територии, посочен в точка 3 по-горе, се препраща към тази декларация, която е възпроизведена в бележка под линия.

14 Междувременно в този регион избухва въоръжен конфликт между Кралство Мароко, Ислямска република Мавритания и Фронта Полисарио. Част от населението на Западна Сахара бяга от конфликта и намира убежище в лагери, разположени на алжирска територия, в близост до границата със Западна Сахара.

15 На 14 април 1976 г. Кралство Мароко сключва с Ислямска република Мавритания договор за разделяне на територията на Западна Сахара и анексира частта от тази територия, предоставена му по силата на този договор. На 10 август 1979 г. Ислямска република Мавритания сключва мирно споразумение с Фронта Полисарио, с което се отказва от всякакви териториални претенции върху Западна Сахара. Кралство Мароко поема контрола над освободената от мавританските сили територия и я анексира.

16 На 21 ноември 1979 г. Общото събрание на ООН приема Резолюция 34/37 по въпроса за Западна Сахара, в която „[о]тново потвърждава неотменимото право на народа на Западна Сахара на самоопределение и независимост в съответствие с Устава на [ООН] […] и целите на [нейната] Резолюция 1514 (XV)“, „[и]зразява дълбоко съжаление за влошаването на положението в резултат на продължаването на окупацията на Западна Сахара от Мароко“, „[н]астоятелно приканва Мароко също да се включи в мирния процес и да преустанови окупацията на територията на Западна Сахара“ и „[п]репоръчва за тази цел [Фронтът Полисарио], представляващ народа на Западна Сахара, да участва пълноценно в търсенето на справедливо, устойчиво и окончателно политическо решение на въпроса за Западна Сахара в съответствие с резолюциите и декларациите на [ООН]“. Тази резолюция е последвана от Резолюция 35/19 от 11 ноември 1980 г., в точка 10 от която Общото събрание „[н]астоятелно приканва […] Мароко и [Фронта Полисарио], представляващ народа на Западна Сахара, да започнат преки преговори с цел постигане на окончателно уреждане на въпроса за Западна Сахара“.

17 Въоръженият конфликт между Кралство Мароко и Фронта Полисарио продължава до 30 август 1988 г., когато двете страни принципно приемат предложенията по-специално на генералния секретар на ООН за решаването на конфликта, предвиждащи по-конкретно обявяване на спиране на огъня и организиране на референдум за самоопределение под контрола на ООН.

18 На 27 юни 1990 г. Съветът за сигурност на ООН приема Резолюция 658 (1990), в която „[о]добрява доклада на [г]енералния секретар [на ООН], който съдържа […] предложенията за решаване на конфликта[, посочени в точка 17 по-горе], както и изложение на плана [за въвеждането им в действие]“ и „[п]риканва двете страни да сътрудничат пълноценно на [г]енералния секретар [на ООН] и на изпълняващия длъжността [п]редседател на Конференцията на държавните и правителствените ръководители на Организацията за африканско единство в рамките на полаганите от тях усилия за постигане на бързо разрешаване на въпроса за Западна Сахара“. На 29 април 1991 г. Съветът за сигурност приема Резолюция 690 (1991), с която създава мисията на Обединените нации за организиране на референдум в Западна Сахара (Minurso).

19 На 6 декември 1995 г. Общото събрание на ООН приема Резолюция 50/33, озаглавена „Действия на чужди, икономически и други интереси, които са пречка за прилагането на Декларацията за даване на независимост на колониалните страни и народи в териториите, които се намират под колониално владичество“, в която по-специално „[о]тново потвърждава неотменното право на народите на колониалните или несамоуправляващите се територии на самоопределение, независимост и използване на природните ресурси на техните територии, както и правото им да разполагат с тези ресурси по най-добрия за техните интереси начин“, „[п]отвърждава ценността на чуждестранните икономически инвестиции, предприети в сътрудничество с населението на несамоуправляващите се територии и в съответствие с неговото желание, за да се даде ценен принос към социално-икономическото развитие на териториите“, „[о]тново декларира, че хищническата експлоатация и ограбването на морските и другите природни ресурси на колониалните или несамоуправляващите се територии от чужди икономически интереси в нарушение на релевантните резолюции на [ООН] застрашават целостта и благоденствието на тези територии“ и „приканва всички правителства и всички органи на Организацията на обединените нации да бдят да бъде напълно зачитан и опазен постоянният суверенитет на населението на колониалните или несамоуправляващите се територии над техните природни ресурси“.

20 До този момент, въпреки организираните под егидата на ООН консултации и обсъждания, страните не са постигнали уреждане на положението в Западна Сахара. Кралство Мароко контролира по-голямата част от територията на Западна Сахара, а Фронтът Полисарио контролира останалата част и тези две зони са разделени от пясъчна стена, издигната и наблюдавана от мароканската армия. Голям брой бежанци, произхождащи от тази територия, продължава да живее в управляваните от Фронта Полисарио лагери на алжирска територия.

Б. Споразумението за асоцииране и Споразумението в областта на рибарството от 2006 г.

1. Споразумението за асоцииране

21 На 1 март 2000 г. влиза в сила Евро-средиземноморското споразумение за асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Кралство Мароко, от друга страна, подписано в Брюксел на 26 февруари 1996 г. (ОВ L 70, 2000 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 73, стр. 3, наричано по-нататък „Споразумението за асоцииране“).

22 Член 1, параграф 1 от Споразумението за асоцииране гласи:

„Установява се асоциация между Общността и нейните държави членки, от една страна, и Мароко, от друга страна“.

23 Член 94 от Споразумението за асоцииране предвижда:

„Настоящото споразумение се прилага, от една страна, на териториите, на които се прилагат Договорите за създаване на Европейската общност и Европейската общност за въглища и стомана, при условията, предвидени в тези Договори, и от друга страна — на територията на Кралство Мароко“.

24 В рамките на Споразумението за асоцииране и на основание член 16 от него на 13 декември 2010 г. Европейският съюз и Кралство Мароко подписват в Брюксел (Белгия) Споразумение под формата на размяна на писма за реципрочни мерки за либерализация по отношение на селскостопански продукти, преработени селскостопански продукти, риба и рибни продукти, за замяна на протоколи № 1, № 2 и № 3 и приложенията към тях и за изменение на Евро-средиземноморското споразумение за асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Кралство Мароко, от друга страна (ОВ L 241, 2012 г., стр. 4, наричано по-нататък „Споразумението за либерализация“). На 8 март 2012 г. Съветът на Европейския съюз приема Решение 2012/497/ЕС за сключване на Споразумението за либерализация (ОВ L 241, 2012 г., стр. 2).

2. Споразумението в областта на рибарството от 2006 г.

25 На 22 май 2006 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 764/2006 относно сключване на Споразумението за партньорство между Европейската общност и Кралство Мароко (ОВ L 141, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 8, стр. 216). Член 1 от този регламент гласи: „Споразумението за партньорство между Европейската общност и Кралство Мароко се одобрява от името на Общността“.

26 Както следва от преамбюла на Споразумението за партньорство в рибарството между Европейската общност и Кралство Мароко (наричано по-нататък „Споразумението в областта на рибарството от 2006 г.“) и от членове 1 и 3 от него, то има за цел да засили отношенията на сътрудничество между Общността и Кралство Мароко, особено в контекста на Споразумението за асоцииране, като установи в областта на рибарството партньорство, чиято цел е да се въведе отговорен риболов в риболовните зони на Мароко и ефективното прилагане на мароканската политика за рибарството. За тази цел това споразумение установява по-специално правила за икономическото, финансово, техническо и научно сътрудничество между страните, условия, регулиращи достъпа на риболовни кораби под флага на държавите членки до мароканските риболовни зони, както и условията и реда за контрол на риболовните дейности в тези зони.

27 Член 11 от Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. предвижда, че то се прилага, що се отнася до Кралство Мароко, „към територията на Мароко и водите под юрисдикцията на Мароко“. Освен това в член 2, буква а) от това споразумение се уточнява, че за целите на това споразумение, протокола и приложението към него понятието „риболовна зона на Мароко“ означава „водите, в които Кралство Мароко има суверенитет или юрисдикция“.

28 Съгласно член 17 от Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. то влиза в сила на 28 февруари 2007 г. (ОВ L 78, 2007 г., стр. 31).

29 Първоначалният протокол към Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. е заменен с друг протокол, който на свой ред е заменен през 2013 г. с нов протокол, подписан в Брюксел на 18 ноември 2013 г. и одобрен от името на Съюза с Решение 2013/785/ЕС на Съвета от 16 декември 2013 година относно сключването, от името на Европейския съюз, на протокола между Европейския съюз и Кралство Мароко за определяне на възможностите за риболов и на финансовото участие, предвидени в Споразумението за партньорство в областта на рибарството между Европейския съюз и Кралство Мароко (ОВ L 349, 2013 г., стр. 1), който влиза в сила на 15 юли 2014 г. (ОВ L 228, 2014 г., стр. 1, наричан по-нататък „Протоколът от 2013 г.“).

30 Съгласно член 1 от Протокола от 2013 г. той „допринася за осъществяването на общите цели на Споразумението за асоцииране и се стреми да осигури устойчивостта на рибните ресурси в екологичен, икономически и социален план“.

B. Спорове, свързани със Споразумението за асоцииране

1. Дела T-512/12 и C-104/16 P

31 На 19 ноември 2012 г. Фронтът Полисарио подава в секретариата на Общия съд жалба, заведена под номер T-512/12, за отмяна на Решение 2012/497 (решение от 21 декември 2016 г., Съвет/Front Polisario, C-104/16 P, EU:C:2016:973, т. 38, наричано по-нататък „решение Съвет/Front Polisario“).

32 В подкрепа на жалбата си по това дело жалбоподателят твърди по-конкретно редица нарушения на задълженията на Съвета с оглед на международното право, доколкото с Решение 2012/497 е одобрил прилагането на Споразумението за либерализация по отношение на територията на Западна Сахара (решение Съвет/Front Polisario, т. 44).

33 С решение от 10 декември 2015 г., Front Polisario/Съвет (T-512/12, EU:T:2015:953), Общият съд отменя Решение 2012/497 в частта, в която одобрява прилагането на Споразумението за либерализация в Западна Сахара, като се мотивира, че Съветът не е изпълнил задължението си преди приемането на Решение 2012/497 да провери всички обстоятелства по конкретния случай, тъй като не е проверил дали експлоатирането на продукти с произход от тази територия, изнасяни в Европейския съюз, не се извършва в ущърб на народа на посочената територия и не е свързано с нарушаване на основните права на съответните лица (решение Съвет/Front Polisario, т. 47 и 48).

34 На 19 февруари 2016 г. Съветът подава жалба срещу решение от 10 декември 2015 г., Front Polisario/Съвет (T-512/12, EU:T:2015:953).

35 С решение Съвет/Front Polisario, постановено по жалбата на Съвета, Съдът отменя решение от 10 декември 2015 г., Front Polisario/Съвет (T-512/12, EU:T:2015:953), и отхвърля като недопустима жалбата, подадена от жалбоподателя пред Общия съд.

36 В това отношение, от една страна, Съдът приема, че е налице второто основание за обжалване, а именно грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд при анализа на процесуалната легитимация на жалбоподателя, и по-конкретно намира за основателно оплакването, че Общият съд неправилно е приел, че Споразумението за либерализация е приложимо по отношение на Западна Сахара (решение Съвет/Front Polisario, т. 126).

37 Всъщност Съдът приема, първо, че по силата на принципа на самоопределение, приложим в отношенията между Съюза и Кралство Мароко, Западна Сахара, която е несамоуправляваща се територия по смисъла на член 73 от Устава на Организацията на обединените нации, има отделен и различен статут от статута на която и да е държава, включително Кралство Мароко. Оттук Съдът заключава, че изразът „територията на Кралство Мароко“ в член 94 от Споразумението за асоцииране не може да се тълкува така, че Западна Сахара да бъде включена в териториалния обсег на това споразумение (решение Съвет/Front Polisario, т. 86—93).

38 Второ, Съдът приема, че следва да се вземе предвид и обичайното правило, закрепено в член 29 от Виенската конвенция за правото на договорите от 23 май 1969 г. (Recueil des traités des Nations unies, том 1155, стр. 331, наричана по-нататък „Виенската конвенция“), съгласно което, ако от договора не личи друго намерение или не е установено по друг начин, договорът е задължителен за всяка страна по отношение на цялата ѝ територия. Той прави извода, че това обичайно правило също не допуска да се счита, че Западна Сахара попада в териториалния обсег на Споразумението за асоцииране. Въпреки това констатира, че от посоченото обичайно правило следва и че в отклонение от общото правило договорът може да обвързва определена държава по отношение на друга територия, ако такова намерение личи от самия договор или е установено по друг начин (решение Съвет/Front Polisario, т. 94—98).

39 Трето, Съдът приема, че принципът на относително действие на договорите, който е принцип на общото международно право, също трябва да се вземе предвид, тъй като, доколкото по смисъла на този принцип народът на Западна Сахара е „трета страна“ за Споразумението за асоцииране, той може да бъде засегнат от прилагането на това споразумение в случай на включване на територията на Западна Сахара в неговото приложно поле и трябва да даде съгласие за такова прилагане. Тъй като няма никакви данни за такова съгласие, Съдът достига до извода, че да се приеме, че територията на Западна Сахара попада в обхвата на Споразумението за асоцииране, противоречи на принципа на относително действие на договорите (решение Съвет/Front Polisario, т. 100—107).

40 Четвърто, Съдът констатира, че Споразумението за либерализация трябва да се счита за договор, подчинен на Споразумението за асоцииране, и от това прави извода, че Споразумението за либерализация не може да се схваща като прилагащо се към територията на Западна Сахара, поради което не е необходимо в него да бъде включена клауза, която да изключва това прилагане. Според Съда практиката на Съвета и на Европейската комисия след сключването на Споразумението за асоцииране не може да опровергае този анализ, доколкото това би означавало да се приеме, че Съюзът е възнамерявал да изпълнява Споразумението за асоцииране и Споразумението за либерализация в противоречие с принципите на самоопределение и на относително действие на договорите, и следователно по начин, несъвместим с принципа на добросъвестно изпълнение на договорите (решение Съвет/Front Polisario, т. 110—125).

41 От друга страна, Съдът постановява окончателно решение по делото. Той приема по-конкретно, че доколкото Споразумението за либерализация трябва да се тълкува — в съответствие с релевантните правила на международното право, приложими в отношенията между Съюза и Кралство Мароко — в смисъл, че не се прилага по отношение на територията на Западна Сахара, жалбоподателят при всяко положение не е трябвало да се счита, предвид изложените от него доводи, за процесуално легитимиран да иска отмяна на Решение 2012/497, без да е необходимо да се разглеждат останалите твърдения на Съвета и Комисията за липса на процесуални предпоставки (решение Съвет/Front Polisario, т. 128—134).

2. Дело C-266/16

42 С акт от 27 април 2016 г. High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) (Висш съд (Англия и Уелс), общо гражданско отделение (административен състав), Обединеното кралство) сезира Съда с преюдициални въпроси

относно валидността на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г., одобрено и приведено в действие с Регламент № 764/2006, с Решение 2013/785 и с Регламент (ЕС) № 1270/2013 на Съвета от 15 ноември 2013 година относно разпределянето на възможностите за риболов в съответствие с протокола между Европейския съюз и Кралство Мароко за определяне на възможностите за риболов и на финансовото участие, предвидени в Споразумението за партньорство в областта на рибарството между Европейския съюз и Кралство Мароко (ОВ L 328, 2013 г., стр. 40) (решение от 27 февруари 2018 г., Western Sahara Campaign UK, C-266/16, EU:C:2018:118, т. 1, наричано по-нататък „решение Western Sahara Campaign UK“).

43 С първия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали обстоятелството, че използването на ресурси с произход от прилежащи към територията на Западна Сахара води е допустимо съгласно Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. и Протокола от 2013 г., води до невалидност на Регламент № 764/2006, на Решение 2013/785 и на Регламент № 1270/2013 с оглед на член 3, параграф 5 ДЕС. С втория си преюдициален въпрос същата юрисдикция по същество иска да се установи дали правен субект, който има процесуална легитимация съгласно националното право, какъвто е жалбоподателят в главното производство, има право да оспорва валидността на актовете за сключване и прилагане на това споразумение и на този протокол, с мотива че Съюзът е нарушил международното право (решение Western Sahara Campaign UK, т. 41, 54 и 86).

44 В това отношение, на първо място, в точка 59 от решение Western Sahara Campaign UK Съдът отбелязва, че видно от първа алинея от преамбюла на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г., то представлява израз на общото желание на Съюза и Кралство Мароко да се засилят близките отношения на сътрудничество между тях, по-специално в рамките на Споразумението за асоцииране, и че на това основание Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. се вписва в съвкупност от договорености, чиято рамка е Споразумението за асоцииране. Предвид наличието на тази съвкупност от договорености Съдът приема, че понятието „територия на Мароко“, съдържащо се в член 11 от Споразумението в областта на рибарството от 2006 г., следва да се разбира по същия начин като понятието „територия на Кралство Мароко“, съдържащо се в член 94 от Споразумението за асоцииране (решение Western Sahara Campaign UK, т. 61).

45 Съдът припомня, че в решение Съвет/Front Polisario вече е посочил, че понятието „територия на Кралство Мароко“ трябва да се разбира като препращащо към географското пространство, на което Кралство Мароко упражнява всички правомощия, признати от международното право на суверенните субекти, и което не включва друга територия, каквато е тази на Западна Сахара, и че включването на последната в приложното поле на Споразумението за асоцииране би нарушило принципа на самоопределение и принципа на относително действие на договорите, приложими в отношенията между Съюза и Кралство Мароко. От това той прави извода, че територията на Западна Сахара не попада в обхвата на понятието „територия на Мароко“ по смисъла на член 11 от Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. (решение Western Sahara Campaign UK, т. 62—64).

46 На второ място, с оглед на тълкуването на израза „водите, в които Кралство Мароко има суверенитет или юрисдикция“ Съдът изтъква, че от член 2, параграф 1 и членове 55 и 56 от Конвенцията на Обединените нации по морско право, сключена в Монтего Бей на 10 декември 1982 г. (наричана по-нататък „Конвенцията по морско право“), следва, че водите, върху които крайбрежната държава има право да упражнява суверенитет или

юрисдикция, се ограничават само до прилежащите към нейната територия води, които попадат в нейното териториално море или в нейната изключителна икономическа зона (ИИЗ). В резултат на това и предвид факта, че територията на Западна Сахара не е част от територията на Кралство Мароко, Съдът прави извода, че прилежащите към територията на Западна Сахара води не попадат в мароканската риболовна зона, посочена в член 2, буква а) от Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. (решение Western Sahara Campaign UK, т. 65—69).

47 На трето място, Съдът уточнява, че би било в противоречие с принципа на самоопределение и с принципа на относително действие на договорите в приложното поле на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. като „води, в които Кралство Мароко има суверенитет“ по член 2, буква а) от посоченото споразумение да се включат водите, които са пряко прилежащи към крайбрежието на територията на Западна Сахара (решение Western Sahara Campaign UK, т. 71).

48 На четвърто място, що се отнася до съдържащия се в член 2, буква а) от Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. израз „водите, в които Кралство Мароко има […] юрисдикция“, Съдът изтъква, че Съветът и Комисията са обсъдили по-специално и хипотезата Кралство Мароко да се разглежда като „де факто управляващата власт“ или окупационна власт на територията на Западна Сахара и че подобна квалификация може да се окаже релевантна, за да се определи приложното поле на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. Съдът отбелязва, че без дори да е необходимо да се разглежда въпросът дали евентуално общото намерение на страните по Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. да се придаде на този израз специално значение, за да се вземат предвид подобни обстоятелства, би било в съответствие с правилата на международното право, които обвързват Съюза, подобно общо намерение не може в никакъв случай да бъде установено в конкретния случай, тъй като категорично е изключена възможността Кралство Мароко да представлява окупационна сила или управляваща власт на територията на Западна Сахара (решение Western Sahara Campaign UK, т. 72).

49 На пето място, що се отнася до териториалния обхват на Протокола от 2013 г., Съдът констатира, че изразът „риболовна зона на Мароко“ е използван както в Споразумението в областта на рибарството от 2006 г., така и в Протокола от 2013 г., определяйки неговото териториално приложно поле. Той приема, че този израз трябва да се разбира като препращане към водите, в които Кралство Мароко има суверенитет или юрисдикция, и следователно не включва прилежащите към територията на Западна Сахара води (решение Western Sahara Campaign UK, т. 75—79).

50 На шесто място, Съдът констатира, че географските координати на изходните линии и на риболовната зона на Кралство Мароко, посочени в разпоредбите на Протокола от 2013 г., са съобщени едва на 16 юли 2014 г. Тъй като Протоколът от 2013 г. е влязъл в сила на 15 юли 2014 г., той прави извода, че тези географски координати не са част от неговия текст, договорен между страните. Във всички случаи според Съда, дори посочените географски координати да са били съобщени преди влизането в сила на Протокола от 2013 г., те по никакъв начин не биха могли да поставят под съмнение тълкуването на израза „риболовна зона на Мароко“, възприето от него в точка 79 от неговото решение, нито да разширят приложното поле на този протокол, така че да бъдат обхванати прилежащите към територията на Западна Сахара води (решение Western Sahara Campaign UK, т. 80—82).

51 В този контекст Съдът отговаря на първия преюдициален въпрос, че тъй като нито Споразумението в областта на рибарството от 2006 г., нито Протоколът от 2013 г. не се прилагат за прилежащите към територията на Западна Сахара води, при разглеждането на този въпрос не се установяват никакви обстоятелства, които да могат да засегнат валидността на актовете за сключване на тези споразумения от гледна точка на член 3, параграф 5 ДЕС. Предвид този отговор на първия въпрос той приема, че не следва да се произнася по втория преюдициален въпрос (решение Western Sahara Campaign UK, т. 85 и 87).

3. Определения по дела T-180/14, T-275/18, T-376/18

52 С определения от 19 юли 2018 г., Front Polisario/Съвет (T-180/14, непубликувано, EU:T:2018:496), от 30 ноември 2018 г., Front Polisario/Съвет (T-275/18, непубликувано, EU:T:2018:869), и от 8 февруари 2019 г., Front Polisario/Съвет (T-376/18, непубликувано, EU:T:2019:77), Общият съд отхвърля като недопустими жалбите на жалбоподателя срещу актове на Съвета относно сключването или изменението на отделни международни споразумения между Съюза и Кралство Мароко.

53 В частност, в първите две определения, цитирани в точка 52 по-горе, Общият съд се основава на решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, за да констатира, че жалбоподателят няма процесуална легитимация, тъй като спорните споразумения не се прилагат за Западна Сахара или за прилежащите ѝ води (определения от 19 юли 2018 г., Front Polisario/Съвет, T-180/14, непубликувано, EU:T:2018:496, т. 69—71 и от 30 ноември 2018 г., Front Polisario/Съвет, T-275/18, непубликувано, EU:T:2018:869, т. 41 и 42).

54 В третото цитирано в точка 52 по-горе определение Общият съд приема, че съгласно член 218, параграфи 3 и 4 ДФЕС решението на Съвета от 16 април 2018 г., с което се разрешава започването на преговори с Кралство Мароко с цел изменение на Споразумението за партньорство в рибарството между Европейската общност и Кралство Мароко и сключване на протокол за прилагането на това споразумение, има за цел единствено да определи преговарящ или ръководител на преговорния екип на Съюза и да им даде насоки. Следователно става въпрос за акт, който има правни последици само в отношенията между Съюза и неговите държави членки, както и между институциите на Съюза. Оттук Общият съд заключава, че това решение няма последици за правното положение на жалбоподателя и следователно той не може да се счита за пряко засегнат от посоченото решение (определение от 8 февруари 2019 г., Front Polisario/Съвет, T-376/18, непубликувано, EU:T:2019:77, т. 28 и 29).

Г. Обжалваното решение и спорното споразумение

55 След постановяване на решение Western Sahara Campaign UK, с решение от 16 април 2018 г. Съветът упълномощава Комисията да започне преговори с Кралство Мароко за изменение на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г., и по-специално за включване в приложното поле на това споразумение на прилежащите към територията на Западна Сахара води.

56 След приключването на преговорите, на 24 юли 2018 г. са парафирани ново Споразумение за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Съюза и Кралство Мароко, нов протокол за прилагане на това споразумение, включително приложение и допълнения към посочения протокол, и размяна на писма, придружаваща разглежданото споразумение.

57 На 14 януари 2019 г. Съюзът и Кралство Мароко подписват в Брюксел Споразумението за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Европейския съюз и Кралство Мароко (наричано по-нататък „Споразумението в областта на рибарството“), протокола за прилагането му (наричан по-нататък „протоколът за прилагане“) и размяната на писма, придружаваща това споразумение (наричана по-нататък „размяната на писма“) (наричани по-нататък заедно „спорното споразумение“).

58 На 4 март 2019 г. Съветът приема Решение (ЕС) 2019/441 за сключване на Споразумението за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Европейския съюз и Кралство Мароко, протокола за прилагането му и размяната на писма, придружаваща споразумението (ОВ L 77, 2019 г., стр. 4, наричано по-нататък „обжалваното решение“). Член 1, първа алинея от това решение гласи: „Споразумението [в областта на рибарството], протоколът за прилагането му и размяната на писма […] се одобряват от името на Съюза“.

59 Съгласно член 17 от Споразумението в областта на рибарството това споразумение, протоколът за прилагане и размяната на писма влизат в сила на 18 юли 2019 г. (ОВ L 195, 2019 г., стр. 1).

60 В съображения 3—5 и 7—12 от обжалваното решение Съветът посочва:

„(3) В своето решение по дело C-266/16 в отговор на преюдициално запитване относно действителността и тълкуването на споразумението и на протокола за прилагането му Съдът постанови, че споразумението и протоколът за прилагането му не са приложими по отношение на прилежащите към територията на Западна Сахара води.

(4) Съюзът не предопределя резултата от провеждания под егидата на Организацията на обединените нации политически процес относно окончателния статут на Западна Сахара и последователно е потвърждавал ангажимента си за уреждането на спора в Западна Сахара, понастоящем включена от Организацията на обединените нации в списъка на несамоуправляващите се територии и управлявана в голяма степен от Кралство Мароко. Съюзът подкрепя изцяло положените усилия от генералния секретар на Организацията на обединените нации и от личния му пратеник за подпомагане на страните да постигнат справедливо, трайно и взаимноприемливо политическо решение, което да позволи самоопределението на народа на Западна Сахара в рамките на договорености, съобразени с принципите и целите на Устава на Организацията на Обединените нации, така както са залегнали в резолюциите на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации […].

(5) Следва да бъде възможно флотовете на Съюза да продължат риболовните си дейности, извършвани от влизането в сила на споразумението, а приложното поле на споразумението следва да бъде определено така, че да включва и прилежащите към територията на Западна Сахара води. Продължаването на партньорството в областта на рибарството е също така много важно, за да може посочената територия да

продължи да се ползва от секторната подкрепа, предоставяна по споразумението, в съответствие с правото на Съюза и международното право, включително правата на човека, и в полза на съответното население.

[…]

(7) Целта на Споразумението в областта на рибарството е да се даде възможност на Съюза и Кралство Мароко да си сътрудничат по-тясно с цел да бъдат насърчени политиката на устойчиво рибарство и отговорното използване на рибните ресурси в риболовната зона, определена в Споразумението в областта на рибарството, както и да бъдат подкрепени усилията на Кралство Мароко, насочени към развитие на сектора на рибарството и на синята икономика. По този начин то допринася за постигането на целите на Съюза по член 21 от Договора за Европейския съюз.

(8) Комисията направи оценка на възможното въздействие на Споразумението в областта на рибарството върху устойчивото развитие, по-специално с оглед на ползите за съответното население и използването на природните ресурси на съответните територии.

(9) В съответствие с тази оценка тя прецени, че Споразумението в областта на рибарството би било много полезно за съответното население поради положителното социално-икономическо въздействие за това население, по-специално от гледна точка на заетостта и инвестициите, както и поради въздействието му върху развитието на сектора на рибарството и сектора за преработка на продукти от риболов.

(10) Освен това бе преценено, че Споразумението в областта на рибарството е най-добрата гаранция за устойчиво използване на природните ресурси на прилежащите към Западна Сахара води, тъй като риболовната дейност е съобразена с най-добрите научни становища и препоръки в тази област и към нея се прилагат подходящи мерки за наблюдение и контрол.

(11) С оглед на съображенията, изложени в решението на Съда, Комисията заедно с Европейската служба за външна дейност предприе всички разумни и осъществими в настоящия контекст мерки, за да осигури подходящо участие на съответното население с цел да се потвърди неговото съгласие. В Западна Сахара и Кралство Мароко бяха проведени обширни консултации, като участвалите в тях социално-икономически и политически заинтересовани страни се изказаха категорично в подкрепа на сключването на Споразумението в областта на рибарството. Въпреки това фронтът „Полисарио“ и някои други заинтересовани страни не приеха да участват в процеса на консултации.

(12) Тези, които не приеха да участват в процеса, отхвърлиха прилагането на Споразумението в областта на рибарството и на протокола за прилагането му по отношение на водите, прилежащи към Западна Сахара, тъй като считат по същество, че Споразумението в областта на рибарството ще затвърди [позицията] на Кралство Мароко на територията на Западна Сахара. Нищо обаче в условията на Споразумението в областта на рибарството или на протокола за прилагането му не дава основание да се предполага, че с него се признават суверенитетът или суверенните права на Кралство Мароко над Западна Сахара и прилежащите към нея

води. Освен това Съюзът ще продължи с още по-големи усилия да подкрепя започналия и продължаващ под егидата на Организацията на обединените нации процес за мирно разрешаване на спора“.

61 Съгласно член 1, буква з) от Споразумението в областта на рибарството за целите на това споразумение „риболовна зона“ означава „водите на централната източна част на Атлантическия океан между 35°47’18” с.ш. и 20°46’13” с.ш., включително водите, прилежащи към Западна Сахара, които обхващат всички зони на управление“. Уточнено е също така, че „настоящото определение не засяга евентуалните преговори във връзка с определянето на морските зони на съседните крайбрежни държави с излаз на риболовната зона и като цяло правата на трети държави“.

62 Член 6, параграф 1 от Споразумението в областта на рибарството предвижда: „С оглед на осигуряването на регулаторна рамка за устойчиво рибарство корабите на Съюза, извършващи дейност в риболовната зона, трябва да спазват законовите и подзаконовите актове на Мароко, уреждащи риболовните дейности в тази зона, освен ако в настоящото споразумение не е предвидено друго […]“.

63 Член 12, параграфи 1—4 от Споразумението в областта на рибарството гласи:

„1. Финансовото участие е определено в протокола.

2. Финансовото участие, посочено в параграф 1, включва:

а) финансова компенсация от Съюза във връзка с достъпа на корабите на Съюза до риболовната зона;

б) таксите, плащани от собствениците на кораби на Съюза;

в) секторна подкрепа от Съюза за прилагането на политика за устойчиво рибарство и управление на океаните, която е обект на годишно и многогодишно програмно планиране.

3. Предоставяното от Съюза финансово участие се изплаща всяка година съгласно протокола.

4. Страните разглеждат справедливото географско и социално разпределение на социално-икономическите ползи, произтичащи от настоящото споразумение, по-специално по отношение на инфраструктурата, основните социални услуги, създаването на предприятия, професионалното обучение и проектите за развитие и модернизация на сектора на рибарството, за да се уверят, че посоченото разпределение носи на съответното население ползи, които са пропорционални на риболовните дейности“.

64 Член 13, параграф 1 от Споразумението в областта на рибарството гласи: „Създава се Съвместен комитет, съставен от представители на страните. Той отговаря за наблюдението на прилагането на настоящото споразумение и може да приема изменения на протокола“.

65 Член 14 от Споразумението в областта на рибарството предвижда: „Настоящото споразумение се прилага на териториите, където се прилагат, от една страна, Договорът за Европейския съюз[и Договорът за функционирането на Европейския съюз], а от друга — законовите и подзаконовите актове, посочени в член 6, параграф 1 от настоящото споразумение“.

66 Член 16 от Споразумението в областта на рибарството гласи: „Протоколът [за прилагане] и [размяната на писма] са неделима част от настоящото споразумение […]“.

67 Член 6, параграфи 1 и 2 от протокола за прилагане предвижда:

„1. Финансовата компенсация по член 12, параграф 2, буква а) от Споразумението в областта на рибарството и таксите по член 12, параграф 2, буква б) от Споразумението в областта на рибарството са предмет на справедливо географско и социално разпределение от гледна точка на социално-икономическите ползи, за да се гарантира, че посоченото разпределение носи ползи на съответното население в съответствие с член 12, параграф 4 от Споразумението в областта на рибарството.

2. Най-късно три месеца след началната дата на прилагане на настоящия протокол органите на Кралство Мароко представят метода, осигуряващ географското и социалното разпределяне, посочено в параграф 1, както и схемата за разпределяне на средствата, която трябва да бъде обсъдена в рамките на Съвместния комитет“.

68 Член 7, параграфи 1 и 2 от протокола за прилагане гласи:

„1. Секторната подкрепа по член 12, параграф 1, буква в) от Споразумението в областта на рибарството спомага за разработването и прилагането на секторната политика в рамките на националната стратегия за развитие на сектора на рибарството.

2. Най-късно три месеца след началната дата на прилагане на настоящия протокол Съвместният комитет приема многогодишна секторна програма и подробни правила за прилагането ѝ, които включват по-специално:

а) годишните и многогодишните насоки във връзка с използването на конкретната сума от секторната подкрепа в съответствие с член 12, параграф 4 от Споразумението в областта на рибарството;

[…]“.

69 Риболовни технически фишове № 3—№ 6, които са включени в допълнение 2 към протокола за прилагане, посочват като южна граница на съответната зона на управление 20°46’13’’ с.ш. Риболовен технически фиш № 6, който се отнася до промишления пелагичен риболов с пелагични или полупелагични тралове и с мрежи гъргър, посочва корабите, чийто улов е в прясно състояние (траулери и кораби с мрежи гъргър), разтоварващи в пристанище Дахла.

70 Във втора алинея от размяната на писма се посочва:

„След проведените преговори Европейският съюз и Кралство Мароко се споразумяха за следното:

1. По отношение на Западна Сахара страните потвърждават подкрепата си за процеса под егидата на Организацията на обединените нации, както и своята поддръжка на усилията на генералния секретар за намиране на окончателно политическо решение в съответствие с целите и принципите на Устава на Организацията на обединените нации и въз основа на резолюциите на Съвета за сигурност.

2. Споразумението в областта на рибарството се сключва, без да се засягат съответните позиции:

– на Европейския съюз по отношение на статута на Западна Сахара като неавтономна територия, чиито прилежащи води попадат в обхвата на риболовната зона, определена в член 1, буква з) от Споразумението в областта на рибарството, както и на правото ѝ на самоопределение, като позоваването на мароканските законови и подзаконови актове [не] предопределя неговата позиция;

– на Кралство Мароко, за което регионът на Сахара съставлява неразделна част от националната територия, върху която то упражнява пълния си суверенитет както върху останалата част от националната територия. Мароко счита, че всяко решение на този регионален спор следва да се основава на неговата инициатива за автономия“.

Д. Обжалваният регламент

71 На 29 ноември 2018 г. Съветът приема Регламент (ЕС) 2019/440 за разпределяне на възможностите за риболов по Споразумението за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Европейския съюз и Кралство Мароко и протокола за прилагането му (ОВ L 77, 2019 г., стр. 1, наричан по-нататък „обжалваният регламент“). Съгласно член 2 от този регламент той влиза в сила в деня след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*, което е станало едновременно с публикуването на обжалваното решение на 20 март 2019 г.

72 В член 1, параграф 1 от обжалвания регламент възможностите за риболов, определени съгласно протокола за прилагане, са разпределени, както следва:

Категория риболов	Вид на кораба	Държава членка	Лицензи или квота
Непромишлен риболов — север, пелагични видове	Кораби с мрежи гъргър < 150 бруто тонаж (БТ)	Испания	22
Непромишлен риболов — север	Кораби с дънни парагади < 40 БТ	Испания	25
		Португалия	7
	Кораби с дънни парагади ≥ 40 БТ < 150 БТ	Португалия	3
Непромишлен риболов — юг	Въдици < 150 БТ/кораб Общо ≤ 800 БТ	Испания	10
Дънен риболов	Кораби с дънни парагади ≤ 150 БТ	Испания	7
		Португалия	4
	Траулери ≤ 750 БТ Общо ≤ 3 000 БТ	Испания	5
		Италия	0
Улов на риба тон	Кораби с въдици	Испания	23
		Франция	4

Промишлен пелагичен риболов	85 000 t през първата година 90 000 t през втората година 100 000 t през третата и четвъртата година Разпределение на корабите с разрешение за риболов: 10 кораба ≥ 3 000 БТ и < 7 765 БТ 4 кораба ≥ 150 БТ и < 3 000 БТ 4 кораба < 150 БТ	Първата година: 85 000 t	
		Германия	6 871,2 t
		Литва	21 986,3 t
		Латвия	12 367,5 t
		Нидерландия	26 102,4 t
		Ирландия	3 099,3 t
		Полша	4 807,8 t
		Обединено кралство	4 807,8 t
		Испания	496,2 t
		Португалия	1 652,2 t
		Франция	2 809,3 t
		Втората година: 90 000 t	
		Германия	7 275,4 t
		Литва	23 279,6 t
		Латвия	13 095,0 t
		Нидерландия	27 637,9 t
		Ирландия	3 281,6 t
		Полша	5 090,6 t
		Обединено кралство	5 090,6 t
		Испания	525,4 t
		Португалия	1 749,4 t
		Франция	2 974,5 t
		Третата и четвъртата година: 100 000 t на година	
		Германия	8 083,8 t
		Литва	25 866,3 t
		Латвия	14 550,0 t
		Нидерландия	30 708,8 t
		Ирландия	3 646,3 t
		Полша	5 656,3 t
		Обединено кралство	5 656,3 t
		Испания	583,8 t
		Португалия	1 943,8 t
		Франция	3 305,0 t

II. Производството и исканията на страните

73 На 10 и 12 юни 2019 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалбите по настоящите дела, заведени съответно под номера T-344/19 и T-356/19.

74 Съветът представя писмени защити съответно на 19 септември 2019 г. (дело T-344/19) и на 20 септември 2019 г. (дело T-356/19).

75 След промяна в съставите, в приложение на член 27, параграф 5 от Процедурния правилник на Общия съд с решение от 16 октомври 2019 г. съдията докладчик е включен в девети състав на Общия съд, на който съответно са разпределени настоящите дела.

76 На 8 ноември 2019 г. жалбоподателят представя реплика по дело T-344/19. По дело T-356/19 той не представя реплика в установените срокове.

77 С актове на председателя на девети състав на Общия съд от 13 ноември 2019 г. са уважени молбите на Кралство Испания, Френската република и Комисията за встъпване по двете дела в подкрепа на исканията на Съвета.

78 С определение от 10 декември 2019 г., Front Polisario/Съвет (T-344/19, непубликувано, EU:T:2019:862), председателят на девети състав уважава подадената по дело T-344/19 молба на мароканските морски риболовни камари, а именно Chambre des pêches maritimes de la Méditerranée (Средиземноморска риболовна камара), Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Nord (Северноатлантическа риболовна камара), Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Centre (Средноатлантическа риболовна камара) и Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Sud (Южноатлантическа риболовна камара) (наричани по-нататък заедно „ММРК“), за встъпване в подкрепа на исканията на Съвета.

79 На 8 януари 2020 г. Комисията представя изявления при встъпване. Кралство Испания и Френската република представят изявления при встъпване на 9 януари 2020 г.

80 На 9 януари 2020 г. Съветът представя дуплика по дело T-344/19.

81 На 4 март 2020 г. ММРК представят изявление при встъпване по дело T-344/19.

82 На 9 март 2020 г. жалбоподателят представя становища, от една страна, по изявленията при встъпване на Кралство Испания, Френската Република и Комисията по дело T-344/19 и от друга страна, по изявленията при встъпване на Кралство Испания и Френската република по дело T-356/19. На 20 юни 2020 г. той представя становище по изявлението при встъпване на ММРК по дело T-344/19.

83 По дело T-356/19 в установените срокове не е направено искане за провеждане на съдебно заседание за изслушване на устните състезания. На 22 септември 2020 г. жалбоподателят подава искане за провеждане на съдебно заседание по дело T-344/19.

84 На 23 ноември 2020 г., по предложение на девети състав, Общият съд решава на основание член 28 от Процедурния правилник да преразпредели делата на разширен състав.

85 На 9 декември 2020 г. на основание член 106, параграф 1 от Процедурния правилник Общият съд решава да започне устната фаза на производството. Освен това той приканва страните да изразят становище по съединяването на делата за целите на устната фаза на производството и на съдебния акт, с който се слага край на производството.

86 С две процесуално-организационни действия по дело T-344/19 от 18 декември 2020 г. Общият съд, от една страна, поставя на страните въпроси, на които да отговорят писмено, и приканва жалбоподателя, Съвета и Комисията да му предоставят допълнителни сведения, а от друга страна, приканва страните да уточнят в съдебното заседание становищата си по някои принципни въпроси, релевантни за спора по това дело.

87 На 25 януари 2021 г. жалбоподателят, Съветът и Комисията представят писмени отговори на въпросите на Общия съд и дават поисканите сведения. Главните страни представят становища по съединяването на делата на 25 януари 2021 г.

88 С акт от 28 януари 2021 г. председателят на девети разширен състав на Общия съд съединява делата за целите на устната фаза на производството и на съдебния акт, с който се слага край на производството.

89 На 25 февруари 2021 г. на основание член 85, параграф 3 от Процедурния правилник жалбоподателят прави нови доказателствени искания. Комисията представя становище по тях на 12 март 2021 г., а Съветът и ММРК — на 15 март 2021 г.

90 Съдебното заседание за изслушване на устните състезания е проведено на 3 март 2021 г. По време на заседанието Общият съд приканва Кралство Испания и Комисията да дадат някои уточнения по фактите в писмена форма.

91 На 9 март 2021 г. Комисията подава искане на основание член 264, втора алинея ДФЕС Общият съд в случай на отмяна на обжалваното решение да запази неговите правни последици до по-късна дата или, ако бъде подадена жалба — до обявяването на решението на Съда по нея.

92 Кралство Испания и Комисията представят отговор на исканията на Общия съд за уточнения по фактите съответно на 10 и 12 март 2021 г. От своя страна на 12 март 2021 г. жалбоподателят по своя инициатива представя нови данни в отговор на това искане. Кралство Испания и Комисията представят становища по тези данни на 25 март 2021 г., а Съветът и ММРК представят своите становища в това отношение съответно на 29 март и на 2 април 2021 г. Освен това Кралство Испания и Съветът представят съответно на 25 и на 29 март 2021 г. становища по искането на Комисията, посочено в точка 91 по-горе, а жалбоподателят и Френската република представят своите становища по това искане на 2 април 2021 г. На 9 април 2021 г. устната фаза на производството е обявена за приключена и делата са подложени на разисквания.

93 След кончината на съдия Berke на 1 август 2021 г. тримата съдии, подписали настоящото решение, продължават разискванията в съответствие с член 22 и член 24, параграф 1 от Процедурния правилник.

94 Жалбоподателят моли Общия съд:

– по дело T-344/19, да отмени обжалваното решение,

– по дело T-356/19, ако Общият съд приеме, че обжалваният регламент е акт с опосредяващ характер, което е пречка жалбоподателят да се счита за пряко засегнат от обжалваното решение, да отмени този регламент,

– да осъди Съвета и встъпилите страни да заплатят съдебните разноски.

95 Съветът моли Общия съд:

– да отхвърли жалбите,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

96 Кралство Испания моли Общия съд:

– да отхвърли жалбите,

– да се произнесе по съдебните разноски.

97 Френската република моли Общия съд да отхвърли жалбите.

98 Комисията посочва, че подкрепя исканията на Съвета. Освен това по дело T-344/19 тя иска от Общия съд в случай на отмяна на обжалваното решение да запази неговите правни последици до по-късна дата или, ако бъде подадена жалба — до обявяването на решението на Съда по нея.

99 По дело T-344/19 ММРК молят Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По жалбата по дело T-344/19

100 С жалбата по дело T-344/19 жалбоподателят, който твърди, че действа „от името на народа сахрави“, иска да бъде отменено обжалваното решение по същество, с мотива че като е одобрил спорното споразумение без съгласието на този народ, Съветът е нарушил задълженията, които Съюзът има по силата на правото на Съюза и на международното право в отношенията си с Кралство Мароко. Всъщност жалбоподателят твърди, че това споразумение се прилага към Западна Сахара и прилежащите води, предвижда използването на нейните природни ресурси от риболовните кораби на Съюза и благоприятства политиката на анексиране на тази територия от тази трета държава. В частност жалбоподателят твърди, че сключването на посоченото споразумение не е в съответствие с практиката на Съда, установена в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, която изключвала такъв териториален обхват.

101 Без официално да повдига възражение за недопустимост, Съветът, подкрепен в това отношение от Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК, излага главно две твърдения за липса на процесуални предпоставки, що се отнася до жалбата по настоящото дело: първо, че жалбоподателят не е процесуално правоспособен пред съдилищата на Съюза и второ, че не е процесуално легитимиран да подаде жалба срещу обжалваното решение. По-конкретно в рамките на тези твърдения Съветът, подкрепен в това отношение от Френската република, Комисията и ММРК, поставя под съмнение обхвата и изключителния характер на претендираната от жалбоподателя роля по отношение на народа на Западна Сахара. Освен това ММРК от своя страна поставят под съмнение валидността на пълномощното, дадено от жалбоподателя на неговия адвокат. При условията на евентуалност Съветът, Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК искат доводите на жалбоподателя да бъдат отхвърлени по същество. В частност Съветът, подкрепен в това отношение от Кралство Испания и Френската република, изтъква по същество, че като е одобрил Споразумението в областта на рибарството, се е съобразил с практиката на Съда. От своя страна Комисията и ММРК одобряват тези доводи и считат, че във всеки случай тази съдебна практика не е релевантна при разглеждането на жалбата по-специално защото се отнасяла до тълкуването на споразуменията, сключени между Съюза и Кралство Мароко, а не до тяхната валидност. Освен това Съветът, Френската република, Комисията и ММРК считат, че жалбоподателят не може да се позовава на принципите на международното право, с които обосновава доводите си.

102 Като начало следва да се отбележи, от една страна, че жалбата по настоящото дело е за отмяна на обжалваното решение, доколкото то се отнася до сключването на Споразумението в областта на рибарството, протокола за прилагане и размяната на писма, като последните два инструмента са неделима част от посоченото Споразумение в областта на рибарството съгласно член 16 от него.

103 От друга страна, с постановеното на днешна дата решение Front Polisario/Съвет (T-279/19) Общият съд се произнася по жалба на жалбоподателя за отмяна на Решение (ЕС) 2019/217 на Съвета от 28 януари 2019 година за сключване на споразумение под формата на размяна на писма между Европейския съюз и Кралство Мароко за изменение на протоколи № 1 и № 4 към Евро-средиземноморското споразумение за асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Кралство Мароко, от друга страна (ОВ L 34, 2019 г., стр. 1). Както следва от мотивите на това решение, по дело T-279/19 основанията на жалбата и твърденията за липса на процесуални предпоставки, изложени от Съвета — ответник, подкрепен в това отношение по-специално от Френската република и Комисията — в голямата си част се опират на същите правни основания и същите аргументи като изтъкнатите в настоящия случай основания и твърдения за липса на процесуални предпоставки. Следователно, ако е необходимо, Общият съд ще разгледа последните с оглед на съображенията в посоченото решение.

1. По допустимостта на някои от приложенията към репликата

104 В дупликата Съветът оспорва на основание член 85 от Процедурния правилник допустимостта на приложения C.1—C.3, C.5, C.6, C.8, C.9, C.12, C.14, C.15, C.17, C.21, C.22, C.24—C.40 и C.42—C.53 с довода, че късното представяне на тези доказателства е немотивирано. В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 85, параграф 2 от Процедурния правилник главните страни могат да представят доказателства и да правят доказателствени искания в подкрепа на своите доводи и с репликата и дупликата,

при условие че късното им представяне и поискване бъде мотивирано. Въпреки това тези разпоредби трябва да бъдат тълкувани с оглед на член 92, параграф 7 от посочения правилник, който изрично предвижда, че е възможно да се представят насрещни доказателства и да се допълват доказателствените искания. Ето защо, както следва от постоянната съдебна практика, правилото за преклузивния срок, предвидено в горепосочения член 85, параграф 2, не се прилага при представянето на насрещни доказателства и допълването на доказателствените искания вследствие на насрещни доказателства от противната страна (вж. решение от 18 септември 2017 г., Uganda Commercial Impex/Съвет, T-107/15 и T-347/15, непубликувано, EU:T:2017:628, т. 72 и цитираната съдебна практика).

105 В случая е достатъчно да се отбележи, че както се установява от отнасящите се до тях части от репликата, съдържащите се в оспорените от Съвета приложения доказателства позволяват да се даде отговор на доводите на последния в писмената защита, с които той изтъква, от една страна, валидността на проведените от Комисията и Европейската служба за външна дейност (ЕСВД) консултации с цел получаване на съгласието на народа на Западна Сахара и от друга страна, липсата на процесуална правоспособност и на процесуална легитимация на жалбоподателя. Ето защо правилото за преклузивния срок, предвидено в член 85, параграф 2 от Процедурния правилник, не се прилага за тези доказателства и следователно те са допустими. Поради това твърдението на Съвета за тяхната недопустимост трябва да бъде отхвърлено.

2. По допустимостта на жалбата

106 Преди да бъдат разгледани твърденията на Съвета за липса на процесуални предпоставки и изразените от ММРК съмнения, следва да се отбележи, че предметът на жалбата по настоящото дело повдига други въпроси по допустимостта, по които Общият съд трябва да се произнесе служебно. Тези въпроси са свързани, от една страна, с изходната постановка, на която жалбоподателят основава процесуалната си легитимация, а именно че в териториалния обхват на спорното споразумение попадат Западна Сахара и прилежащите ѝ води, и от друга страна, с обхвата на искането за отмяна на обжалваното решение.

а) По териториалния обхват на спорното споразумение

107 От изложените в жалбата основания и доводи се установява, че жалбата по настоящото дело се основава на изходната постановка, че спорното споразумение се прилага към Западна Сахара и към прилежащите води. По-специално, на плоскостта на допустимостта на жалбата, жалбоподателят се основава на твърдяното обстоятелство, че като представител на народа на Западна Сахара той е пряко и лично засегнат от обжалваното решение поради този териториален обхват на посоченото споразумение.

108 Ето защо най-напред следва да се провери изходната постановка, на която жалбоподателят основава процесуалната си легитимация да оспорва обжалваното решение.

109 В това отношение, на първо място, следва да се отбележи, че съгласно текста на член 1, буква з) от Споразумението в областта на рибарството за целите на това споразумение „риболовна зона“ означава „водите на централната източна част на Атлантическия океан

между 35°47’18” с.ш. и 20°46’13” с.ш., включително водите, прилежащи към Западна Сахара“, без да се засягат правата на трети държави, по-специално съседните крайбрежни държави с излаз на посочената риболовна зона (вж. т. 61 по-горе).

110 Освен това, както бе отбелязано в точка 69 по-горе, риболовните технически фишове № 3—№ 6, които се съдържат в допълнение 2 към протокола за прилагане, посочват паралела 20°46’13” като южна граница на зоната на управление, обхваната от тези фишове, а риболовен технически фиш № 6 се отнася до корабите, които разтоварват в пристанище Дахла, което се намира в Западна Сахара.

111 От текста на тези клаузи следва, че посочените в тях географски координати включват както водите, в които Кралство Мароко има суверенитет или юрисдикция, така и прилежащите към Западна Сахара води, което личи освен това и от картите, възпроизведени в точка 66 от заключението на генерален адвокат Wathelet по дело Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:1), както и от точки 66—69 от това заключение. В писмен отговор на въпрос на Общия съд Комисията потвърждава, че границите на риболовните зони, отразени в тези карти, съответстват в основната си част на границите на зоните на управление в техническите фишове, посочени в точка 110 по-горе.

112 На второ място, следва да се отбележи, че член 12 от Споразумението в областта на рибарството предвижда, от една страна, изплащането на „финансово участие“, което съгласно параграф 2 от този член включва по-специално „секторна подкрепа от Съюза“, и от друга страна, съгласно параграф 4 от него задължава страните по това споразумение да разглеждат „справедливото географско и социално разпределение на социално-икономическите ползи, произтичащи от [това] споразумение“, „за да се уверят, че посоченото разпределение носи на съответното население ползи, които са пропорционални на риболовните дейности“ (вж. т. 63 по-горе).

113 Припомнените в точка 112 по-горе клаузи са уточнени в частност в членове 6 и 7 от протокола за прилагане. Член 6, параграф 2 от този протокол предвижда по-специално органите на Кралство Мароко да представят метода, осигуряващ географското и социалното разпределяне на въпросните социално-икономически ползи, както и схемата за разпределяне на средствата, която трябва да бъде обсъдена в рамките на Съвместния комитет, създаден с член 13 от Споразумението в областта на рибарството. Освен това член 7, параграф 2 от протокола предвижда този съвместен комитет най-късно три месеца след началната дата на прилагане на протокола да приеме многогодишна секторна програма и подробни правила за прилагането ѝ.

114 На трето място, съгласно член 14 от Споразумението в областта на рибарството, озаглавен „Териториално приложение“, Споразумението в областта на рибарството се прилага на териториите, където се прилагат, от една страна, Договорът за ЕС и Договорът за функционирането на ЕС, а от друга — „законовите и подзаконовите актове, посочени в член 6, параграф 1 от [това] споразумение“, тоест съгласно текста на последния член — мароканските законови и подзаконови актове, приложими към риболовните дейности (вж. т. 62 и 65 по-горе).

115 На четвърто място, във втора алинея, параграф 1 от размяната на писма се уточнява, че „[п]о отношение на Западна Сахара“ Съюзът и Кралство Мароко „потвърждават подкрепата си за процеса под егидата на Организацията на обединените нации“. Във втора

алинея, параграф 2 от размяната на писма се уточнява, че „Споразумението в областта на рибарството се сключва, без да се засягат съответните позиции“ „на [Съюза] по отношение на статута на Западна Сахара като неавтономна територия“ и „на Кралство Мароко [по отношение на] регион[а] на Сахара [като] неразделна част от националната територия, върху която то упражнява пълния си суверенитет“ (вж. т. 70 по-горе).

116 На пето място, от съображения 3 и 5 от обжалваното решение (вж. т. 60 по-горе) изрично следва, че след обявяването на решение Western Sahara Campaign UK, в което „Съдът постанови, че [С]поразумението [в областта на рибарството от 2006 г.] и протоколът [от 2013 г.] не са приложими по отношение на прилежащите към територията на Западна Сахара води“, сключването на спорното споразумение има за цел да позволи на „флотовете на Съюза да продължат риболовните си дейности, извършвани [дотогава]“, „да включ[и в приложното поле на споразумението]“ посочените води и да позволи чрез „[п]родължаването на партньорството в областта на рибарството“ „посочената територия да продължи да се ползва от секторната подкрепа, предоставяна по споразумението, в съответствие с правото на Съюза и международното право, включително правата на човека, и в полза на съответното население“.

117 Следователно, от една страна, от клаузите на спорното споразумение в тяхната съвкупност, както и от съображенията на обжалваното решение изрично следва, че предметът на това споразумение, потвърден от волята на страните по него, е да позволи на риболовните флотове на Съюза да извършват риболовни дейности в периметър, който включва както водите, в които Кралство Мароко има суверенитет или юрисдикция, така и прилежащите към Западна Сахара води. От друга страна, от тях следва също така, че това споразумение се прилага както на територията на Кралство Мароко, така и на територията на Западна Сахара, или най-малкото на частта от тази територия, която е контролирана от тази трета държава, на която съгласно член 6, параграф 1 от Споразумението в областта на рибарството „се прилагат“ „законовите и подзаконовите актове на Мароко“. В частност това се отнася и до неговите клаузи относно финансовото участие, което включва секторната подкрепа и от което „населението“ на тази територия може да се ползва пропорционално на риболовните дейности в прилежащите води.

118 Този анализ не се опровергава от възприетото от Съда тълкуване на приложното поле, от една страна, на Споразумението за асоцииране и на Споразумението за либерализация в точки 86—126 от решение Съвет/Front Polisario и от друга страна, на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. и на Протокола от 2013 г. в точки 59—82 от решение Western Sahara Campaign UK (вж. т. 36—40 и 44—51 по-горе).

119 Всъщност от точки 86—126 от решение Съвет/Front Polisario и от точки 59—82 от решение Western Sahara Campaign UK следва, че споразумение между Съюза и Кралство Мароко, сключено в рамките на съвкупност от договорености, създадена със Споразумението за асоцииране, не може да се тълкува в смисъл, че имплицитно включва територията на Западна Сахара в териториалния си обхват, дефиниран в член 94 от последното (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 187). Освен това от точки 73 и 79 от решение Western Sahara Campaign UK следва, че споразумение в областта на рибарството между тези две страни и протокол за прилагането му, сключени в този контекст, които се отнасят до „мароканската риболовна зона“, определена като водите, в които Кралство Мароко има суверенитет или юрисдикция, не могат да се тълкуват в смисъл, че включват в посочената мароканска риболовна зона прилежащите към Западна Сахара води.

120 В решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK Съдът обаче не се произнася по евентуалните последици от клауза в споразумение между Съюза и Кралство Мароко, която изрично предвижда нейното приложно поле да обхваща територията на Западна Сахара и прилежащите води. В частност, както изтъкват Комисията и Френската република, Съдът по принцип не отхвърля възможността такова изрично включване на тази територия и на тези води в посоченото приложно поле да е валидно (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 187 и 188).

121 Освен това произтичащото по-специално от член 31, параграф 3, буква c) от Виенската конвенция изискване, че клаузите на даден договор трябва да се тълкуват, като се вземат предвид всички съответни норми на международното право, прилагани в отношенията между страните, не може да е основание за тълкуване на такива клаузи в противоречие с техния текст, когато смисълът на последните е ясен и освен това е установено, че този смисъл съответства на смисъла, който страните по договора са възнамерявали да им дадат. Всъщност прилагането на това изискване не само трябва да е съвместимо с прогласения в член 31, параграф 1 от посочената конвенция принцип, че договорът трябва да се тълкува добросъвестно, в съответствие с обикновеното значение, което следва да се дава на термините на договора в техния контекст, а също така в духа на обекта и целите на договора, но не би могло и да води до накърняване на съдържанието на правата и задълженията, които Съюзът и Кралство Мароко са поели един към друг в рамките на спорното споразумение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 190—192).

122 Доколкото спорното споразумение в частност има за цел да създаде правна рамка за включването на прилежащите към Западна Сахара води в риболовната зона, разрешена за корабите на Съюза, и съответно за прилагането към нейната територия на финансовото участие, предоставено от Съюза пропорционално на дейността на тези кораби, от това неминуемо следва, че с това споразумение страните са искали да дерогират член 94 от Споразумението за асоцииране, що се отнася до териториалния обхват на правния режим, приложим към тези дейности и това участие. Всъщност този член ограничава приложното поле на Споразумението за асоцииране до територията на Кралство Мароко (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 189).

123 Следователно е потвърдена изходната постановка, на която жалбоподателят основава процесуалната си легитимация да оспорва обжалваното решение, а именно че с обжалваното решение се одобрява споразумение между Съюза и Кралство Мароко, което изрично се прилага към територията на Западна Сахара и прилежащите води.

б) По обхвата на искането за отмяна

124 Общият съд отбелязва, че с основанията и доводите си в жалбата по настоящото дело жалбоподателят оспорва законосъобразността на обжалваното решение само с мотива че с него се одобрява прилагането на спорното споразумение към територията на Западна Сахара и към прилежащите води, което жалбоподателят по същество потвърждава в съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд по този повод. Съответно с посочените основания и доводи жалбоподателят не оспорва законосъобразността на прилагането на тези инструменти към територията на Кралство Мароко или към водите, в които тази трета държава има суверенитет или юрисдикция, и следователно това прилагане не се поставя под въпрос в рамките на настоящия спор.

125 Въпреки това от текста на жалбата, и по-специално от въведението и заключението ѝ, се установява, че в исканията си жалбоподателят моли за отмяна на обжалваното решение, без да ограничава изрично обхвата на тази отмяна до одобрението с това решение на прилагането на спорното споразумение към Западна Сахара и към прилежащите води.

126 На поставен в съдебното заседание въпрос относно обхвата на неговите искания жалбоподателят посочва, че с жалбата иска главно отмяна на обжалваното решение в частта, в която с него се одобрява прилагането на спорното споразумение към Западна Сахара и към прилежащите води, а при условията на евентуалност, ако Общият съд приеме, че това териториално действие е неотделимо от споразумението като цяло — отмяна на обжалваното решение в неговата цялост.

127 Във връзка с това следва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика частичната отмяна на акт на Съюза е възможна само ако елементите, чиято отмяна се иска, могат да бъдат отделени от останалата част на акта. В това отношение нееднократно е постановявано, че посоченото условие не е изпълнено, когато частичната отмяна на акта би довела до изменение на неговата същност. Освен това проверката на възможността за отделяне на елементи от акт на Съюза предполага да бъде разгледан техният обхват, за да се прецени дали отмяната на тези елементи би изменила духа и същността на акта (вж. решение от 9 ноември 2017 г., SolarWorld/Съвет, C-204/16 P, EU:C:2017:838, т. 36 и 37 и цитираната съдебна практика).

128 Както следва от точки 109—117 по-горе, с обжалваното решение Съветът изразява от името на Съюза съгласието на последния да сключи споразумение с Кралство Мароко, чиито клаузи се прилагат по един и същ начин, от една страна, към територията на тази трета държава и водите, в които тя има суверенитет или юрисдикция, и от друга страна, към Западна Сахара и към прилежащите води. По-конкретно следва да се отбележи, че макар Споразумението в областта на рибарството да включва изрично последно посочените води в риболовната зона, определението на тази зона и на зоните на управление, съдържащи се в техническите фишове по допълнение 2 към протокола за прилагане, не предполагат разграничаване на риболовните дейности в зависимост от това дали се извършват в тези води или в мароканските води. Освен това клаузите на това споразумение и на протокола за прилагане относно финансовото участие, и по-специално относно секторната подкрепа, не правят никакво разграничение между частта от участието, изплащана в полза на дейности, разположени на територията на Кралство Мароко, и частта, изплащана в полза на дейности, разположени на горепосочената несамоуправляваща се територия.

129 Ето защо следва да се приеме, че даденото с обжалваното решение съгласие от името на Съюза спорното споразумение да се прилага към Западна Сахара и към прилежащите води, не може да се отдели от даденото с това решение съгласие за посоченото споразумение в неговата цялост. Съответно отмяната на това решение само в частта, в която се одобрява прилагането на посоченото споразумение към тази несамоуправляваща се територия и към посочените води, би изменило духа и същността на този акт.

130 Освен това следва да се припомни, че по принцип жалбоподателят няма право да променя първоначалния предмет на жалбата, като замества направените с нея искания с искания, направени за първи път в съдебното заседание (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 27 януари 2000 г., Mulder и др./Съвет и Комисия, C-104/89 и C-37/90, EU:C:2000:38, т. 47 и цитираната съдебна практика и от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, T-28/03, EU:T:2005:139, т. 45 и цитираната съдебна практика). В случая следва да се

отбележи, че единствено представеното в съдебното заседание при условията на евентуалност искане за отмяна на обжалваното решение в неговата цялост съответства на формулираните в жалбата искания.

131 Ето защо искането, изложено от жалбоподателя в съдебното заседание като главно, за частична отмяна на обжалваното решение, доколкото с него се одобрява прилагането на спорното споразумение към Западна Сахара и към прилежащите води, трябва да се отхвърли като недопустимо. Следователно трябва да се разгледа само искането на жалбоподателя за отмяна на обжалваното решение в неговата цялост, както е изложено в жалбата и възпроизведено при условията на евентуалност в съдебното заседание.

в) По първото твърдение на Съвета за липса на процесуална предпоставка: липса на процесуална правоспособност на жалбоподателя

132 В подкрепа на първото твърдение за липса на процесуална предпоставка Съветът изтъква, че жалбоподателят не е юридическо лице по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, което да е процесуално правоспособно пред съдилищата на Съюза. Първо, Съветът изтъква, че жалбоподателят няма правосубектност по силата на вътрешното право на държава членка. Второ, той твърди, че жалбоподателят не е субект на международното право. Трето, посочва, че жалбоподателят не отговаря на установените от съдилищата на Съюза критерии за признаване на процесуална правоспособност на образувание, което няма правосубектност, и в частност на условието въпросното образувание да се счита от Съюза за самостоятелен субект, носител на права и задължения.

133 Френската република, Комисията и ММРК излагат по същество същите доводи като Съвета. ММРК твърдят освен това, че жалбоподателят не разполага с необходимата самостоятелност, за да действа като образувание, което може да носи отговорност в рамките на правоотношенията, предвид неговите връзки със Сахарската арабска демократична република (САДР), непризната от ООН и от Съюза.

134 За да обоснове процесуалната си правоспособност, жалбоподателят изтъква, че той е движение за национално освобождение, което черпи правата и задълженията си пряко от международното право вследствие на отделния и различен статут на Западна Сахара и правото на самоопределение на народа сахрави. Потвърждение за този статут били по-специално способността му да сключва споразумения и признаването му за единствен представител на този народ от Общото събрание на ООН. Като субект на международното право той отговарял на още по-силно основание на критериите в съдебната практика за проверка дали дадено образувание, което няма правосубектност, може да се счита за юридическо лице по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

135 Като начало следва да се припомни, че съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС всяко физическо или юридическо лице може да подаде жалба, съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея от този член, срещу решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение.

136 На следващо място, съгласно съдебната практика, макар съдържащото се в член 263, четвърта алинея ДФЕС понятие „юридическо лице“ по принцип да предполага наличие на правосубектност, която се проверява с оглед на националното право, по което е учредено въпросното юридическо лице, то не съвпада непременно с понятията от различните

правни системи на държавите членки. Така съдебната практика вече е признала процесуална правоспособност пред съдилищата на Съюза на образувания, независимо от въпроса за тяхното учредяване като юридическо лице по националното право (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 83 и цитираната съдебна практика).

137 Такъв е случаят по-специално когато, от една страна, разглежданото образувание разполага с достатъчно представителност по отношение на лицата, чиито изведени от правото на Съюза права твърди, че защитава, както и с необходимата самостоятелност и отговорност, за да влиза в правоотношения, определени от същото право, а от друга страна, е признато от институциите като участник в преговори относно тези права (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 84 и цитираната съдебна практика).

138 Такъв е случаят и когато институциите на Съюза са приели това образувание за самостоятелен субект, носител на собствени права и задължения. Всъщност последователността и справедливостта налагат на такова образувание да се признае процесуална правоспособност, за да оспори мерки, ограничаващи неговите права, или неблагоприятни за него решения на институциите (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 85 и цитираната съдебна практика).

139 Необходимо е да се добави, че съдебната практика не изключва в контекст, различен от този в посочените в точки 137 и 138 по-горе решения, да се признае процесуална правоспособност пред съда на Съюза на дадено образувание, независимо от неговата правосубектност по вътрешното право, по-специално когато изискванията за ефективна съдебна защита налагат това, като се изключи ограничителното тълкуване на понятието „юридическо лице“ (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 86 и цитираната съдебна практика).

140 Накрая, от съдебната практика се извежда още, че субектите на международното публично право, каквито са третите държави, са юридически лица по смисъла на правото на Съюза (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 87 и цитираната съдебна практика).

141 В настоящия случай, както и в делото, по което е постановено решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет (T-279/19), макар страните да се съгласяват, че жалбоподателят няма правосубектност съгласно вътрешното право, те са на различни становища по това дали жалбоподателят има правосубектност по международното публично право, и по-специално по това какви са последиците от ролята на жалбоподателя в процеса на самоопределение на Западна Сахара за тази правосубектност, и по това дали неговата представителност по отношение на народа на тази територия е ограничена или не (решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 88 и 89).

142 Ето защо е необходимо да се провери с оглед на съдебната практика във връзка с понятието „юридическо лице“, припомнена в точки 136—140 по-горе, дали ролята и представителността на жалбоподателя могат да му придадат процесуална правоспособност пред съдилищата на Съюза (решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 90).

143 В това отношение, първо, е необходимо да се припомни, че в точка 89 от решение Съвет/Front Polisario, на която жалбоподателят се позовава в рамките на жалбата по настоящото дело, Съдът посочва, че обичайният принцип на самоопределение е част от

международноправните норми, приложими в отношенията между Съюза и Кралство Мароко, които Общият съд е бил длъжен да вземе предвид. По-конкретно в точка 105 от посоченото решение Съдът припомня, че в консултативното си становище за Западна Сахара Международният съд подчертава, че по силата на общото международно право населението на тази територия има право на самоопределение, както е посочено в точки 90 и 91 от същото решение. Освен това той уточнява, че от своя страна в точка 7 от Резолюция 34/37 по въпроса за Западна Сахара Общото събрание на ООН препоръчва жалбоподателят, „представляващ народа на Западна Сахара, да участва пълноценно в търсенето на справедливо, устойчиво и окончателно политическо решение на въпроса за Западна Сахара“.

144 Ето защо от тези съображения следва, че международното право признава на народа на Западна Сахара правото на самоопределение, което трябва да бъде взето предвид от съдилищата на Съюза, както и че въз основа на това право Общото събрание на ООН е признало на жалбоподателя, като представляващ посочения народ, правото да участва „пълноценно“ в търсенето на политическо решение на въпроса за окончателния статут на тази територия. Освен това следва да се припомни, че това право е потвърдено в Резолюция 35/19 (вж. т. 16 по-горе) и че жалбоподателят го е упражнявал в рамките на провежданите под егидата на ООН преговори, страни в които от 1988 г. са Кралство Мароко и самият той (вж. т. 17, 18 и 20 по-горе) (решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 92).

145 В рамките на настоящото твърдение за липса на процесуална предпоставка обаче Съветът, Френската република, Комисията и ММРК не оспорват упражняването от жалбоподателя на правото му да участва в процеса на самоопределение на Западна Сахара като представител на народа на тази територия, което му е признато от органите на ООН (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 93).

146 Освен това, както посочва жалбоподателят, той е поел известен брой ангажименти по силата на международното право в качеството си на представител на народа на Западна Сахара, по-специално по мирния договор, сключен с Ислямска република Мавритания (вж. т. 15 по-горе), по постигнати между Кралство Мароко и самия него споразумения по някои въпроси относно прилагането на предложенията на генералния секретар на ООН за решаване на конфликта и по четирите Женевски конвенции от 12 август 1949 г. и Допълнителния протокол към Женевските конвенции от 12 август 1949 г. относно защитата на жертвите на международни въоръжени конфликти (Протокол I), подписан на 8 юни 1977 г., към които той се е присъединил на 23 юни 2015 г. (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 94).

147 Нещо повече, Съветът, Френската република, Комисията и ММРК не оспорват твърдението на жалбоподателя, че той участва в работата на Специалния комитет за проучване на положението относно прилагането на Декларацията за даване на независимост на колониалните страни и народи, създаден от Общото събрание на ООН, по въпроса за Западна Сахара, както и в съвместните дейности на Икономическата комисия за Африка (ИКА), създадена в рамките на Икономическия и социален съвет на Организацията на обединените нации, и на Специализирания технически комитет на Африканския съюз по въпросите на финансите, паричните отношения, икономическото планиране и интеграцията (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 95).

148 Следователно жалбоподателят е признат в международен план за представител на народа на Западна Сахара, дори и да се предположи, както твърдят Съветът, Френската република, Комисията и ММРК, че той е признат за такъв само в рамките на процеса за самоопределение на тази територия. Освен това неговото участие в този процес предполага, че той има необходимата самостоятелност и отговорност, за да действа в тези рамки, което впрочем се потвърждава от неговия устав, приложен към делото. Твърдението на Съвета, Френската република, Комисията и ММРК, че правата и задълженията на жалбоподателя не са равностойни на тези на държавите или международните организации, което впрочем не се оспорва, не е определящо в това отношение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 96 и 97).

149 Второ, жалбоподателят основателно изтъква, че институциите са отчели неговата роля и представителност. От една страна, в точка 105 от решение Съвет/Front Polisario самият Съд отбелязва признаването на тази представителност от Общото събрание на ООН (вж. т. 143 по-горе). От друга страна, жалбоподателят представя данни, които сочат, че той редовно обсъжда с Комисията въпросите за положението в Западна Сахара. Освен това в рамките на консултациите, посочени в съображение 11 от обжалваното решение (вж. т. 60 по-горе), ЕСВД е предложила на жалбоподателя да обменят виждания с него по повод спорното споразумение, което се установява от доклада на Комисията относно оценката на ползите за населението на Западна Сахара от Споразумението в областта на устойчивото рибарство между Съюза и Кралство Мароко и протокола за прилагане към него и относно консултацията с това население, придружаващ Предложение за решение на Съвета от 8 октомври 2018 година относно сключването на Споразумението за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Европейския съюз и Кралство Мароко, протокола за прилагане към него и размяната на писма, придружаваща посоченото споразумение (SWD(2018) 433 final, наричан по-нататък „докладът от 8 октомври 2018 г.“). Следователно жалбоподателят има основание да твърди, че е считан от институциите на Съюза за легитимен партньор по въпросите, които могат да засегнат тази територия, включително за да изрази позицията си по сключването на спорното споразумение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 98).

150 Трето, следва да се припомни, че в точка 106 от решение Съвет/Front Polisario Съдът приема, че предвид данните, припомнени в точка 105 от същото решение (вж. т. 143 по-горе), народът на Западна Сахара трябва да се разглежда като „трета страна“ по смисъла на принципа на относително действие на договорите, която в това си качество може да бъде засегната от прилагането на Споразумението за асоцииране в случай на включване на територията на Западна Сахара в обхвата на посоченото споразумение, поради което е необходимо във всеки случай да даде съгласие за посоченото прилагане (решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 99).

151 Освен това в точки 63 и 64 от решение Western Sahara Campaign UK Съдът се основава на съображенията в решение Съвет/Front Polisario, по-специално по точки 105 и 106 от него, за да направи извода, че приложното поле на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. не може да се тълкува в смисъл, че включва територията на Западна Сахара, тъй като това би нарушило принципа на самоопределение и принципа на относително действие на договорите. Също така в точки 69—73 от същото решение Съдът се позовава на клаузите на Конвенцията по морско право и от този извод прави заключението, че би било в

противоречие със същите принципи да се счита, че прилежащите към тази несамоуправляваща се територия води са под суверенитета или юрисдикцията на Кралство Мароко по смисъла на посоченото Споразумение в областта на рибарството.

152 С жалбата по настоящото дело жалбоподателят иска да защити правото на самоопределение на народа на Западна Сахара, като по същество твърди, че обжалваното решение нарушава това право, тъй като с него се одобрява сключването на споразумение с Кралство Мароко, което се прилага към тази територия и прилежащите води, без съгласието на този народ, в противоречие с постановеното от Съда (вж. т. 100 по-горе). Следователно трябва да се приеме, че при тези особени обстоятелства изискванията за ефективна съдебна защита налагат при всяко положение на жалбоподателя да се признае правоспособността да подаде жалба пред Общия съд в защита на това право (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 100).

153 С оглед на всички тези обстоятелства жалбоподателят трябва да се квалифицира като юридическо лице по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, което има процесуална правоспособност да подаде жалбата по настоящото дело пред съдилищата на Съюза, без да се засяга задължението му да докаже, че жалбата отговаря на останалите условия за допустимост, и по-специално че той е процесуално легитимиран (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 101).

154 Доводите на Съвета, Френската република, Комисията и ММРК не опровергават този извод.

155 Първо, твърденията, че жалбоподателят не е единственият представител на народа на Западна Сахара и че неговата представителност се ограничава до процеса на самоопределение, при всички случаи не са определящи с оглед на припомнените в точки 143—149 по-горе обстоятелства. Същото се отнася до факта, че органите на ООН не го определят изрично като движение за национално освобождение и че не са му дали статут на наблюдател, както и до довода, че той има най-много „функционална“ или „временна“ правосубектност (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 103).

156 Второ, що се отнася до довода на ММРК относно твърдяната липса на независимост на жалбоподателя спрямо САДР, предвид факта, че жалбоподателят е страна в процеса на самоопределение като самостоятелна политическа организация, а не за да представлява САДР, и тъй като при всяко положение цитираният от ММРК текст в подкрепа на техния довод признава тази негова самостоятелност, този довод трябва да бъде отхвърлен (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 104).

157 Трето, що се отнася до довода, че между жалбоподателя и Съюза или между жалбоподателя и държавите членки няма никакви правоотношения, от които за него да произтичат права и задължения и които да са своеобразно „международно признание“ от страна на Съюза или държавите членки, достатъчно е да се отбележи, че в случая Общият съд е сезиран с жалба за отмяна на акт на Съюза, която е компетентен да разгледа, че жалбоподателят твърди, че е пряко и лично засегнат като представител на народа на Западна Сахара, и че с жалбата по настоящото дело иска да защити правото на самоопределение на последния народ, което институциите са длъжни да зачитат. Следователно на този етап не може да бъде изключено наличието на правоотношение между Съюза и жалбоподателя, като това следва да се провери при анализа дали жалбоподателят е пряко и лично засегнат. Във всеки случай,

доколкото институциите отчитат представителността на жалбоподателя и го разглеждат като легитимен партньор по въпроса за Западна Сахара, обстоятелството, че той не е адресат на никакъв акт на Съюза, пораждащ правни последици, не е определящо (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 105—108 и цитираната съдебна практика).

158 Четвърто, противно на поддържаното от Комисията, като признава, че жалбоподателят е процесуално правоспособен пред него, Общият съд не се превръща в „квазимеждународна“ юрисдикция. Всъщност, най-напред, настоящото дело не се отнася до международния „спор“, по който жалбоподателят е страна, а до жалба за отмяна на акт на Съюза. На следващо място, доколкото единствено Общият съд е компетентен да провери дали жалбоподателят отговаря на условията за допустимост, присъщи на правото на Съюза, и в частност на условията, произтичащи от понятието „юридическо лице“, обявяването на жалбата му за допустима се извършва в строгите предели за упражняване на правомощията, предоставени на Общия съд от правото на Съюза. На последно място, упражняването на компетентността, предоставена на институциите на Съюза в международната област, все пак не може да се изключи от съдебния контрол, поради което признаването на процесуална правоспособност на жалбоподателя не може да има за последица Общият съд да измести институциите, управляващи външните отношения на Съюза, и да вземе „политическо решение“. Освен това Общият съд не може да даде предимство на съображения от международната политика и по целесъобразност пред правилата за допустимост по член 263, четвърта алинея ДФЕС (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 109—113 и цитираната съдебна практика).

159 От всичко гореизложено следва, че твърдението на Съвета за липса на процесуална предпоставка, а именно за липса на процесуална правоспособност на жалбоподателя, трябва да бъде отхвърлено.

г) По валидността на пълномощното, дадено от жалбоподателя на неговия адвокат

160 ММРК изразяват съмнения по повод валидността на пълномощното, дадено от жалбоподателя на неговия адвокат. Всъщност те се питат дали това пълномощно може да бъде валидно подписано от „политическия секретар“ на жалбоподателя, както е в случая. Те искат от Общия съд да провери редовността на това пълномощно. Твърдят, че в противен случай жалбата трябва да бъде обявена за недопустима на основание член 51, параграф 3 от Процедурния правилник.

161 На поставен във връзка с това въпрос в рамките на процесуално-организационното действие от 18 декември 2020 г., жалбоподателят посочва, първо, че не е „частноправно юридическо лице“ по смисъла на член 51, параграф 3 от Процедурния правилник. Второ, той изтъква, че всички негови жалби от 2012 г. насам са подадени въз основа на пълномощни, подписани от неговия „политически секретар“, без валидността на тези пълномощни някога да е била поставяна под съмнение. Трето, „секретариатът на политическата организация“, начело на който стояло лицето, подписало пълномощното, бил част от „основните структури на Фронта“ и бил регламентиран в членове 119—130 от неговия устав. Четвърто, от достъпни онлайн документи можело съвсем ясно да се установи кое е подписалото пълномощното лице и какви са неговите функции. От всички тези данни следвало, че съгласно съдебната практика няма никакво съмнение относно намерението на жалбоподателя да подаде жалбата по настоящото дело. В подкрепа на тези

доводи жалбоподателят представя пълния текст на своя устав, одобрен на неговия четиринадесети конгрес, проведен от 16 до 23 декември 2015 г., както и достъпните онлайн документи, на които се позовава.

162 В случая следва да се отбележи, че както адвокатското пълномощно, представено от жалбоподателя по делото, по което е постановено решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет (T-279/19), така и документът от 20 май 2019 г., който той е представил в случая и на който се позовават ММРК, е дадено на неговия адвокат пълномощно да подаде от негово име жалба за отмяна, издадено от негово име и подписано от A, посочен като „политически секретар“ на тази организация. Освен това ММРК изразяват съмнения по повод валидността на това пълномощно със същите мотиви като Confédération marocaine de l'agriculture et du développement rural (Мароканска конфедерация за земеделие и селско развитие) (Comader), встъпила страна по делото, по което е постановено посоченото решение, а жалбоподателят представя по настоящото дело становище със същото съдържание като представеното по това дело (решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 115, 116 и 123).

163 В това отношение най-напред е необходимо да се отбележи, че независимо от условията, предвидени в член 51, параграф 3 от Процедурния правилник, всяко образувание трябва да докаже не само своята процесуална правоспособност, но и това, че действително е взело решение да подаде съответната жалба и че адвокатите, които твърдят, че го представляват, действително са упълномощени за тази цел (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Conseil, T-279/19, т. 120—122 и цитираната съдебна практика).

164 В случая от точки 143—159 по-горе следва, че жалбоподателят има процесуална правоспособност пред съдилищата на Съюза. Необходимо е обаче да се провери дали няма съмнение за това, че действително е решил да подаде жалбата, като този въпрос може във всеки случай да бъде разгледан служебно от Общия съд (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 117 и 119).

165 От една страна, както следва от обясненията на жалбоподателя и от подкрепящите ги документи, чието съдържание не е оспорено, изразът „политически секретар“ трябва да се разбира като лицето, което ръководи органа, наречен в устава „Секретариат на политическата организация“. В допълнение от посочените документи изрично следва, че лицето, подписало пълномощното, дадено от жалбоподателя на адвоката, действително е осъществявало функцията „политически секретар“ на жалбоподателя към датата на подаване на жалбата, което също не се оспорва (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 125).

166 От друга страна, съгласно член 92, точка 7 от устава на жалбоподателя функциите на националния секретариат, който съгласно член 76 от същия устав е „върховен орган“ на жалбоподателя „в периода между два конгреса“, са по-специално да „[п]редставлява Фронта в неговите отношения с политическите партии, правителствата, освободителните движения и другите организации“. Съгласно член 120 от посочения устав „Секретариатът на Политическата организация осигурява въвеждането в действие и контрола за изпълнението на решенията и програмите на Националния секретариат и неговото Бюро във връзка с естеството и функциите на Политическата организация“ (решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 126).

167 Следователно от тези членове от устава на жалбоподателя може да се направи извод, както потвърждава жалбоподателят в съдебното заседание, че въвеждането в действие на решенията на националния секретариат в отношенията му с правителствата и другите организации, по-специално със Съюза, може да е в обхвата на правомощията на секретариата на политическата организация и че на това основание A е бил оправомощен да подпише пълномощното на адвоката на жалбоподателя (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 127).

168 Необходимо е да се добави, че макар ролята на „политическия секретар“ да изпълнява представителни функции пред международни организации, каквато е Съюзът, и пред юрисдикции, каквато е Общият съд, да не е сред изброените в членове 122 и 131 от устава на политическата организация задачи на нейния секретариат, член 120 от устава дава на този орган правомощие за привеждане в действие и контрол за изпълнението на решенията и програмите на националния секретариат, а от посочените членове 122 и 131 не следва, че неговите задачи са изброени изчерпателно (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 128 и 129 и цитираната съдебна практика).

169 Ето защо от тези съображения следва изводът, че в случая A, „политически секретар“ на жалбоподателя, е бил оправомощен да приведе в действие решението на „върховния орган“ на последния, а именно националния секретариат, за подаване на жалбата по настоящото дело. Нещо повече, в отговора на въпросите на Общия съд от 25 януари 2021 г. адвокатът на жалбоподателя, който е член на адвокатска колегия в държава членка и в това си качество е длъжен да спазва правилата за професионално поведение, заявява, че жалбоподателят „наистина е имал намерение да подаде [жалбата]“ и че е „[бил] напълно решен да иска решенията на Съда действително да се зачитат“ (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 130 и 131 и цитираната съдебна практика).

170 От всичко гореизложено следва, че съмненията на ММРК относно валидността на пълномощното, дадено от жалбоподателя на неговия адвокат, трябва да бъдат приети за неоснователни.

д) По второто твърдение на Съвета за липса на процесуална предпоставка: липса на процесуална легитимация на жалбоподателя

171 По второто твърдение за липса на процесуална предпоставка Съветът, подкрепен в това отношение от Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК, изтъква, че жалбоподателят, който не е адресат на обжалваното решение, не е засегнат нито пряко, нито лично от него.

172 От своя страна жалбоподателят твърди, че е пряко и лично засегнат от обжалваното решение, тъй като спорното споразумение се прилага към територията на Западна Сахара и към прилежащите води и поради това засяга народа на тази територия.

173 Като начало, от една страна, е необходимо да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика акт като обжалваното решение, с което се одобрява сключено от Съюза международно споразумение, подлежи на обжалване. От друга страна, следва да се припомни, че член 263 ДФЕС ясно разграничава правото на обжалване на институциите на Съюза и на държавите членки от това на физическите и юридическите лица, като четвърта алинея на този член гласи, че последните могат да подадат жалба срещу актовете, които са

адресирани до тях или които ги засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които ги засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение (решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 135 и 136 и цитираната съдебна практика).

174 В случая жалбоподателят не е адресат на обжалваното решение, нито на спорното споразумение. Предвид особеното място на международните споразумения в правния ред на Съюза и правното основание на обжалваното решение, а именно член 218, параграф 6, буква а), подточка i) ДФЕС, който изисква одобрение от Европейския парламент за приемането на такова решение, за жалбата на жалбоподателя срещу обжалваното решение не би могло да се прилагат по-малко строги условия за допустимост в сравнение с приложимите за жалба срещу законодателни актове. Ето защо той трябва да докаже, че е пряко и лично засегнат от обжалваното решение и впрочем той не оспорва това (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 137—140 и цитираната съдебна практика).

175 За да се произнесе по настоящото твърдение за липса на процесуална предпоставка, Общият съд трябва най-напред да провери дали жалбоподателят е пряко засегнат.

1) По прякото засягане на жалбоподателя

176 Съветът твърди, че жалбоподателят не отговаря на установените от съдебната практика критерии за определяне дали едно физическо или юридическо лице е пряко засегнато от обжалвания акт. В това отношение, от една страна, във връзка с първия от тези критерии той твърди, че жалбоподателят не е адресат на обжалвания акт и последният не поражда правни последици за него. Всъщност, на първо място, според него обжалваното решение поражда правни последици само за Съюза или за неговите институции, но не и за трети лица. На второ място, Съветът счита, че обжалваното решение не поражда последици извън територията, на която се прилагат Договорите. На трето място, той поддържа, че ако се обоснове с последиците на спорното споразумение за територия извън Съюза, когато определя дали жалбоподателят е пряко засегнат, Общият съд щял да бъде принуден да се произнесе по законосъобразността на правата и задълженията, произтичащи за Кралство Мароко от посоченото споразумение, за което то е дало свободно и суверенно съгласието си, а по този начин Общият съд щял да надхвърли пределите на правомощията си. От друга страна, що се отнася до втория от тези критерии, Съветът твърди, че това споразумение и размяната на писма сами по себе си не пораждат правни последици за трети страни и се нуждаят от въвеждане в действие посредством протокола за прилагане, който също изисква допълнителни мерки за въвеждане в действие. В дупликата Съветът добавя, че дори да се приеме, че обжалваното решение поражда последици извън територията на Съюза, спорното споразумение може да засегне само операторите, който извършват дейност в съответните икономически сектори.

177 От своя страна жалбоподателят твърди, че е пряко засегнат от обжалваното решение. Той поддържа, че отговаря на двата критерия, които трябва да са едновременно изпълнени, за да е изпълнено условието за пряко засягане. Всъщност, от една страна, от решение Съвет/Front Polisario жалбоподателят прави извода, че доколкото обжалваното решение се отнася до сключването на споразумение, в чието приложно поле изрично са включени територията на Западна Сахара и прилежащите води, както и техните природни ресурси без съгласие на народа на тази територия, посоченото споразумение засяга пряко последния в качеството му на трета страна за споразумението. Дори само поради това споразумението имало последици за правното му положение като единствен представител

на този народ. От друга страна, той твърди, че обжалваният регламент, който е приет преди обжалваното решение и единствено разпределя възможностите за риболов, предвидени в член 3, параграф 1 от протокола за прилагане, не може да се счита за мярка с опосредяващ характер, която да е пречка за неговото пряко засягане.

178 Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК излагат по същество същите доводи като Съвета.

179 Като начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика условието физическото или юридическото лице да е пряко засегнато от обжалваното решение, предвидено в член 263, четвърта алинея ДФЕС, изисква съчетанието на два кумулативни критерия. На първо място, оспорената мярка на Съюза трябва пряко да поражда последици за правното положение на частноправните субекти. На второ място, тя не трябва да оставя никакво право на преценка на своите адресати, на които е възложено изпълнението ѝ, тъй като това изпълнение е чисто автоматично и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 144 и цитираната съдебна практика).

180 Ето защо е необходимо да се разгледа поотделно дали жалбоподателят отговаря на всеки от тези два критерия.

i) По въпроса дали жалбоподателят отговаря на първия критерий за пряко засягане, а именно оспорваната мярка да поражда пряко последици за правното му положение

181 Що се отнася до спазването на първия критерий за пряко засягане, от доводите на Съвета, Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК се извежда, че техните възражения срещу наличието на преки последици от обжалваното решение за правното положение на жалбоподателя съдържат по същество три части. Първата се основава на правните последици, присъщи на решение за сключване на международно споразумение от името на Съюза. Втората е свързана със специфичните правни последици на обжалваното решение предвид неговия териториален обхват. Третата се отнася до липсата на промяна в правното положение на жалбоподателя предвид неговата роля, ограничена до участие в процеса на самоопределение на Западна Сахара (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 146).

– По първата част от доводите на Съвета, свързана с правните последици, присъщи на решение за сключване на международно споразумение от името на Съюза

182 От една страна, Съветът, подкрепен в това отношение от Френската република, твърди по същество, че решение за сключване на международно споразумение от името на Съюза не поражда последици за трети лица и твърдените последици от спорното споразумение за жалбоподателя не можели да се изтъкват, за да се докаже, че неговото правно положение е засегнато от това решение. От друга страна, Съветът, подкрепен в това отношение по същество от Френската република и от Комисията, твърди, че решение с това естество не може да има правни последици извън Съюза.

183 От своя страна жалбоподателят изтъква, че доколкото се отнася до сключването на спорното споразумение, обжалваното решение е неразделно свързано с последното, като в противен случай такъв акт, който е обжалваем, би бил изключен от съдебния контрол за

законосъобразност. Освен това жалбоподателят твърди, че във всеки случай не е спорно, че в териториалния обхват на спорното споразумение, одобрено с обжалваното решение, попадат територията на народа на Западна Сахара и прилежащите води, както и техните природни ресурси. Според жалбоподателя позоваването от страна на Съвета на свободното и суверенно съгласие на Кралство Мароко поставя под съмнение компетентността на съда на Съюза да упражни контрол върху обжалваното решение.

184 Първо, следва да се отбележи, че решение за сключване на международно споразумение, което се основава на член 218, параграф 6 ДФЕС, не трябва да се смесва с решенията, приети на основание член 218, параграфи 3 и 4 ДФЕС, които се отнасят до воденето на международни преговори и следователно по принцип пораждат правни последици само в отношенията между Съюза и неговите държави членки, както и между институциите на Съюза. Това решение обаче материализира съгласието на Съюза да бъде обвързан от това споразумение. Следователно то представлява елемент от фактическия състав на сключването на посоченото споразумение и поражда правни последици за другите страни по него, доколкото обективира приемането от страна на Съюза на ангажиментите, които той е поел към тях (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 149 и 150 и цитираната съдебна практика).

185 Освен това, ако международно споразумение, сключено по силата на такова решение, обвързва страните по отношение на друга територия при определените от международното право условия, това споразумение може да засегне трета страна по смисъла на принципа на общото международно право за относителното действие на договорите. Следователно последиците от въвеждането в действие на такова споразумение за правното положение на тази трета страна са релевантни при преценката за пряко засягане на последната от решението за сключване на посоченото споразумение, прието от името на Съюза (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 151 и 152 и цитираната съдебна практика).

186 От това следва, че Съветът неправилно твърди, че по своето естество обжалваното решение поражда последици само по отношение на Съюза и неговите институции. По същите причини трябва да бъде отхвърлен доводът на Френската република, че самото обжалвано решение не поражда правни последици за жалбоподателя, доколкото само по себе си не било достатъчно за влизането в сила на спорното споразумение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 153 и цитираната съдебна практика).

187 Второ, следва да се припомни, че сключеното от Съюза международно споразумение обвързва не само неговите институции, но и третите държави — страни по тези споразумения. Ето защо, както припомня самата Френска република, жалба за отмяна на международно споразумение следва да се счита за насочена срещу решението за сключването му от името на Съюза. Също така Съдът приема, че преюдициално запитване относно валидността на сключено от Съюза международно споразумение трябва да се счита за насочено към акта, с който Съюзът е сключил това международно споразумение (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 154 и цитираната съдебна практика).

188 Въпреки това, предвид компетентността на Съда както в производствата по отмяна, така и в преюдициалните производства да прецени дали сключено от Съюза международно споразумение е съвместимо с Договорите и с правилата на международното право, които

обвързват Съюза, се приема, че контролът на Съда за валидност на решение за сключване на международно споразумение в контекста на преюдициално запитване може да се отнася до законосъобразността на този акт с оглед на самото съдържание на разглежданото международно споразумение (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 155 и цитираната съдебна практика).

189 Тези съображения са приложими в хипотеза на жалба за отмяна на решение с такова естество, подадена пред Общия съд от юридическо лице по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, каквато е жалбата по настоящото дело. Както изтъква по същество жалбоподателят, всяко друго тълкуване би довело до изключване до голяма степен на обжалваното решение от контрола за законосъобразност по същество, което би било несъвместимо с принципа на ефективна съдебна защита (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 156 и 157 и цитираната съдебна практика).

190 Следователно при проверката дали физическото или юридическото лице е засегнато пряко и лично от такова решение, трябва да се вземат предвид при необходимост последиците за неговото правно положение от международното споразумение, сключено по силата на това решение (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 158 и цитираната съдебна практика).

191 В случая е установено, че с оглед на ролята му на представител на народа на Западна Сахара жалбоподателят е процесуално правоспособен да оспорва обжалваното решение, за да защитава правата, които този народ черпи от правилата на международното право, обвързващи Съюза (вж. т. 152 по-горе). Следователно, както жалбоподателят изтъква по същество, той трябва да може да се позове на последиците от спорното споразумение за тези права, за да докаже, че е пряко и лично засегнат, тъй като в противен случай ефективната съдебна защита на последните в голяма степен би била лишена от полезно действие (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 160 и цитираната съдебна практика).

192 Трето, що се отнася до териториалния обхват на обжалваното решение, следва да се отбележи, от една страна, че то има за цел да породи правни последици в рамките на отношенията между Съюза и Кралство Мароко като елемент от фактическия състав на изразената обща воля на тези два субекта на международното право и следователно непременно има последици в международния правен ред. От друга страна, както следва от съдебната практика, правните последици от това споразумение на територията на другата страна по споразумението или на трета територия могат да са релевантни за установяване на прякото и лично засягане на едно физическо или юридическо лице от обжалваното решение, доколкото това решение е израз на съгласието на Съюза посоченото споразумение да породи такива последици (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 161—165 и цитираната съдебна практика).

193 В случая жалбоподателят, позовавайки се на решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, се основава на прилагането на спорното споразумение към територията на Западна Сахара и прилежащите води, както и на качеството на народа на тази територия на „трета страна“ за споразумението по смисъла на относителното действие на договорите, за да обоснове твърдението си, че е засегнат пряко от обжалваното решение в качеството си на представител на този народ (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 166).

194 Обстоятелството, подчертано от Съвета и Френската република, че последиците от споразумението и неговото въвеждане в действие на територията на Кралство Мароко попадат в обхвата на суверенните правомощия на последното, е неотносимо.

195 Всъщност, от една страна, в случая жалбоподателят не се позовава на последиците от спорното споразумение за територията на Мароко или за водите, в които Кралство Мароко има суверенитет или юрисдикция по смисъла на решение Western Sahara Campaign UK (вж. т. 44—50 по-горе), а на последиците, които то поражда за трета територия и прилежащите ѝ води. От друга страна, съгласно съдебната практика Общият съд не се произнася по законосъобразността на съгласието на Кралство Мароко с правата и задълженията, произтичащи от посоченото споразумение, а единствено по законосъобразността на съгласието на Съюза с тях (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 168 и 169 и цитираната съдебна практика).

196 От гореизложеното следва, че с оглед на естеството на решение за сключване на международно споразумение и присъщите му правни последици наличието на преки последици от обжалваното решение за правното положение на жалбоподателя предвид съдържанието на спорното споразумение не може да бъде изначално изключено. Следователно в първата им част доводите на Съвета трябва да бъдат отхвърлени.

– По втората част от доводите на Съвета, отнасяща се до специфичните правни последици от спорното споразумение предвид неговото териториално действие за Западна Сахара и прилежащите води

197 Съветът, Комисията и ММРК оспорват по същество твърдението, че обжалваното решение и спорното споразумение пораждат правни последици за жалбоподателя вследствие от прилагането на това споразумение към територията на Западна Сахара и към прилежащите води. От една страна, за да породи Споразумението в областта на рибарството правни последици за трети страни, било необходимо да се приемат протокол за прилагането му и други допълнителни мерки. От друга страна, последиците от тези актове за тази територия били чисто икономически, но не и правни. Следователно те не създавали права или задължения за народа на тази територия и не му били противопоставими.

198 От своя страна жалбоподателят твърди, че поради изричното включване на територията на Западна Сахара, прилежащите води и техните природни ресурси в приложното поле на спорното споразумение последното, а следователно и обжалваното решение засягат народа на тази територия с оглед неговото право на самоопределение. Освен това той поддържа, че мерките за изпълнение на това споразумение са неотносими, доколкото посоченото включване само по себе си противоречи на принципа на самоопределение и на принципа на относително действие на договорите и поражда правни последици за посочения народ, което го засяга пряко като негов представител.

199 В това отношение като начало следва да се припомни, че както бе констатирано в точки 109—123 по-горе, изходната постановка, на която жалбоподателят основава процесуалната си легитимация, а именно че с обжалваното решение се одобрява споразумение между Съюза и Кралство Мароко, което се прилага изрично към територията на Западна Сахара и към прилежащите води, е потвърдена.

200 Ето защо е необходимо единствено да се провери дали поради прилагането на спорното споразумение към територията на Западна Сахара и към прилежащите води може да се счита, че обжалваното решение засяга народа на тази територия.

201 В това отношение, първо, се налага изводът, че както бе припомнено в точка 150 по-горе, в точка 106 от решение Съвет/Front Polisario Съдът приема, че народът на Западна Сахара трябва да се разглежда като „трета страна“ по смисъла на принципа на относително действие на договорите, която може да бъде засегната от прилагането на Споразумението за асоцииране в случай на включване на територията на Западна Сахара в обхвата на посоченото споразумение. Второ, в същата точка от посоченото решение от това Съдът достига до извода, че при всички положения това включване трябва да стане със съгласието на народа на Западна Сахара, както в случай че прилагането на споразумението би могло да му навреди, така и в случай че може да го ползва. Трето, в точка 63 от решение Western Sahara Campaign UK Съдът се позовава по-специално на точка 106 от решение Съвет/Front Polisario и приема, че Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. не може да се прилага към територията на Западна Сахара, тъй като това би нарушило принципа на самоопределение и принципа на относително действие на договорите. Четвърто, в точка 69 от решение Western Sahara Campaign UK въз основа на тълкуването на използваното в посоченото споразумение в областта на рибарството понятие „водите, в които […] има суверенитет или юрисдикция“ от перспективата на Конвенцията по морско право, той приема, че предвид факта, че територията на Западна Сахара не е част от територията на Кралство Мароко, както е припомнено в точки 62—64 от същото решение, прилежащите към нея води не попадат в риболовната зона, определена в същото споразумение.

202 Ето защо от съдебната практика следва изводът, че съображенията в точка 106 от решение Съвет/Front Polisario са релевантни с оглед клаузите на спорното споразумение, което, макар да се вписва в същата съвкупност от договорености като Споразумението за асоцииране, се прилага изрично към територията и към прилежащите води на Западна Сахара. Следователно това териториално действие на спорното споразумение може да засегне народа на посочената територия и да изисква неговото съгласие (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 194 и 195).

203 Този анализ не е оборен с доводите на Съвета, Комисията и ММРК.

204 Първо, що се отнася до доводите за необходимост от мерки за прилагане, за да може спорното споразумение да породи правни последици за трети страни, най-напред следва да се отбележи, че както бе посочено в точки 125 и 131 по-горе, жалбоподателят иска отмяна на обжалваното решение в неговата цялост. Това решение обаче се отнася както до сключването на Споразумението в областта на рибарството, така и на протокола за прилагане и размяната на писма, като последните два инструмента впрочем са неделима част от посоченото споразумение (вж. т. 102 по-горе). Следователно твърдението на Съвета, че за да породи Споразумението в областта на рибарството правни последици за трети страни, е необходимо да се приеме протокол за прилагане, е неотносимо.

205 На следващо място, както подчертава жалбоподателят, включването със Споразумението в областта на рибарството на Западна Сахара и прилежащите ѝ води в неговия териториален обхват, както и в обхвата на протокола за прилагане, произтича единствено от разпоредбите на посоченото споразумение и на посочения протокол, отнасящи се до този обхват, разглеждани във връзка с размяната на писма (вж. т. 109—117 по-горе).

206 Наистина, реалното упражняване от Съюза и Кралство Мароко на насрещните права и задължения, с които те са се съгласили по силата на Споразумението в областта на рибарството и на протокола за прилагане, изисква приемането на различни мерки за изпълнение, както по отношение на предоставянето на риболовни права на корабите на Съюза, така и що се отнася, от една страна, до изплащането на посоченото в член 12 от това споразумение финансово участие под различните му форми и от друга страна, разпределянето на това участие, по-конкретно на секторната подкрепа.

207 Въпреки това, от една страна, следва да се отбележи, че в случая самият факт, че спорното споразумение въвежда правен режим на риболовни права и финансово участие, приложим към територията на Западна Сахара и към прилежащите води, засяга народа на посочената територия като трета страна за това споразумение по смисъла на принципа на относително действие на договорите, независимо от реалното му прилагане. Освен това последният е засегнат само поради факта че това споразумение предоставя на Съюза и на Кралство Мароко насрещни права и задължения, свързани с този правен режим върху посочената територия и посочените води.

208 От друга страна и във всеки случай, в частност от текста на член 1, буква з) от Споразумението в областта на рибарството следва, че включването на Западна Сахара и прилежащите ѝ води в териториалния обхват на това споразумение и на протокола за прилагане е безусловно. Всъщност за включването на посочените води в определената с това споразумение риболовна зона не е предвидено никакво конкретно ограничение.

209 На последно място, както действително следва от глава II от приложението към протокола за прилагане и риболовните технически фишове в допълнение 2 към този протокол, Съюзът и Кралство Мароко разграничават в рамките на риболовната зона зони на управление, за които се прилагат конкретни ограничения. Съответно в тази глава на Кралство Мароко се възлага да определи точните координати на тези зони на управление, както и на всяка забранена за риболов зона вътре в тях, а горепосочените риболовни технически фишове определят само максималните граници на посочените зони на управление.

210 Освен това зоните на управление, в чиито граници се включват прилежащите към Западна Сахара води, засягат единствено категориите риболов, посочени в риболовни технически фишове № 3—№ 6 (вж. т. 110 по-горе).

211 При все това от посочените в точки 208 и 209 по-горе разпоредби следва, че свободата на преценка на Кралство Мароко се отнася до точното определяне на границите на зоните на управление и евентуално забранените за риболов зони, но не и до самата риболовна зона. Самият факт обаче, че тези разпоредби оправомощават Кралство Мароко да реши дали зоните на управление за горепосочените категории риболов могат да включват прилежащите към Западна Сахара води, засяга народа на тази територия.

212 Впрочем, както припомня генерален адвокат Wathelet в точка 69 от заключението си по дело Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:1), границата между Западна Сахара и Кралство Мароко преминава по паралела 27°42’ северна ширина (нос Стафорд). Предвид координатите на границите на зоните на управление, посочени в риболовни технически фишове № 4 и № 6, от това трябва да се заключи, от една страна, че по-голямата част от зоната, разположена в границите на посочената в първия от тези фишове зона на управление, съответства на прилежащите към Западна Сахара води и от друга страна, че зоната, разположена в границите на посочената във втория от тези фишове зона на

управление, изцяло попада в тези води. Освен това тези граници се определят в рамките на инструментите, одобрени с обжалваното решение, и следователно не зависят от последващи мерки за прилагане.

213 Освен това по силата на принципа на пропорционално разпределение на обявените в член 12, параграф 4 от Споразумението в областта на рибарството ползи от риболовните дейности страните се задължават да следят съответното население, включително населението на Западна Сахара, да получи тези ползи пропорционално на риболовните дейности в определената с това споразумение зона, която включва прилежащите към тази територия води, без да е предвидено изключение от този принцип.

214 В това отношение, както следва от обясненията на жалбоподателя и изтъкнатите от него данни, рибните ресурси в прилежащите към Западна Сахара води са особено изобилни. Освен това в доклада от 8 октомври 2018 г. Комисията посочва, че през 2012 г. тази територия дава 78 % от общия обем на улова в мароканските води и във водите, прилежащи към разглежданата територия. От този доклад се установява също така, че 66 % от размера на секторната подкрепа за периода от 2014 г. до 2018 г. са изплатени в полза на частта от Западна Сахара, контролирана от Кралство Мароко. Следователно от това може да се направи извод, че при прилагане на принципа, припомнен в точка 213 по-горе, делът на улова в прилежащите към Западна Сахара води от общия обем на улова в риболовната зона, определена от спорното споразумение, може да обоснове изплащането на значителна част от размера на секторната подкрепа в полза на риболовния сектор на тази несамоуправляваща се територия.

215 Както следва по-специално от член 12, параграф 4 от Споразумението в областта на рибарството и от член 6, параграф 2 и член 7, параграф 2 от протокола за прилагане, проверката за справедливо географско и социално разпределение на финансовото участие, и по-специално на секторната подкрепа, е съвместно правомощие на страните по спорното споразумение. По-конкретно, както изтъква жалбоподателят, от членове 4 и 6—8 от посочения протокол и от глава 1, точка Д от приложението към него следва, че плащанията, съответстващи на това финансово участие, се правят към Кралство Мароко, което носи отговорността за неговото използване под контрола на Съвместния комитет, създаден с член 13 от Споразумението в областта на рибарството.

216 Следователно, както основателно изтъква жалбоподателят, засягането на народа на Западна Сахара и задължението за получаване на неговото съгласие произтичат от самите разпоредби на спорното споразумение и на протокола за прилагане, без да зависят от допълнителни мерки за прилагане. В частност може да се подчертае, че както следва от Резолюция 50/33 на Общото събрание на ООН (вж. т. 19 по-горе) и както отбелязва жалбоподателят, този орган нееднократно припомня правото на народите на несамоуправляващите се територии да се ползват от природните ресурси на техните територии и правото им да разполагат с тези ресурси, по-конкретно със своите морски ресурси, по най-добрия за техните интереси начин, както и необходимостта да се бди да бъде напълно зачитан и опазен постоянният суверенитет на населението на тези територии над тези ресурси. Освен това в точки 130—134, 145 и 146 от заключението по дело Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:1) генерален адвокат Wathelet констатира, че това право е релевантно в контекста на споразумение между Съюза и Кралство Мароко, отнасящо се до използването на рибните ресурси на Западна Сахара, и че нарушението на правото на нейния народ да се ползва свободно от тези природни ресурси съставлява нарушение на неговото право на самоопределение.

217 Второ, що се отнася до довода, че последиците от спорното споразумение за територията на Западна Сахара са чисто икономически, но не и правни, достатъчно е да се отбележи, че само поради прилагането му към тази територия и към прилежащите ѝ води Споразумението в областта на рибарството и протоколът за прилагане, разглеждани във връзка с размяната на писма, пораждат правни последици за народа на тази територия в качеството му на трета страна за споразумението по смисъла на относителното действие на договорите по съображенията, посочени в точки 201—216 по-горе. Нещо повече, от една страна, може да се отбележи, че разпоредбите на тези инструменти и приложенията към тях съдържат точни и безусловни правила относно определянето на границите на риболовната зона и на зоните на управление, както и относно задълженията и ограниченията, които трябва да се спазват при риболовните дейности и които се прилагат към прилежащите към посочената територия води. Същото се отнася и до разпоредбите на тези инструменти във връзка с размера на финансовото участие, неговия състав и справедливото географско и социално разпределение на социално-икономическите ползи от спорното споразумение, които определят правната рамка, в която част от това финансово участие ще бъде предоставена в полза на икономически дейности на разглежданата територия. Следователно тези разпоредби могат да породят правни последици за операторите, които получават финансиране от това участие, по-специално от секторната подкрепа, включително тези, които извършват дейност на тази територия (вж. в този смисъл и по аналогия определение от 10 декември 2019 г., Front Polisario/Съвет, T-344/19, непубликувано, EU:T:2019:862, т. 24—35).

218 Трето, що се отнася до твърдението, че спорното споразумение не поражда права или задължения за народа на Западна Сахара, достатъчно е да се отбележи на този етап, че независимо от въпроса дали страните по това споразумение са имали намерение да му предоставят права, посоченото споразумение изразява волята на страните, а именно Съюза и Кралство Мароко, да приемат и да прилагат правен режим за използване на рибните ресурси в прилежащите към тази територия води и за разпределение на финансовото участие, по-специално в полза на дейностите на посочената територия. Следователно въведените с този правен режим правила обвързват тази трета за разглежданото споразумение страна, доколкото се прилагат към посочената територия, по-специално правилата относно компетентността на страните по посоченото споразумение и техните публични органи във връзка с неговото прилагане. В частност тези правила са пречка този народ свободно да вземе решение за условията и реда за това използване и разпределението на произтичащите от него ползи. Следователно спорното споразумение поражда задължения за него (вж. в този смисъл и по аналогия решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 322 и цитираната съдебна практика).

219 Четвърто, що се отнася до довода, че във всички случаи спорното споразумение не може да бъде противопоставено на народа на Западна Сахара, от една страна, е достатъчно да се посочи, че допустимостта на жалба за отмяна се определя единствено от условията, предвидени в член 263, четвърта алинея ДФЕС, както са тълкувани в съдебната практика. От друга страна, що се отнася до становището на професор по международно публично право, на което ММРК се позовават, следва да се отбележи, че Общият съд не може да се основава на такива писмени изявления, за да постави под съмнение възприетото от Съда тълкуване на международното право (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 198 и 199 и цитираната съдебна практика).

220 Пето, засягането на народа на Западна Сахара от разпоредбите на спорното споразумение, приложими към прилежащите към тази несамоуправляваща се територия води, и необходимостта да се поиска неговото съгласие не се поставят под съмнение от предварителните съображения на Комисията в нейното изявление при встъпване, съгласно които „точната“ правна връзка между една несамоуправляваща се територия и нейните крайбрежни води не била „ясно“ регламентирана от международното право, и в частност от Конвенцията по морско право.

221 Най-напред следва да се отбележи, че както основателно подчертава жалбоподателят, Конвенцията по морско право е израз на действащото понастоящем обичайно международно морско право, както следва в частност от практиката на Международния съд (вж. в този смисъл решение на Международния съд от 12 октомври 1984 г., Определяне на морската граница в района на залива Мейн, CIJ, Recueil 1984, стр. 246, т. 94).

222 В това отношение от параграф 1, буква а) от Резолюция III към Заключителния акт на Третата конференция на Обединените нации по морско право от 30 април 1982 г., цитирана от Комисията, изрично следва, че в случай на несамоуправляваща се територия „разпоредбите, отнасящи се до [правата и интересите], разглеждани в конвенцията, се прилагат в полза на народа на тази територия с цел да се способства за неговото благоденствие и развитие“. Ето защо от това следва изводът, че всеки път когато в разпоредбите на Конвенцията по морско право се посочват правата или интересите на държавите — страни по тази конвенция, те се прилагат по аналогия към правата и интересите на народите на несамоуправляващите се територии и трябва да бъдат приведени в действие ако не от тях, то поне в тяхна полза. Що се отнася до параграф 1, буква b) от тази резолюция, също цитиран от Комисията, следва да се отбележи, че както жалбоподателят изтъква в становището си по изявлението на тази институция при встъпване, този параграф не се прилага към Западна Сахара, доколкото се отнася до „случай“ на „спор между държави по повод суверенитета на [несамоуправляваща се] територия“. Разногласията между Кралство Мароко и жалбоподателя по повод на тази територия обаче не могат да се считат за „спор между държави“ предвид статута на последния.

223 При все това, когато става въпрос за права, свързани с използването на природните ресурси във водите, прилежащи към тези несамоуправляващи се територии, Резолюция III към Заключителния акт на Третата конференция на Обединените нации по морско право трябва да се тълкува от перспективата на принципа на постоянен суверенитет над тези ресурси и на принципа на самоопределение, от който той се извежда (вж. т. 216 по-горе), в смисъл, че посочените права не могат да бъдат упражнявани в полза на тези народи от трети правен субект, например от упражняващия административна власт, без последните да са получили възможност да изразят своята воля в това отношение.

224 По-конкретно е необходимо да се отбележи, че както Съдът припомня в точки 6—9 от решение Western Sahara Campaign UK, Конвенцията по морско право дефинира по-специално правата на крайбрежната държава върху териториалното море и ИИЗ. В това отношение, от една страна, член 2, параграф 1 от тази конвенция предвижда, че суверенитетът на крайбрежната държава се разпростира отвъд нейната сухоземна територия и вътрешните ѝ води върху прилежаща морска ивица, наречена „териториално море“. Член 2, параграф 3 от тази конвенция гласи, че суверенитетът над териториалното море се осъществява, като се спазват разпоредбите на посочената конвенция и другите норми на международното право. От друга страна, член 55 от същата конвенция

предвижда, че „[и]зключителната икономическа зона е район отвъд териториалното море и прилежащ към него, по отношение на който действа особен правен режим, установен от тази част, по силата на който правата и юрисдикцията на крайбрежната държава и правата и свободите на други държави се регулират от съответните разпоредби на тази конвенция“. Член 56, точка 1, буква а) от тази конвенция гласи по-конкретно, че „[в] изключителната икономическа зона крайбрежната държава има суверенни права за промишлено проучване и експлоатация, съхраняване и стопанисване на природните ресурси — живи и неживи, намиращи се на морското дъно, в неговите недра и в покриващите го води“.

225 Така от гореизложеното следва, че на несамоуправляващите се територии могат да бъдат признати права, по-специално що се отнася до използването на природните ресурси, над прилежащата към тази територия зона, дефинирана от Конвенцията по морско право като териториално море, както и върху района отвъд тази зона, в границите на правата над ИИЗ, които тази конвенция признава на крайбрежните държави, и без да се засяга определянето на границите на морските зони на третите крайбрежни държави и техните права.

226 В случая следва да се констатира, че съгласно член 1, буква з) от Споразумението в областта на рибарството в риболовната зона са включени „водите, прилежащи към Западна Сахара“, без да се уточнява дали последното понятие съответства само на определението за териториално море по смисъла на Конвенцията по морско право, или обхваща и района отвъд него, в рамките на правата над ИИЗ, признати на крайбрежните държави от същата конвенция. Във всички случаи, доколкото в същия член се уточнява, че определението за „риболовна зона“ не засяга евентуалните преговори във връзка с определянето на морските зони на съседните крайбрежни държави с излаз на риболовната зона и като цяло правата на трети държави, трябва да се приеме, че на народа на Западна Сахара може да се признаят права за използване на природните ресурси в прилежащите към тази територия води по смисъла на Споразумението в областта на рибарството.

227 На следващо място, както припомня жалбоподателят и както следва от практиката на Международния съд и на Постоянния арбитражен съд (ПАС), правата над морето се регламентират от принципа на международното обичайно право, че „сушата господства над морето поради проекцията на брега или на бреговата ивица“, тоест по-точно че правата над морето произтичат от суверенитета на крайбрежната държава над сушата, като морската територия представлява неотделима принадлежност към сухоземната територия (вж. в този смисъл ПАС, 23 октомври 1909 г., Дело Grisbådarna (Норвегия, Швеция), Recueil des sentences arbitrales, Vol. XI, стр. 159, CIJ, решения от 8 октомври 2007 г., Спор относно сухоземната и морската граница между Никарагуа и Хондурас в Карибско море (Никарагуа с/у Хондурас), решение, CIJ, Recueil 2007, стр. 659, т. 126 и от 3 февруари 2007 г., Определяне на морска граница в Черно море (Румъния с/у Украйна), решение, CIJ, Recueil 2009, стр. 61, т. 77).

228 Както следва от обясненията на жалбоподателя, Общото събрание на Организацията на обединените нации имплицитно прилага този принцип към несамоуправляващите се територии, по-специално когато в Резолюция 50/33 заявява, че „хищническата експлоатация и ограбването на морските [...] ресурси“ на несамоуправляващите се територии „застрашават целостта и благоденствието на тези територии“, и „приканва всички правителства и органи на Организацията на обединените нации да бдят да бъде напълно зачитан и опазен постоянният суверенитет на населението [на тези територии] над техните природни ресурси (вж. т. 19 по-горе). Съответно то обявява, че природните

ресурси в морските територии, доколкото са неотделима принадлежност към сухоземната част на посочените несамоуправляващи се територии, попадат в обхвата на постоянния суверенитет на народите на тези територии.

229 Освен това, както изтъква жалбоподателят, прилагането на този принцип към несамоуправляващите се територии се извежда също така и от международната практика на Съюза, пример за което е Евро-средиземноморското временно споразумение за асоцииране в областта на търговията и сътрудничеството между Европейската общност, от една страна, и Организацията за освобождение на Палестина (ООП), действаща в полза на палестинската администрация на Западния бряг и Ивицата Газа, от друга, подписано в Брюксел на 24 февруари 1997 г. (ОВ L 187, 1997 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., том 11, глава 15, стр. 19). Всъщност в член 1, буква м) от Протокол 3 към това споразумение относно дефиницията на понятието „продукти с произход от“ и методи за административно сътрудничество се дава определение за „територии“ на страните, което „включва териториалните води“.

230 На последно място, следва да се отбележи, че в решение Western Sahara Campaign UK Съдът имплицитно прилага тези принципи към Западна Сахара и прилежащите води.

231 Всъщност Съдът отбелязва, от една страна, че водите, върху които крайбрежната държава има право да упражнява суверенитет или юрисдикция по силата на Конвенцията по морско право, се ограничават само до прилежащите към нейната територия води, които попадат в нейното териториално море или в нейната ИИЗ, а от друга страна, че предвид факта, че територията на Западна Сахара не е част от територията на Кралство Мароко, прилежащите към територията на Западна Сахара води не попадат в мароканската риболовна зона (решение Western Sahara Campaign UK, т. 68 и 69).

232 Следователно от това може да се направи извод, че Съдът приема, че правата върху прилежащите към Западна Сахара води трябва да следват правата върху сухоземната част от тази несамоуправляваща се територия, и по-специално правата на нейния народ.

233 Ето защо от гореизложеното следва, че противно на твърденията на Комисията, правата на крайбрежната държава, прогласени в Конвенцията по морско право, и по-специално правата, свързани с използването на природните ресурси в определените от тази конвенция зони, включително рибните ресурси, могат да бъдат упражнявани в полза на народите на несамоуправляващите се територии, които имат излаз на море, подобно на Западна Сахара, без да се засягат правата на съседните крайбрежни държави.

234 Във всеки случай, доколкото спорното споразумение не се прилага само към прилежащите към Западна Сахара води, но и за самата нейна територия, нейният народ е засегнат от териториалното действие на това споразумение, независимо от връзката между посочените територия и прилежащи води.

235 От всичко гореизложено следва, че тъй като териториалният обхват на спорното споразумение включва територията на Западна Сахара и прилежащите води, това споразумение може да засегне народа на тази територия и следователно да изисква неговото съгласие.

– По третата част от доводите на Съвета: липса на промяна в правното положение на жалбоподателя предвид ролята му, ограничаваща се до участие в процеса на самоопределение на Западна Сахара

236 Според Съвета, Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК поверената на жалбоподателя роля в рамките на процеса на самоопределение на Западна Сахара не предполага обжалваното решение и спорното споразумение да породят преки последици за правното му положение. Всъщност неговите представителни правомощия били ограничени и неизключителни и той не бил икономически оператор. Освен това обжалваното решение и спорното споразумение не предрешавали изхода от този процес. Съответно последиците от обжалваното решение за жалбоподателя били най-много косвени и политически.

237 От своя страна жалбоподателят твърди, че само поради факта че обжалваното решение засяга народа на Западна Сахара по смисъла на точка 106 от решение Съвет/Front Polisario, то има преки правни последици за неговото положение като единствен представител на народа на Западна Сахара. Освен това той поддържа, че политическият процес на самоопределение „очевидно“ включва икономическите въпроси, свързани с използването на природните ресурси, и че при всички случаи спорното споразумение повдига „териториален“ въпрос, поради което спорът попада изцяло в границите на неговата мисия.

238 В това отношение най-напред следва да се припомни особеното положение на Западна Сахара в резултат от промяната на международния контекст, припомнена в точки 2—20 по-горе. Всъщност, макар процесът на самоопределение на тази несамоуправляваща се територия все още да е в ход, упражняващият административна власт по смисъла на член 73 от Устава на ООН, а именно Кралство Испания, считано от 26 февруари 1976 г., отказва да носи всякаква отговорност от международен характер за управлението на тази територия — решение, което органите на ООН са отчели (вж. т. 13 по-горе). Следователно страните в този процес, провеждан под егидата на посочената организация, са, от една страна, Кралство Мароко, което претендира упражняването на суверенни права върху тази територия, и от друга страна, жалбоподателят като представител на народа на тази територия. Съответно, както Комисията по същество сочи в изявлението си при встъпване, между Кралство Мароко и жалбоподателя има „спор за легитимност“ относно представителството на тази територия и на нейното население (решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 203).

239 На следващо място, що се отнася до обхвата на представителността на жалбоподателя по отношение на народа на Западна Сахара и отражението от това за прякото му засягане от решение за сключване на споразумение между Съюза и Кралство Мароко, което се прилага изрично към тази територия и към прилежащите води, следва да се отбележи, че нито в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, нито в посочените в точка 52 по-горе определения съдилищата на Съюза са взели отношение по този въпрос (вж. в този смисъл и по аналогия решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 204).

240 За сметка на това Съветът се позовава на точки 183—194 от заключението на генерален адвокат Wathelet по дело Съвет/Front Polisario (C-104/16 P, EU:C:2016:677), в които генералният адвокат посочва, че според него жалбоподателят е признат от ООН като представител на народа на Западна Сахара единствено в рамките на политическия процес,

който има за цел да реши въпроса за самоопределението на народа на тази територия, и че разглежданият спор не е част от този политически процес (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 205).

241 Въпреки това от точка 7 от Резолюция 34/37 и от точка 10 от Резолюция 35/19 (вж. т. 16 по-горе) се установява, че признаването на жалбоподателя за представител на народа на Западна Сахара от органите на ООН логически предхожда признаването на неговото право да е страна в процеса на самоопределение на тази територия и че именно поради качеството му на представител посочените органи приемат, че той има това право. Ето защо, макар този процес действително да няма аспект, свързан с управлението на рибните ресурси на територията и разпределението на произтичащите от това ползи, участието на жалбоподателя в този процес не означава, че той не може да представлява народа на Западна Сахара в контекста на споразумение в областта на рибарството между Съюза и Кралство Мароко, доколкото последното се прилага към посочената територия и прилежащите води и поради това засяга този народ (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 206 и 207).

242 Впрочем, както следва от резолюциите на Общото събрание на ООН по този въпрос и от заключението на генерален адвокат Wathelet по дело Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:1) (вж. т. 216 по-горе), правото на народите на несамоуправляващите се територии, и в частност на народа на Западна Сахара, да се ползват свободно от природните ресурси на съответната територия, е неразделна част от тяхното право на самоопределение.

243 Накрая, що се отнася до въпроса дали жалбоподателят е единственият представител на народа на Западна Сахара, на този етап е достатъчно да се посочи, както жалбоподателят твърди по същество, че от документите в преписката не се установява структурите на ООН да са поставили под съмнение позицията, изразена в резолюции 34/37 и 35/19, и да са признали и други организации освен него за оправомощени да представляват въпросния народ. Противно на твърденията на Комисията и на ММРК, обстоятелството, че при проследяване на развитието на процеса на самоопределение, в съответствие със своите пълномощия тези структури имат отношения и контакти не само с жалбоподателя, но и с други организации, по-специално на гражданското общество, както и с мароканските власти, не е определящо в това отношение. Освен това обстоятелството, че въпреки декларацията на Кралство Испания от 26 февруари 1976 г. последното може евентуално да е запазило качеството на упражняващ административна власт над Западна Сахара по смисъла на член 73 от Устава на Организацията на обединените нации, при всички случаи не би могло да е пречка жалбоподателят да изрази съгласието на народа на тази територия (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 208 и 209).

244 Във всеки случай е необходимо да се отбележи, че сключването от Съюза на спорното споразумение с една от страните в процеса за самоопределение на територията на Западна Сахара, която претендира за суверенни права над тази територия и прилежащите ѝ води, и както се установява от размяната на писма (вж. т. 70 по-горе), самата тя е сключила посоченото споразумение на това основание, непременно има правни последици за другата страна в този процес предвид „спора за легитимност“ между тези страни по отношение на тази територия (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 210).

245 Впрочем мотивите на размяната на писма и съображенията на обжалваното решение сочат, че самите страни, и в частност Съюзът, съзнават, че сключването на това споразумение има връзка с продължаващия процес на самоопределение на Западна Сахара.

246 За това свидетелства фактът, че във втора алинея, параграф 1 от размяната на писма страните „потвърждават подкрепата си за процеса под егидата на Организацията на обединените нации“, а в параграф 2 уточняват, че Споразумението в областта на рибарството се сключва, без да се засягат съответните позиции относно статута на Западна Сахара и прилежащите ѝ води, а именно, от една страна, на Съюза, че става въпрос за несамоуправляваща се територия, която има право на самоопределение, и от друга страна, на Кралство Мароко, че става въпрос за „неразделна част“ от неговата национална територия. Освен това Съюзът уточнява, че макар прилежащите към тази територия води да са обхванати от риболовната зона, определена в член 1, буква з) от Споразумението в областта на рибарството, „позоваването на мароканските законови и подзаконови актове [не] предопределя неговата позиция“. Също така Кралство Мароко уточнява, че счита, че „всяко решение на този регионален спор следва да се основава на неговата инициатива за автономия“.

247 От това следва изводът, че страните приемат, че има риск сключването на спорното споразумение да бъде изтълкувано като изразяване на съвместна позиция относно статута на Западна Сахара и засягане на разглеждания процес на самоопределение, както и че за изключване на такъв риск е необходимо да се внесат тези уточнения (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 212).

248 Тези опасения намират отражение и в съображения 4 и 12 от обжалваното решение (вж. т. 60 по-горе). По-конкретно в последното съображение Съветът отговаря на жалбоподателя и на „други заинтересовани страни“, които „не [са приели] да участват в процеса на консултации“ и са отхвърлили „прилагането на Споразумението в областта на рибарството и на протокола за прилагането му по отношение на водите, прилежащи към Западна Сахара“, тъй като „считат по същество, че [тези актове] ще затвърд[ят] [позицията] на Кралство Мароко на територията на Западна Сахара“. В това отношение Съветът посочва, че „[н]ищо […] в условията на Споразумението в областта на рибарството или на протокола за прилагането му не дава основание да се предполага, че с него се признават суверенитетът или суверенните права на Кралство Мароко над Западна Сахара и прилежащите към нея води“ и че „Съюзът ще продължи с още по-големи усилия да подкрепя започналия и продължаващ под егидата на Организацията на обединените нации процес за мирно разрешаване на спора“.

249 Освен това, макар, както изтъква Съветът в съображение 11 от обжалваното решение, жалбоподателят да не е приел да участва в консултациите, посочени в точка 248 по-горе, от доклада от 8 октомври 2018 г. се установява, че „[му] е изпратена покана за среща, за да се разбере мнението му относно разширяването на [обхвата на спорното споразумение] спрямо прилежащите към Западна Сахара води“. Следователно, макар жалбоподателят да не е страна по това споразумение и да не е участвал в преговорите за неговото сключване, които са водени само между органите на Съюза и мароканските власти, институциите са го счели за легитимен партньор, който да изрази своята гледна точка относно посоченото споразумение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 214).

250 Ето защо, доколкото сключването на спорното споразумение засяга народа на Западна Сахара и изисква неговото съгласие, обжалваното решение поражда преки последици за правното положение на жалбоподателя като представител на този народ. Освен това, доколкото това споразумение е сключено с Кралство Мароко, то го засяга пряко като страна в процеса на самоопределение на тази територия. Всъщност, от една страна, е безспорно, че жалбоподателят не е дал съгласие за сключване на спорното споразумение, а от друга страна, в жалбата по настоящото дело той твърди, че съгласието на народа на Западна Сахара не е валидно взето именно поради обстоятелството че самият той не го е изразил (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 215).

251 Обстоятелството, че жалбоподателят не е икономически оператор, е без значение, доколкото той не претендира за такова качество и не възнамерява да изведе своето пряко засягане от това, че спрямо него се прилагат правилата на спорното споразумение, а от самия териториален обхват на това споразумение. По-специално по повод сравнението между настоящото дело и делото, по което е постановено решение от 20 септември 2019 г., Венецуела/Съвет (T-65/18, EU:T:2019:649), на което Съветът и Комисията се позовават в подкрепа на своите доводи, освен обстоятелството, че с решение от 22 юни 2021 г., Венецуела/Съвет (Засягане на трета държава) (C-872/19 P, EU:C:2021:507), Съдът е отменил цитираното от Съвета решение на Общия съд, следва да се отбележи, че разглежданият в това дело спор между тази трета държава и Съвета се отнася до едностранни актове, които се прилагат само на територията на Съюза и за които не се изисква съгласие на трета страна. Ето защо при всички положения това сравнение е неотносимо (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 217).

252 Освен това твърдението на Съвета, че спорното споразумение и обжалваното решение не засягат изхода от процеса на самоопределение, не означава, че тези актове не могат да променят правното положение на жалбоподателя като представител на трета за това споразумение страна и като страна в този процес (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 218).

253 От всичко гореизложено следва, че в трите си части доводите на Съвета, Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК относно първия критерий за пряко засягане трябва да бъдат отхвърлени и че жалбоподателят отговаря на този критерий.

ii) По втория критерий за пряко засягане, свързан с това, че прилагането на оспорената мярка е чисто автоматично и произтича от самата правна уредба на Съюза

254 Както бе припомнено в точка 176 по-горе, Съветът твърди, че е необходимо да бъдат приети мерки за прилагане, за да може спорното споразумение да породи правни последици за трети лица, докато жалбоподателят твърди, че обжалваното решение го засяга пряко, без да са необходими мерки за прилагане, поради самия факт, че се отнася до сключването на споразумение, приложимо за територията на Западна Сахара и прилежащите води.

255 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика, припомнена в точка 179 по-горе, вторият критерий за пряко засягане изисква оспорената мярка да не оставя никакво право на преценка на своите адресати с оглед на това, че прилагането ѝ е автоматично и произтича от самата правна уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер.

256 В случая, при проверката на първия критерий за пряко засягане бе констатирано в точки 204—216 по-горе, че засягането на народа на Западна Сахара и задължението за искане на неговото съгласие произтичат от самите разпоредби на Споразумението в областта на рибарството и протокола за прилагане, разглеждани във връзка с размяната на писма, като и трите инструмента са одобрени с обжалваното решение, без да зависят от допълнителни мерки за въвеждане в действие. В частност, както изтъква жалбоподателят, обжалваният по дело T-356/19 регламент не би могъл да е пречка за неговото пряко засягане от обжалваното решение, доколкото този регламент е техническа мярка, свързана с конкретен аспект от протокола за прилагане, а именно разпределянето между държавите членки на възможностите за риболов, предоставени по силата на посочения протокол.

257 Впрочем съгласно постоянната съдебна практика вторият критерий за пряко засягане е изпълнен, когато възможността адресатите да не изпълнят акта на Съюза е чисто теоретична, тъй като тяхната воля да действат в съответствие с последиците от него не поражда никакво съмнение (вж. решение от 4 декември 2019 г., PGNiG Supply & Trading/Комисия, C-117/18 P, непубликувано, EU:C:2019:1042, т. 30 и цитираната съдебна практика).

258 В случая, доколкото спорното споразумение е сключено именно с цел да позволи на корабите на Съюза да възобновят риболовните си дейности в прилежащите към Западна Сахара води, а на населението на тази територия — да се ползва от съответното финансово участие, следва да се приеме, че волята на органите на Съюза и на Кралство Мароко да не изпълнят произтичащите от него ангажименти е чисто теоретична.

259 Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателят е пряко засегнат от обжалваното решение

2) По личното засягане на жалбоподателя

260 Съветът твърди, че участието на жалбоподателя в преговорите за статута на Западна Сахара не може да го индивидуализира с оглед на обжалваното решение и че спорното споразумение не засяга неговата позиция в рамките на тези преговори. В дупликата той добавя, че дори да се приеме, че жалбоподателят е компетентен по икономическите въпроси на Западна Сахара, в частност от точка 69 от решение от 10 април 2003 г., Комисия/Nederlandse Antillen (C-142/00 P, EU:C:2003:217), следва, че тази компетентност не е достатъчна, за да се докаже, че той е лично засегнат от спорното споразумение.

261 Комисията, Френската република, Кралство Испания и ММРК излагат по същество същите доводи като Съвета.

262 Жалбоподателят твърди, че е лично засегнат, тъй като от точки 100—106 от решение Съвет/Front Polisario следва, че народът на Западна Сахара, чийто представител е той, трябва да даде съгласие за всяко международно споразумение, приложимо за територията на Сахара. Съответно с оглед на ролята на жалбоподателя по отношение на този народ, по-специално при изразяване на съгласието на последния да бъде обвързан посредством договор, жалбоподателят имал особени качества, които го разграничавали от всяко друго лице, и поради това бил лично засегнат от обжалваното решение. В репликата жалбоподателят добавя, че при провеждането на консултациите, посочени в съображение 11 от обжалваното решение, Съветът му попречил да упражни своята компетентност да изрази съгласието на народа сахрави, и по същество повтаря доводите, изложени с цел да докаже, че е пряко засегнат от това решение.

263 Съгласно постоянната съдебна практика субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин като адресата на решението (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 228 и цитираната съдебна практика).

264 В случая като представител на народа на несамоуправляваща се територия, който се ползва от правото на самоопределение, по силата на международното право жалбоподателят разполага със собствена компетентност, различна от компетентността на страните по спорното споразумение. Съответно, за да докаже, че е лично засегнат от обжалваното решение, той може надлежно да изтъкне, че то го възпрепятства да упражнява посочената компетентност както намери за добре (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 229).

265 При проверката за пряко засягане на жалбоподателя бе прието, че доколкото сключването на спорното споразумение засяга народа на Западна Сахара и предполага да се получи неговото съгласие, обжалваното решение поражда преки последици за правното положение на жалбоподателя като представител на този народ и като страна в процеса на самоопределение на тази територия (вж. т. 241—250 по-горе). Следователно трябва да се приеме, че жалбоподателят е засегнат от обжалваното решение поради присъщи за него качества, които го индивидуализират по същия начин като адресата на това решение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 230 и 231).

266 Обстоятелствата в спора, по който е постановено решение от 10 април 2003 г., Комисия/Nederlandse Antillen (C-142/00 P, EU:C:2003:217), на което се позовават Съветът, Комисията и ММРК, не са сравними с обстоятелствата по настоящото дело. Всъщност, от една страна, мерките, оспорени в рамките на това дело, не се отнасят конкретно до територията на жалбоподателите. От друга страна и във всеки случай, приемането на тези мерки не предполага да се иска съгласие от народа на тази територия (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 233—235).

267 Съдебната практика относно личното засягане на сдруженията (вж. решение от 18 януари 2007 г., PKK и KNK/Съвет, C-229/05 P, EU:C:2007:32, т. 70 и цитираната съдебна практика и определение от 3 април 2014 г., ADEAS/Комисия, T-7/13, непубликувано, EU:T:2014:221, т. 32 и цитираната съдебна практика), на която се позовават Комисията и Френската република, също е неотносима, доколкото личното засягане на сдружение, което защитава частните интереси на своите членове, не може да се сравнява с това на образувание, което представлява народа на несамоуправляваща се територия. Освен това предвид ролята на жалбоподателя и изложените в точки 241—250 по-горе обстоятелства, които са достатъчни, за да го индивидуализират с оглед на обжалваното решение, не може да му бъде противопоставен фактът, че не е участвал в преговорите за сключване на спорното споразумение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 236 и 237).

268 От това следва, че жалбоподателят е не само пряко, но и лично засегнат от обжалваното решение. Следователно твърдението на Съвета за липса на процесуална предпоставка, а именно за липса на процесуална легитимация на жалбоподателя, следва да бъде отхвърлено и жалбата да бъде разгледана по същество.

3. По основателността на жалбата

269 Жалбоподателят излага единадесет основания в подкрепа на жалбата. Първото е липса на компетентност на Съвета да приеме обжалваното решение, второто — нарушение на неговото задължение да провери дали са спазени основните права и международното хуманитарно право, третото — нарушение на задължението за изпълнение на решенията на Съда, четвъртото — нарушение на основните права в качеството им на принципи и ценности, от които трябва да се ръководи Съюзът във външната си дейност, петото — нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, шестото — неправилно прилагане на принципа на пропорционалност, седмото — нарушение на политиката в областта на рибарството, осмото — нарушение на правото на самоопределение, деветото — нарушение на принципа на относително действие на договорите, десетото — нарушение на международното хуманитарно право и единадесетото — нарушение на задълженията на Съюза съгласно правото на международната отговорност.

а) По първото основание: липса на компетентност на Съвета да приеме обжалваното решение

270 Жалбоподателят твърди, че като орган на Съюза Съветът не е бил компетентен да приеме обжалваното решение, доколкото то се отнася до сключването на международно споразумение, приложимо към територия, която е под суверенитета на народ, явяващ се трета страна, и над която власт нямат нито Съюзът, нито неговият съдоговорител.

271 Съветът твърди, че с настоящото основание жалбоподателят всъщност оспорва компетентността на Съюза с мотива за нарушение на принципа на самоопределение и на принципа на относително действие на договорите, и препраща към своя отговор на осмото и деветото основание. Освен това изтъква, че компетентността за сключване на международни споразумения му е възложена с член 218, параграф 6 ДФЕС.

272 От своя страна Комисията поддържа, че международното право допуска упражняващият административна власт над несамоуправляваща се територия да сключи международно споразумение, което се прилага към посочената територия. В случая Кралство Мароко трябвало да се разглежда като де факто упражняващо административна власт над Западна Сахара. Френската република по същество застъпва аналогична позиция. ММРК по същество одобряват отговора на Съвета на настоящото основание.

273 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че в случая от изложените от жалбоподателя данни или от документите в преписката не се установява, че сключването на спорното споразумение би трябвало да се изключи поради статута на Съюза на международна организация или поради международноправна норма, която изрично забранява сключването, произтичаща по-специално от резолюция на Съвета за сигурност или от решение на Международния съд. Впрочем трябва да се припомни, че както следва от точка 98 от решение Съвет/Front Polisario и от точки 70—72 от решение Western Sahara Campaign UK, Съдът не изключва по принцип възможността Съюзът и Кралство Мароко да сключат международно споразумение, приложимо за територията на Западна Сахара или прилежащите към нея води (вж. в този смисъл и по аналогия решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 247 и 248 и цитираната съдебна практика).

274 По тези съображения трябва да бъдат отхвърлени твърденията по първото основание.

275 Уместно е проверката за основателност на жалбата да продължи с анализ на третото основание.

б) По третото основание: по същество нарушение от Съвета на задължението да спазва изискванията, които съдебната практика извежда от принципа на самоопределение и от принципа на относително действие на договорите

276 Жалбоподателят поддържа, че като е сключил с Кралство Мароко споразумение, което изрично се прилага за територията на Западна Сахара и прилежащите води без неговото съгласие, Съветът е нарушил задължението за изпълнение на решенията на Съда, което произтича от член 266 ДФЕС. Всъщност Съдът приел, че имплицитното включване на тази територия в приложното поле на споразуменията между Съюза и Кралство Мароко е юридически невъзможно по силата на принципа на самоопределение и на принципа на относително действие на договорите. От това жалбоподателят прави извода, че по същите съображения изричното прилагане на такива споразумения към посочената територия и към прилежащите води е изключено на още по-силно основание. Освен това в първата част от жалбата, както и в предварителните съображения на репликата и в становищата по изявленията при встъпване жалбоподателят изтъква в частност, че сключването на спорното споразумение е в противоречие със съдебната практика, тъй като то не зачита отделния и различен статут на Западна Сахара и е прието без съгласието на народа на тази територия.

277 Съветът поддържа, че се е съобразил с решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, като е сключил споразумение, в чието приложно поле изрично попадат прилежащите към Западна Сахара води, след като е получил съгласието на населението на тази територия.

278 По-конкретно, в предварителните съображения на писмената защита, озаглавени „Хоризонтални въпроси“, Съветът поддържа, на първо място, че проведените от Комисията и от ЕСВД консултации, които са имали за цел да осигурят възможно най-широко участие на представителните структури и организации на съответното население, без да се предопределя изходът от процеса на самоопределение, са позволили да се получи тяхното съгласие в съответствие с решение Съвет/Front Polisario и при спазване на релевантните принципи на международното право. На второ място, той твърди, че настоящото положение на Западна Сахара не позволява преки консултации със засегнатия народ или с посредничеството на институционален представител на народа на тази територия. На трето място, институциите използвали своето право на преценка, за да пристъпят към консултации, основани на обективен критерий за ползата за населението на тази територия, и в този аспект се съобразили с приложимите принципи на международното право. На четвърто място, в дупликата Съветът твърди, че само Кралство Мароко, което е „де факто“ упражняващ административна власт над територията на Западна Сахара, има правната възможност и административните и митнически средства, за да сключи споразумение в областта на рибарството със Съюза. На пето място, жалбоподателят не отговарял на установените в съдебната практика условия за позоваване на правилата на международното право.

279 Комисията излага по същество идентичен на този на Съвета анализ относно процеса, довел до сключването на спорното споразумение, и възможността за позоваване на принципите на международното право, както и относно съдебния контрол върху решенията за сключване на тези споразумения. В рамките на осмото и деветото основание тя оспорва

конкретно и възможността за позоваване на принципа на самоопределение и принципа на относително действие на договорите. В точка 1.2 от предварителните си съображения добавя, че спорното споразумение е съобразено с принципите на международното публично право, прогласени в член 73 от Устава на Организацията на обединените нации и Резолюция III към Заключителния акт на Третата конференция на Организацията на обединените нации по морско право. Комисията твърди основно, че тези разпоредби допускат ресурсите в прилежащите към Западна Сахара води да се управляват от Кралство Мароко и Съюза в рамките на международно споразумение, доколкото това управление отчита интересите на населението на тази територия, и че тезите на жалбоподателя биха довели до правен вакуум, що се отнася до управлението на тези води. Освен това Конвенцията по морско право не използвала понятието „съгласие“. На последно място, Комисията поддържа, че жалбоподателят неправилно разбира последиците, които трябва да бъдат изведени от решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, които само тълкували споразуменията, приложими към територията на Кралство Мароко и водите под негов суверенитет или юрисдикция с оглед на релевантните принципи на международното право, но не се отнасяли до валидността на тези споразумения.

280 Кралство Испания и Френската република излагат по същество доводи, аналогични на тези на Съвета и Комисията, относно прилагането на принципите на международното право, съдебния контрол върху обжалваното решение и валидността на консултациите, проведени от Комисията и ЕСВД.

281 ММРК отчасти споделят позицията на Съвета относно процеса на консултации, предхождащ сключването на спорното споразумение. Освен това те твърдят, че заемащите изборни длъжности в местните органи лица, които са участвали в тези консултации, са законните представители на населението на Западна Сахара и имат демократична легитимност. В допълнение, що се отнася конкретно до третото основание, те поддържат по-специално, че член 266 ДФЕС не е приложим в случая. Накрая, в рамките на деветото основание изтъкват, че принципът на относително действие на договорите не е приложим и че във всеки случай спорното споразумение е непротивопоставимо на жалбоподателя.

282 Преди всичко следва да се отбележи, че част от доводите на Съвета, Френската република, Комисията и ММРК в крайна сметка повдигат въпроса дали твърденията по настоящото основание не са неотносими. Следователно Общият съд трябва да разгледа този въпрос, преди да се произнесе евентуално по основателността на твърденията по посоченото основание.

1) По доводите на Съвета, Френската република, Комисията и ММРК, че твърденията по третото основание са неотносими

283 Доводите на Съвета и встъпилите страни поставят под съмнение правната основа на настоящото основание в три аспекта. Първо, член 266 ДФЕС бил неприложим. Второ, цитираните от жалбоподателя съдебни решения не можело надлежно да се изтъкват с цел оспорване на валидността на споразуменията между Съюза и Кралство Мароко. Трето, жалбоподателят не можел да се позовава на принципите на международното обичайно право, за които твърдял в случая, че са нарушени.

284 Първо, що се отнася до приложимостта на член 266 ДФЕС, следва да се отбележи, че в решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет (T-279/19), Общият съд приема, че в рамките на своето трето основание, което почива на същата правна основа като

настоящото, жалбоподателят не би могъл да изведе от член 266 ДФЕС задължение на институциите да изпълнят решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK или определенията на Общия съд, посочени в точка 52 по-горе, по-специално поради това че нито един от тези актове на съдилищата на Съюза не отменя акт на Съюза, нито обявява такъв акт за невалиден. От това е направен изводът, че доколкото са обосновани с разпоредбите на този член, твърденията по това основание са неотносими (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 262—265 и цитираната съдебна практика).

285 Въпреки това, доколкото изложените в подкрепа на това основание доводи се опират на оплакване по същество за нарушение на задължението на институциите да се съобразят с практиката на Съда относно правилата на международното право, приложими към разглежданото в това дело споразумение, Общият съд приема, че жалбоподателят е можел надлежно да се позове на това нарушение, доколкото съдът на Съюза е компетентен да контролира в рамките на жалба за отмяна съответствието на обжалвания акт с практиката на Съда, и че обжалваното по това дело решение е било прието именно с цел да се приложат последиците от тази съдебна практика, и по-специално от решение Съвет/Front Polisario. Поради това Общият съд заключава, че въпреки неправилното позоваване на член 266 ДФЕС, доколкото твърденията по третото основание се свеждат по същество до горепосоченото оплакване, те не са неотносими (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 267—272).

286 Доколкото в рамките на настоящото основание жалбоподателят се позовава на изпълнението на същите актове на съдилищата на Съюза като изтъкнатите по делото, по което е постановено решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет (T-279/19), твърденията по настоящото основание следва да бъдат отхвърлени, доколкото се основават на член 266 ДФЕС, по същите съображения като изложените в точка 284 по-горе.

287 За сметка на това следва да се отбележи, че както е видно от точка 276 по-горе, в рамките на настоящото основание жалбоподателят по същество се позовава на нарушението на задължението на институциите да се съобразят с практиката на Съда относно тълкуването на споразуменията между Съюза и Кралство Мароко с оглед на приложимите правила на международното право, прогласени в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK. Освен това, както следва от съображения 3 и 5 от обжалваното решение (вж. т. 116 по-горе), спорното споразумение е договорено и сключено от институциите с цел да се приложат последиците от второто от тези решения, което изключва прилагането на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. и на Протокола от 2013 г. към територията на Западна Сахара и към прилежащите води, с мотива че противоречи на принципа на самоопределение и на принципа на относително действие на договорите, както са тълкувани в първото от тези решения. От това следва, че по съображения, аналогични с изложените в точки 267—272 от решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет (T-279/19), доколкото настоящото основание по същество е посоченото нарушение, твърденията по него не са неотносими.

288 Второ, доводите на Комисията и на ММРК, че в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK Съдът тълкува принципа на самоопределение и принципа на относително действие на договорите в контекста на тълкуването на разглежданите в тези дела споразумения, а не в контекста на контрола за тяхната валидност, трябва да бъдат отхвърлени. Всъщност, от една страна, институциите са длъжни да се съобразяват с възприетото от Съда тълкуване не само на нормите от правото на Съюза, но и на

правилата на международното право, които обвързват Съюза, и съдът на Съюза е компетентен да прецени съответствието на споразумение, сключено от името на Съюза, с това тълкуване. От друга страна, тълкуваните в случая от Съда правила на международното право, които са били релевантни за произнасянето по имплицитното прилагане към Западна Сахара на такова споразумение, сключено с Кралство Мароко, са релевантни на още по-силно основание при проверката за законосъобразност на клауза от споразумение между същите страни, която изрично предвижда такова териториално действие (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 273—275).

289 Трето, що се отнася до възможността за позоваване на принципа на самоопределение и на принципа на относително действие на договорите, може да се припомни, че в контекста на споразумение в областта на търговската политика, сключено от името на Съюза за съобразяване с възприетото от Съда в решение Съвет/Front Polisario тълкуване на тези принципи, Общият съд констатира, че в това решение при тълкуването на Споразумението за асоцииране с оглед на тези принципи Съдът извежда ясни, точни и безусловни задължения в отношенията на Съюза с Кралство Мароко, а именно, от една страна, зачитането на отделния и различен статут на Западна Сахара и от друга страна, задължението да се осигури съгласието на нейния народ в случай на прилагане на Споразумението за асоцииране на тази територия (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 281 и цитираната съдебна практика).

290 От тази констатация Общият съд прави извода, че с оглед на защитата на правата, които народът на Западна Сахара черпи от принципа на самоопределение и от принципа на относително действие на договорите, жалбоподателят трябва да има възможност да се позове на нарушението на тези ясни, точни и безусловни задължения срещу решението, обжалвано по делото, по което е постановено решение от днешна дата, Front Polisario/Conseil (T-279/19), доколкото такова твърдяно нарушение може да засегне посочения народ като трета страна за споразумението, сключено между Съюза и Кралство Мароко. Освен това той приема, че съдебната практика относно възможността за позоваване на принципите на международния обичай, обявена в точки 107—109 от решение от 21 декември 2011 г., Air Transport Association of America и др. (C-366/10, EU:C:2011:864), не противоречи на този извод. Всъщност той констатира, че съображенията в тези точки се основават на преценка на особените обстоятелства в конкретния случай, свързани с естеството на изтъкнатите принципи на международното право и на оспорения акт, както и с правното положение на жалбоподателите в главното производство, които не могат да се сравняват с тези по дело T-279/19 (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 282—291 и цитираната съдебна практика).

291 Също така Общият съд приема, че заключението, изложено в точка 290 по-горе, не може да бъде оборено с доводите на Комисията и Comader относно невъзможността за позоваване конкретно, от една страна, на принципа на самоопределение и от друга страна, на принципа на относително действие на договорите. Всъщност, първо, що се отнася до принципа на самоопределение, Общият съд счита, че във всеки случай обстоятелството, че прогласеното от този принцип право е колективно и че слага начало на процес, чийто изход е неопределен, е без значение в случая, тъй като именно третата страна, представлявана от жалбоподателя, е носител на това право и се ползва реално от него, независимо от изхода на продължаващия процес. Второ, що се отнася до принципа на относително действие на договорите, Общият съд по същество приема, че евентуалната невъзможност споразумението в областта на тарифните преференции да бъде противопоставено на

народа на Западна Сахара в международния ред не може да е пречка жалбоподателят да се позове на този принцип пред съда на Съюза (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 293—296 и цитираната съдебна практика).

292 Съображенията, припомнени в точки 289—291 по-горе, са относими към възможността за позоваване на принципа на самоопределение и на принципа на относително действие на договорите срещу обжалваното решение предвид приложимостта на посочените принципи в рамките на споразумение в областта на рибарството между Съюза и Кралство Мароко, констатирана от Съда в точки 63—72 от решение Western Sahara Campaign UK.

293 Във всеки случай в рамките на настоящото основание жалбоподателят по същество излага оплакване за нарушение на задължението на институциите да се съобразят с практиката на Съда относно тълкуването на споразуменията между Съюза и Кралство Мароко с оглед на приложимите правила на международното право, и в частност на тяхното задължение да се съобразят с решение Western Sahara Campaign UK, в подкрепа на жалба срещу решение, прието за прилагане на последиците от това съдебно решение. Следователно в този контекст не може да му бъде отказано правото да оспори законосъобразността на обжалваното решение, като в рамките на това оплакване се позове на такива основополагащи правила, при положение че Съюзът е обвързан от тези правила и това решение е прието, за да се съобрази даденото им от Съда тълкуване (вж. по аналогия решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 292 и цитираната съдебна практика).

294 Ето защо в рамките на настоящото основание жалбоподателят може надлежно да се позове на решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK и възприетото в тях тълкуване на принципа на самоопределение и на принципа на относително действие на договорите в подкрепа на настоящото основание. Следователно твърденията по последното не са неотносими.

2) По основателността на доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на настоящото основание

295 Доводите на жалбоподателя в подкрепа на настоящото основание се разделят по същество на три части: първо, невъзможност Съюзът и Кралство Мароко да сключат споразумение, приложимо към Западна Сахара и към прилежащите води, второ, нарушение на отделния и различен статут на тази територия в противоречие с принципа на самоопределение и трето, нарушение на изискването народът на тази територия да даде съгласие за спорното споразумение като трета страна за него по смисъла на принципа на относително действие на договорите.

i) По първата част от третото основание: невъзможност Съюзът и Кралство Мароко да сключат споразумение, приложимо към Западна Сахара и към прилежащите води

296 По първата част жалбоподателят поддържа, че както следва от решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, прилагането на споразумение между Съюза и Кралство Мароко към Западна Сахара и към прилежащите води е юридически невъзможно в частност поради нарушението на принципа на самоопределение и на принципа на относително действие на договорите. По-конкретно, що се отнася до решение Western Sahara Campaign UK, жалбоподателят твърди, че в точка 72 от него Съдът изключва такова

споразумение, с мотива че във всеки случай Кралство Мароко категорично отказва да се счита за нещо различно от суверен на посочената територия. Всъщност спорното споразумение имало за цел „трайно да закрепи“ фактическото прилагане на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. и неговите протоколи към частта от разглежданата територия, контролирана от тази трета страна, и към прилежащите води, което е било изключено съгласно горепосоченото съдебно решение.

297 Съветът, подкрепен в това отношение от Френската република, Комисията и ММРК изтъква, че цитираните в точка 296 по-горе решения не изключват прилагането на споразуменията между Съюза и Кралство Мароко към Западна Сахара.

298 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че в съдебната практика относно споразуменията, сключени от името на Съюза с Кралство Мароко в рамките на Споразумението за асоцииране, съдилищата на Съюза не са се произнесли по спорове относно споразумения между Съюза и Кралство Мароко, съдържащи изрична клауза, която включва Западна Сахара в териториалния обхват на това споразумение. Съответно в тази практика Съдът и Общият съд единствено приемат, че приложимите правила на международното право не допускат да се счита, че тази несамоуправляваща се територия имплицитно попада в териториалния обхват на споразумение между Съюза и Кралство Мароко, при положение че този обхват изрично е ограничен, що се отнася до тази трета държава, до нейната територия и водите, в които тя има суверенитет или юрисдикция (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 300—304 и цитираната съдебна практика).

299 Освен това, както е припомнено в точки 301 и 305 от решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет (T-279/19), в точки 94—98 от решение Съвет/Front Polisario Съдът констатира, че правилото, закрепено в член 29 от Виенската конвенция, допуска договор да обвързва определена държава по отношение на територия, различна от нейната собствена, ако такова намерение личи от самия договор.

300 Ето защо се налага изводът, че противно на твърденията на жалбоподателя, не може да се приеме, че спорното споразумение „утвърждава“ практика, която е изключена от съдебната практика. Всъщност, от една страна, съдебната практика не изключва напълно възможността споразумение между Съюза и Кралство Мароко да може законосъобразно да се прилага към Западна Сахара или към прилежащите води. От друга страна, това прилагане в случая не е в резултат просто от „практика“, а от изричните текстове на самото спорно споразумение, които отразяват общата воля на страните, и по-специално на Съюза (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 305 и цитираната съдебна практика).

301 Тези съображения не са оборени в случая с точка 72 от решение Western Sahara Campaign UK (вж. т. 48 по-горе). Всъщност в тази точка от посоченото решение Съдът единствено отхвърля хипотезата на Съвета и на Комисията, че прилежащите към Западна Сахара води могат да се считат за води под юрисдикцията на Кралство Мароко като „де факто“ управляваща власт или окупационна власт на тази територия, доколкото последното „категорично“ изключва тези квалификации. За сметка на това в същата точка той не отхвърля възможността тези води да могат да се включат в споразумение в областта на рибарството между Съюза и Кралство Мароко, което ги разграничава изрично от водите, в които тази трета държава има суверенитет или юрисдикция.

302 Следователно твърденията по първата част от третото основание трябва да бъдат отхвърлени.

303 Понастоящем следва да се разгледа третата част от настоящото основание.

ii) По третата част от третото основание: нарушение на изискването народът на Западна Сахара да е дал съгласие за спорното споразумение в качеството си на трета за него страна по смисъла на принципа на относително действие на договорите

304 По третата част от третото основание жалбоподателят оспорва както в жалбата, така и в репликата валидността на проведените от Комисията и ЕСВД консултации и релевантността на доклада от 8 октомври 2018 г., в който по-конкретно са отразени тези консултации. Всъщност тези консултации и този доклад се съсредоточавали върху ползите от спорното споразумение, при положение че единственият релевантен критерий, обявен от Съда, бил съгласието на народа на Западна Сахара. Освен това жалбоподателят счита, че тези консултации, за които според него институциите и Кралство Мароко не са били компетентни, не са можели да имат за предмет или резултат получаване на посоченото съгласие, в частност поради факта че от една страна, последното не може да се изведе от неофициален процес на консултации, а от друга страна, последният се отнася до образувания, създадени по мароканския закон, и не включва частта от този народ, която живее извън контролираната от Кралство Мароко зона. Освен това в съображение 11 от обжалваното решение Съветът променил естеството и обхвата на посочените консултации, като ги счел за проява на съгласие от страна на „засегнатия народ“. Тези съображения на Съвета не били в съответствие с решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, и по-специално с точка 106 от първото от тези решения.

305 Съветът, Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК поддържат по същество, че проведените консултации спазват приложимите принципи на международното право с оглед на особеното положение на Западна Сахара, което не позволявало да се получи съгласие пряко от нейния народ, както и на широкото право на преценка на институциите (вж. т. 277—281по-горе).

306 Анализът на настоящата част предполага да се разгледа, първо, прилагането на принципа на относително действие на договорите в конкретния случай, второ, условията и редът, при които институциите са искали в случая да приложат „съображенията относно съгласието в решение [Western Sahara Campaign UK]“ съгласно израза в съображение 11 от обжалваното решение, и трето, основателността на доводите, припомнени в точка 304 по-горе.

– По прилагането на принципа на относително действие на договорите в настоящия случай

307 Необходимо е най-напред да се припомни, че противно на твърденията на ММРК и както е видно от точки 100—107 от решение Съвет/Front Polisario и точки 63, 69, 71 и 72 от решение Western Sahara Campaign UK, принципът на относително действие на договорите се прилага в настоящия случай. В частност твърдението, че предвид позицията му за Западна Сахара Кралство Мароко не е възнамерявало да предостави нито права, нито задължения на народа на тази територия, няма никакво отношение към приложимостта на този принцип при тълкуването от съдилищата на Съюза с оглед на международното право на

споразумение между Съюза и Кралство Мароко, приложимо към Западна Сахара и към прилежащите води, каквото е спорното споразумение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 310).

308 Прилагането в настоящия случай на принципа на относително действие на договорите не се поставя под съмнение и от предварителните съображения на Комисията относно евентуално неуредения в международното право характер на връзката между една несамоуправляваща се територия и прилежащите ѝ води, и по-специално от нейните съображения относно липсата на понятието „съгласие“ в Конвенцията по морско право, в частност в Резолюция III към Заключителния акт на Третата конференция на Организацията на обединените нации по морско право.

309 Всъщност достатъчно е да се припомни, че както бе прието в точка 233 по-горе, от анализа на обичайните принципи, прогласени в Конвенцията по морско право, и на клаузите на тази конвенция, както са тълкувани по-специално от Съда (вж. т. 221—232 по-горе), следва, че правата на крайбрежната държава, закрепени в Конвенцията по морско право, и по-конкретно правата относно експлоатацията на рибните ресурси в определените от тази конвенция зони, могат да се упражняват в полза на народите на несамоуправляващите се територии, които имат излаз на море, каквато е Западна Сахара. При все това в хипотеза, при която правата на въпросния народ биха били упражнявани в негова полза от трети държави, съгласно принципа на самоопределение и принципа на относително действие на договорите посоченият народ трябва да изрази своето съгласие тези права да се упражняват от тях. Във всеки случай, както вече нееднократно бе констатирано в настоящото решение, спорното споразумение се прилага не само към прилежащите към тази територия води, но и към сухоземната част от нея.

310 На следващо място, при липса на насоки от Съда или на позиция на органите на ООН относно критериите, свързани с условията и реда за изразяване на съгласието на народа на Западна Сахара, следва да се припомни, че по силата на принципа на общото международно право за относително действие на договорите, който намира конкретен израз в правилото на член 34 от Виенската конвенция, договорите не трябва нито да увреждат, нито да облагодетелстват трети страни без тяхно съгласие (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 311—313).

311 В това отношение от разпоредбите на членове 35 и 36 от Виенската конвенция може да се направи извод, че съгласието на народа на Западна Сахара със спорното споразумение може да се предполага само в хипотеза, при която страните по това споразумение са имали намерение да му предоставят право, ако не е предвидено друго, и че за сметка на това съгласието трябва да бъде изрично, когато се отнася до задълженията, които същите тези страни имат намерение да му възложат. Всъщност принципите, закрепени във Виенската конвенция във връзка с договорните отношения между държави, не само могат да се прилагат и към други субекти на международното право, но и от точка 106 от решение Съвет/Front Polisario не се установява разлика в съдържанието между понятието „трета страна“, приложено от Съда към разглеждания народ, и понятието „трета държава“ по смисъла на тази конвенция (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 314—317 и цитираната съдебна практика).

312 Независимо от факта, че в случая жалбоподателят е отказал да участва в проведените от Комисията и от ЕСВД преди сключване на спорното споразумение консултации, следва да се отбележи, че последното не предоставя никакво право на народа на Западна Сахара в

качеството му на трета за това споразумение страна, и следователно неговото съгласие не може да бъде предполагано в съответствие с принципа, обявен в член 36, параграф 1 от Виенската конвенция (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 318 и 323).

313 Всъщност, от една страна, риболовните права по Споразумението в областта на рибарството в прилежащите към Западна Сахара води се предоставят в полза на Съюза и на държавите членки. Освен това управлението на риболовните дейности в тези води, и по-специално при определянето на зоните на управление, които се прилагат към тези води, се извършва от мароканските органи в рамките на техните национални законови и подзаконови актове в съответствие с член 6, параграф 1 от посоченото споразумение.

314 От друга страна, както бе припомнено в точка 215 по-горе, отделните компоненти на финансовото участие се изплащат на мароканските органи, както следва от член 4, параграф 4 и от член 8, параграф 3 от протокола за прилагане, както и от глава I, раздел Д от приложението към този протокол. Освен това съгласно член 4, параграф 2 и членове 6—8 от протокола за прилагане това участие се разпределя от органите на Кралство Мароко под контрола на Съвместния комитет, създаден с член 13 от Споразумението в областта на рибарството, съставен от представители на тази трета държава и на Съюза, и в съответствие с принципа за справедливо географско и социално разпределение, прогласен в член 12, параграф 4 от същото споразумение.

315 Както се установява от размяната на писма (вж. т. 70 по-горе), Кралство Мароко упражнява своите отговорности на основата на позицията си, че „регионът на Сахара съставлява неразделна част от националната територия, върху която то упражнява пълния си суверенитет както върху останалата част от националната територия“.

316 В това отношение може да се отбележи по-конкретно, че от клаузите на Споразумението в областта на рибарството или на протокола за прилагане и неговите приложения и допълнения не следва, че принципът на справедливо географско и социално разпределение на финансовото участие се прилага по различен начин на територията на Западна Сахара и на територията на Мароко по смисъла на член 94 от Споразумението за асоцииране.

317 Съответно Кралство Мароко не поема отговорностите и правомощията, които са му възложени по силата на спорното споразумение, що се отнася до територията на Западна Сахара и прилежащите води, с цел да упражнява правата на народа на тази територия в негова полза. Всъщност, както се установява от позицията му, изразена в размяната на писма, и както впрочем припомнят ММРК (вж. т. 307 по-горе), то не възнамерява да му признава права във връзка с използването на рибните ресурси в тези води и разпределението на произтичащите от него ползи. Освен това правата, които това споразумение евентуално може да породи за операторите, установени на посочената територия, се отнасят до частноправни субекти, а не до трето лице, което трябва да даде съгласие за споразумението. Що се отнася до ползите, които населението на тази територия може да извлече от него, става въпрос за чисто социално-икономически последици, още повече косвени, които не могат да бъдат приравнени на права (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 320 и 321).

318 За сметка на това, доколкото предоставя на една от страните правомощия над територията на трета страна, които следователно тя не е в правото си да упражни сама или евентуално да делегира упражняването им, спорното споразумение възлага на засегнатата трета страна задължение, както подчертава жалбоподателят, независимо от твърдението на Съвета, че на този етап тя не е в състояние сама или с посредничеството на своя представител да поеме тези правомощия. Следователно нейното съгласие със спорното споразумение трябва да е изрично (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 322 и 323).

319 На последно място, що се отнася до съдържанието и обхвата на понятието „съгласие“, използвано в членове 34—36 от Виенската конвенция и разгледано в точка 106 от решение Съвет/Front Polisario, следва да се припомни, че както следва от трета алинея от преамбюла на тази конвенция, принципът на свободното съгласие е „всеобщо признат[…]“ и има основополагаща роля в областта на правото на договорите. Освен това е необходимо да се отбележи, че когато една норма от международното право прилага принципа на свободното съгласие, тази норма предполага, първо, че изразяването на съгласие от страна или трета страна е условие за валидност на акта, за който то се изисква, второ, че валидността на самото съгласие зависи от това да е изразено „свободно и непринудено“ и трето, че посоченият акт е противопоставим на страната или на третата страна, която е изразила валидно съгласието си с него (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 324 и 325 и цитираната съдебна практика).

320 Ето защо съгласието на народа на Западна Сахара в качеството му на трета страна за спорното споразумение по смисъла на точка 106 от решение Съвет/Front Polisario по принцип трябва да отговаря на същите изисквания и да има същите правни последици като изложените в точка 319 по-горе (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 326).

321 Конкретните постъпки от страна на Съвета и Комисията за съобразяване с изискванията, които Съдът извежда от принципа на относително действие на договорите, трябва понастоящем да бъдат преценени именно с оглед на тези съображения.

– По консултациите, проведени от Съвета и Комисията с цел съобразяване с тълкуването на принципа на относително действие на договорите, възприето в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK

322 Първо, следва да се припомни, че в съображение 11 от обжалваното решение Съветът посочва, че „Комисията заедно с [ЕСВД] [е предприела] всички разумни и осъществими в настоящия контекст мерки, за да осигури подходящо участие на съответното население с цел да се потвърди неговото съгласие“. Освен това в същото съображение Съветът уточнява, че „[в] Западна Сахара и Кралство Мароко [са били] проведени обширни консултации, като участвалите в тях социално-икономически и политически заинтересовани страни [са се изказали] категорично в подкрепа на сключването на [спорното] споразумение“, но „[в]ъпреки това [жалбоподателят] и някои други заинтересовани страни не [са приели] да участват в процеса на консултации“. Както следва от тези данни, според Съвета именно този „процес на консултации“ е позволил да бъдат взети предвид „съображенията, изложени“ в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK, и по-специално в точка 106 от първото решение.

323 Второ, както е видно от писмената защита и представените в нейна подкрепа документи, в решението от 16 април 2018 г., с което разрешава започването на преговори с Кралство Мароко с цел изменение на Споразумението за партньорство в областта на рибарството и сключването на протокол за прилагането му, Съветът дава и насоки за преговорите. Тези насоки предвиждат по-специално, от една страна, „Комисията [да оцени] евентуалните последици от [спорното] споразумение, в частност що се отнася до ползите за съответното население и използването на природните ресурси на съответните територии“, и от друга страна, тази институция „[да следи] на засегнатото от споразумението население в момента на предложението за подписване и сключване да е било осигурено подходящо участие в съответствие с решенията на Съда“.

324 Трето, в доклада от 8 октомври 2018 г. Комисията посочва във връзка с втората от посочените в точка 323 по-горе насоки за преговори:

„Поради липсата на всякаква възможна алтернатива, позволяваща директно допитване до населението на Западна Сахара, службите на [Комисията] и ЕСВД проведоха консултации с широк кръг от представителни организации на сахравското гражданско общество, депутати, икономически оператори и организации […]

[Т]ези консултации се съсредоточиха върху основната цел, свързана с обмен на позиции и коментари за интереса за населението на Западна Сахара и за икономиката на територията от сключването на [спорното споразумение].

Макар [жалбоподателят] да беше поканен от ЕСВД и Комисията за провеждане на консултации в Брюксел, положителен отговор не беше получен […] Организациите на гражданското общество, които се изказаха срещу разширяването на [обхвата на спорното споразумение] по отношение на прилежащите към Западна Сахара води, също бяха поканени в Брюксел, но нито една от тях не прие поканата.

Освен това мароканските органи проведоха собствени консултации с национални, регионални и професионални структури, засегнати от [спорното споразумение]“.

325 Всъщност в доклада от 8 октомври 2018 г. Комисията посочва:

„[Ц]елта беше този тристранен подход да е възможно най-широк, смислен и убедителен, в изключително сложен политически и правен контекст.

Още от самото начало беше уточнено, че процесът на консултации няма за цел да определи окончателния политически и конституционен статут на територията на Западна Сахара, а да провери дали засегнатото от споразумението население е благосклонно към разширяването на [обхвата на Споразумението в областта на рибарството от 2006 г.] спрямо прилежащите към Западна Сахара води“.

326 Четвърто, в доклада от 8 октомври 2018 г. Комисията прави равносметка на тези консултации, като приема, че „първата част [от тях], които се изразяваха в консултации, проведени от мароканските органи, позволи да се установи широк консенсус в подкрепа на новото партньорство за устойчиво рибарство, включително неговото разширяване спрямо прилежащите към Западна Сахара води“, и че „що се отнася до резултатите от проведените от ЕСВД и [самата нея] консултации, също беше констатирана много силна подкрепа за разширяването на [обхвата на спорното споразумение] спрямо прилежащите към Западна

Сахара води“. Освен това тя твърди, че „[жалбоподателят] и редица други заинтересовани лица, подкрепящи неговата кауза, отказаха да участват в процеса на консултации, без да изложат аргументи срещу [спорното споразумение]“, като приема, че „[този] отказ изглежда е свързан с резерви от политическо естество [във връзка с] въпроса за окончателния статут на Западна Сахара“.

327 Съответно, както Комисията посочва в изявлението си при встъпване, ЕСВД и тя самата са счели, че „по силата на принципа си за политическа неутралност и ненамеса [те] са били длъжни да проведат възможно „най-широки“ консултации, без да вземат страна“ в „спора за легитимност между [Кралство] Мароко и жалбоподателя“. Така, доколкото „всяка от страните в процеса под егидата на ООН (Кралство Мароко и [жалбоподателят]) претендира за себе си да е изключителен представител на засегнатото от споразумението население“, те са приели, че „да се даде предимство на тълкуването [на една от тези страни], неизбежно би довело до това Съюзът да вземе страна в политическия спор“ и „[п]ризнаването на [жалбоподателя] за единствен партньор би било в противоречие с общия подход на Съюза, който винаги [е признавал] въпросната организация единствено като една от „страните“ в процеса под егидата на ООН“. Ето защо, като изхождат от принципа, че „нито една [от тези] страни не се ползва с изключителна легитимност“, Комисията и ЕСВД вземат решение да „разширят основата за консултации отвъд предложените от едната или от другата страна партньори и да включат в нея, доколкото е възможно, засегнатото от споразуменията гражданско общество и неговите представители“.

328 В това отношение най-напред от тези съображения може да се направи изводът, че институциите са счели за невъзможно на практика да получат пряко или с посредничеството само на жалбоподателя съгласието на народа на Западна Сахара, в качеството му на трета за спорното споразумение страна, поради особеното положение на тази територия, но за сметка на това са счели, че консултациите със „съответното население“ с цел получаване на неговото съгласие за това споразумение все пак позволяват с оглед на това положение да се съобразят доколкото е възможно с изискванията, които могат да бъдат изведени по-конкретно от точка 106 от решение Съвет/Front Polisario (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 336).

329 На следващо място, от тях може да се направи изводът, че понятието „съответно население“, използвано от институциите, включва основно населението, което се намира понастоящем на територията на Западна Сахара, независимо от неговата принадлежност към народа на тази територия, без обаче да се засяга „[вземането на] мнение от сахравското бежанско население“, както според Комисията би позволило „[включването на жалбоподателя] сред страните, с които се провеждат консултации“. Съответно това понятие се различава от понятието „народ на Западна Сахара“, от една страна, доколкото то може да включва цялото местно население, засегнато благоприятно или неблагоприятно от прилагането на спорното споразумение за тази територия, а от друга страна, доколкото няма политическото съдържание на второто понятие, което произтича по-специално от признатото на посочения народ право на самоопределение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 337).

330 На последно място, както жалбоподателят изтъква по същество, проведените от Комисията и от ЕСВД консултации се основават на подход, сравним с изисквания от член 11, параграф 3 ДЕС и от член 2 от Протокол № 2 към ДФЕС относно прилагането на принципите на субсидиарност и на пропорционалност, съгласно които Комисията е

длъжна да проведе широки консултации със засегнатите страни, по-специално преди да предложи законодателен акт. Впрочем, както е видно от отделните откъси от предложенията за сключване на споразумения в областта на рибарството от името на Съюза, представени от жалбоподателя, Съюзът системно прилага тази практика в рамките на такива предложения (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 338).

331 Въпреки това този подход по принцип предполага единствено да бъдат получени и взети предвид мненията на отделните засегнати страни, по-специално при приемане на предложения акт, без обаче това да породи правни последици, сходни с тези от изразяването на съгласие от трета страна, каквото се изисква за приемането на такъв акт. Следователно изразът „съгласие на съответното население“ в съображение 11 от обжалваното решение не може да се тълкува в смисъл, че е с юридическото съдържание на понятието „съгласие“, посочено в точка 319 по-горе. По-конкретно, както следва от заключенията в доклада от 8 октомври 2018 г., понятието „съгласие“, използвано в обжалваното решение, трябва да се възприема в този особен контекст единствено като препращане към преобладаващо положителното мнение на институциите и организациите, считани от Комисията и ЕСВД за представителни за посоченото население, с които са проведени консултации както от последните, така и от Кралство Мароко. Само по себе си обаче това мнение не може да се счита за условие за валидност на това споразумение и на обжалваното решение и за обвързващо тези институции и организации или самото „съответно население“, така че посоченото споразумение да им е противопоставимо (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 339 и 340).

332 Именно в рамките на проверката за основателност на твърденията по настоящата част трябва да се разгледа дали особеният смисъл, придаден на понятието „съгласие“ в обжалваното решение, както е определен в точка 331 по-горе, е съвместим с тълкуването на принципа на относително действие на договорите, възприето от Съда.

– По въпроса дали особеният смисъл, придаден на понятието „съгласие“ в обжалваното решение, е съвместим с тълкуването на принципа на относително действие на договорите, възприето от Съда в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK

333 Настоящата част от третото основание повдига основно въпроса дали с оглед на особеното положение на Западна Сахара Съветът е можел да упражни своята свобода на преценка, за да тълкува изискването народът на тази територия да изрази съгласие със спорното споразумение в смисъл, че то предполага единствено получаването на благоприятно мнение от мнозинството от „съответното население“.

334 В това отношение, на първо място, следва да се припомни, че макар съдебната практика да признава на институциите широко право на преценка в областите, които предполагат сложни оценки, по-специално политически и икономически, каквито са външните отношения и политиката в областта на рибарството, съдебният контрол за явна грешка при преценката изисква институциите на Съюза, издатели на разглеждания акт, да са в състояние да докажат пред съда на Съюза, че при приемането на акта действително са упражнили правото си на преценка, което предполага да са взели предвид всички релевантни данни и обстоятелства относно положението, което този акт трябва да регулира. Освен това правото на преценка на институциите може да бъде ограничено,

включително в такива области, от правно понятие, което въвежда обективни критерии (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 342—347 и цитираната съдебна практика).

335 В случая свободата на преценка на Съвета за сключване на споразумение с Кралство Мароко, което изрично се прилага към Западна Сахара и към прилежащите води, е ограничена юридически от ясните, точни и безусловни задължения, които Съдът е извел от принципа на самоопределение и от принципа на относително действие на договорите, що се отнася до такива споразумения. В частност, що се отнася до изискването народът на тази територия да даде съгласие за такова споразумение, наистина Съветът е следвало да прецени дали настоящото положение на тази територия оправдава адаптиране на условията и реда за изразяване на това съгласие и дали са изпълнени всички условия да се счита, че то е дадено. Съветът обаче не е следвало да решава дали посоченото съгласие е можело да бъде спестено, тъй като в противен случай е щял да наруши това изискване (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 348 и 349).

336 На второ място, в точка 238 по-горе бе припомнено особеното положение на Западна Сахара, и по-специално „спорът за легитимност“ между двете страни в процеса на самоопределение, а именно Кралство Мароко и жалбоподателя. По-конкретно следва да се отбележи, че и до днес няма съгласие между тези страни едната от тях да приеме другата да упражнява по отношение на тази несамоуправляваща се територия правомощията, изисквани от международно споразумение със Съюза, прилагащо се на тази територия, по-специално в областта на управлението на рибните ресурси в прилежащите към нея води (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 350 и 351).

337 В това отношение, както следва от съображения 5 и 10 от обжалваното решение (вж. т. 60 по-горе), Съветът приема, че единственият начин, от една страна, флотовете на Съюза да могат да продължат риболовните си дейности в прилежащите към Западна Сахара води и от друга страна, тази територия и нейното население да продължат да се ползват от секторната подкрепа, предоставяна по споразумението, и да се гарантира устойчивото използване на рибните ресурси в тези води, е да се сключи ново споразумение в областта на рибарството с Кралство Мароко. Всъщност, както може да се заключи от доводите на Съвета и Комисията, те считат, че за разлика от жалбоподателя, тази трета държава е в състояние да упражнява правомощията, изисквани от това споразумение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 352).

338 Въпреки това, както следва от точка 328 по-горе, институциите са приели също така, че особеното положение на Западна Сахара не позволява на практика да се получи съгласието на народа на тази територия като трета страна за спорното споразумение, пряко или с посредничеството на жалбоподателя, и че следва да проведат възможно най-широки консултации с местното население, за да не се намесват в спора за легитимност между жалбоподателя и Кралство Мароко (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 353).

339 При все това отделните данни относно особеното положение на Западна Сахара, които Съветът и Комисията изтъкват, за да оправдаят решението, посочено в точка 338 по-горе, не могат да бъдат приети.

340 Първо, що се отнася до довода на Съвета и Комисията, че изискването за съгласие не може да се прилага по един и същ начин към държава и към несамоуправляваща се територия, той трябва да бъде отхвърлен по вече изложените в точка 311 по-горе мотиви.

341 Второ, доводът на ММРК, че съответното население имплицитно е изразило съгласие с правата, предоставени със спорното споразумение, като се е възползвало от финансовото участие, фактически прилагано към Западна Сахара от много години, трябва при всички положения да бъде отхвърлен по мотивите, изложени в точки 312—317 по-горе.

342 Трето, що се отнася до доводите на Съвета и Комисията относно затрудненията при идентифициране на членовете на народа на Западна Сахара, от една страна, следва да се посочи, подобно на жалбоподателя, че правото на самоопределение е колективно право и структурите на ООН са признали на посочения народ това право, а оттам и неговото съществуване, независимо от съставящите го индивиди и от техния брой. От друга страна, от точка 106 от решение Съвет/Front Polisario се установява, че Съдът имплицитно приема този народ за самостоятелен правен субект, който е способен да изрази своето съгласие с международно споразумение, независимо от идентифицирането на неговите членове. Следователно от принципа на самоопределение и от принципа на относително действие на договорите, както са тълкувани от Съда, не може да се направи извод, че съгласието на този народ трябва непременно да се получи чрез преки консултации с неговите членове. Поради това изтъкнатото от институциите затруднение само по себе си не би трябвало да е пречка за изразяване на това съгласие (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 357).

343 Четвърто, що се отнася до необходимостта от ненамеса в „спора за легитимност“ между жалбоподателя и Кралство Мароко относно Западна Сахара, на която се позовават Съветът, Комисията и Френската република, достатъчно е да се посочи, че тъй като Съюзът не би могъл съгласно международното право и даденото му от Съда тълкуване да признае претенциите на Кралство Мароко към тази територия, институциите не може да се въздържат от предприемане на подходящи постъпки с оглед осигуряване на съгласието на народа на тази територия, като се позовават на риска от намеса в спора между жалбоподателя и тази трета държава по повод на споменатите претенции (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 358).

344 Пето, доводът на Съвета, че на този етап Западна Сахара е несамоуправляваща се територия и следователно е неспособна да изрази съгласие така както една независима държава, трябва да бъде отхвърлен. Всъщност, от една страна, тези доводи в крайна сметка почиват на погрешната постановка, че народът на Западна Сахара все още не разполага с право на самоопределение, тъй като процесът относно окончателния статут на тази територия не е приключил, която противоречи на признанието на това право от органите на ООН, констатирано от Съда в решение Съвет/Front Polisario. От друга страна, що се отнася до твърдяната неспособност на жалбоподателя и на представлявания от него народ да сключи договор в областта на рибарството или да упражнява правомощията, които той предполага, от принципа на относително действие на договорите, както е тълкуван от Съда, не следва, че съгласието на разглеждания народ в качеството му на трета страна за спорното споразумение трябва непременно да бъде получено посредством договор (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 295 и 359—361).

345 Шесто, обстоятелството, че институциите считат Кралство Мароко за „де факто управляващата власт“ в Западна Сахара, видимо не може да изключи необходимостта народът на тази територия да даде съгласие за спорното споразумение. Всъщност, след като от своя страна Кралство Мароко отрича да упражнява такива правомощия и претендира за суверенни права върху посочената територия, неговата позиция е несъвместима с качеството на упражняващ административна власт. Във всеки случай, дори да се приеме, че Кралство Мароко „де факто“ играе такава роля по отношение на разглежданата територия, това обстоятелство не може да направи ненужно съгласието на нейния народ за спорното споразумение предвид принципа на самоопределение и принципа на относително действие на договорите (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 362 и 363).

346 Седмо, при проверката относно процесуалната легитимация на жалбоподателя бе констатирано, от една страна, че неговото участие в процеса на самоопределение на Западна Сахара не означава, че той не може да представлява този народ в контекста на споразумение между Съюза и Кралство Мароко, и от друга страна, че от документите в преписката не се установява органите на ООН да са признали други организации освен него за оправомощени да представляват посочения народ (вж. т. 241 и 243 по-горе). Следователно не е било невъзможно съгласието на последния да се получи с посредничеството на жалбоподателя. Доводът на Съвета и Комисията, че в такава хипотеза тази организация би имала „право на вето“ над прилагането на спорното споразумение към посочената територия и към прилежащите ѝ води, трябва да бъде отхвърлен. Всъщност в това отношение е достатъчно да се припомни, както бе констатирано в точка 335 по-горе, че Съветът не е имал право да решава дали е било възможно да се спести съгласието на народа на Западна Сахара при сключването на спорното споразумение. Следователно изложеното обстоятелство, че компетентността на жалбоподателя да изрази такова съгласие, би му предоставила „право на вето“ в това отношение, не може да оправдае такова решение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 364).

347 От това следва, че данните относно особеното положение на Западна Сахара, изложени от Съвета и Комисията, не могат да изключат възможността народът на Западна Сахара да изрази своето съгласие със споразумението като трета за него страна.

348 На трето място, както бе констатирано в точка 331 по-горе, проведените от Комисията и от ЕСВД консултации са имали за предмет единствено да бъде получено мнението на „съответното население“ за спорното споразумение, а не съгласието на народа на Западна Сахара с него. Следователно, както основателно твърди жалбоподателят, не може да се счита, че тези консултации отговарят на изискванията, които Съдът извежда от принципа на самоопределение и от принципа на относително действие на договорите (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 366).

349 Доводите на Съвета, подкрепен в това отношение от Кралство Испания, Френската република, Комисията и ММРК, че въпросните консултации са проведени при спазване на релевантните принципи на международното право, не могат да оборят този извод.

350 В това отношение, от една страна, Съветът твърди, че проведените от Съюза консултации съответстват на релевантните принципи на международното право, доколкото са водени с представителни структури на съответното население и с цел получаване на съгласие. Тези критерии Съветът извежда в частност от Конвенция № 169 на Международната

организация по труда (МОТ) за коренните и племенните народи, приета в Женева на 27 юни 1989 г., и от Декларацията на Организацията на обединените нации за правата на коренното население, приета от Общото събрание на ООН на 13 септември 2007 г. Съответно разглежданите консултации имали за цел да осигурят възможно най-широко участие на представителните структури и организации на съответното население. В този контекст Кралство Мароко провело консултации по-специално с лицата, заемащи изборни длъжности на регионално равнище, определени с всеобщо пряко гласуване през 2015 г., значителна част от които произхожда от местните племена. Комисията и ЕСВД провели консултации с широк кръг местни политически и социално-политически организации и с представители на гражданското общество, както и с жалбоподателя.

351 От друга страна, според Съвета институциите са се основали на обективен критерий, а именно наличието или липсата на ползи за населението на Западна Сахара от Споразумението в областта на рибарството, който бил съобразен с принципите, които могат да бъдат изведени от писмото на правния съветник на ООН от 29 януари 2002 г.

352 Що се отнася до доводите на Съвета, посочени в точка 350 по-горе, достатъчно е да се отбележи, че критериите, които той извежда от тази конвенция и от тази декларация, а именно че всички консултации трябва да се провеждат с представителни структури на съответното население и трябва да имат за цел получаване на тяхното съгласие, не съответстват на изискванията, които Съдът извежда от принципа на самоопределение и от принципа на относително действие на договорите (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 370).

353 Всъщност, от една страна, следва да се посочи, че както вече бе изтъкнато многократно, Съветът не придава на понятието „съгласие“ правните последици, които международното право по принцип свързва с това понятие, тъй като тази институция няма предвид в случая съгласието на трета за спорното споразумение страна по смисъла на точка 106 от решение Съвет/Front Polisario, а благоприятното мнение на голяма част от местното население (вж. т. 328—331 по-горе). Впрочем, както подчертава жалбоподателят, в доклада от 8 октомври 2018 г. Комисията не употребява понятието „съгласие“. Съответно тя посочва единствено „подкрепата“ на структурите, участвали в консултациите на мароканските органи, за сключване на спорното споразумение, както и „много широката подкрепа“ на нейните и на ЕСВД „партньори“ за „включването на прилежащите към Западна Сахара води“ (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 371 и 372).

354 От друга страна, следва да се припомни, че както изтъква жалбоподателят, понятието „съответното население“, на което се позовават институциите, не съвпада с понятието „народ на Западна Сахара“, чието съдържание предполага правото на самоопределение (вж. т. 329 по-горе). По-конкретно, първо, следва да се отбележи, че консултациите, проведени с местните и регионалните органи от Кралство Мароко, което е страна по спорното споразумение, не са можели да имат за предмет получаване на съгласието на трета за това споразумение страна, а най-много да осигурят участие на местните общности и заинтересованите обществени организации на посочената държава при сключването на това споразумение. Второ, следва да се отбележи, че образуванията и организациите, с които Комисията е провела консултации, в най-добрия случай представляват различни социално-икономически интереси, присъщи на гражданското общество, без тези образувания или организации да се считат сами или да трябва да бъдат считани за представителни структури на народа на Западна Сахара, които са оправомощени да

изразят неговото съгласие, и това се потвърждава впрочем от критериите за подбор на тези образувания или организации, посочени от Комисията в писмените ѝ отговори от 25 януари 2021 г. на въпроси, поставени от Общия съд в рамките на процесуално-организационно действие (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 373—379).

355 Нещо повече, що се отнася до доводите на жалбоподателя за връзките на участвалите в проведените от Комисията и ЕСВД консултации образувания и организации с мароканските власти, от уточненията на Комисията, дадени в нейните писмени отговори от 25 януари 2021 г. относно статута и дейностите на посочените образувания и организации, се установява, че повечето от тях са или обществени организации по мароканското право, които извършват дейност под ръководството на тези власти, или са мароканси независими органи, и голяма част от тези обществени организации имат правомощия на национално равнище.

356 Освен това, както самата Комисия посочва в доклада от 8 октомври 2018 г., жалбоподателят и сдруженията, които споделят възгледите му, са отказали участие в организираните от нея консултации.

357 Въпреки това, от една страна, следва да се отбележи, че не е спорно, че както жалбоподателят сочи в репликата, той оповестява своето несъгласие със сключването на спорното споразумение. По-специално в писмо от 7 юни 2018 г. до ЕСВД той посочва по същество, че с оглед на принципите, прогласени според него от Съда, а именно по-конкретно отделния и различен характер на Западна Сахара и зачитането на съгласието на този народ като единствен критерий, той не може да приеме, че тези обсъждания са проведени в перспективата на „евентуалното включване на Западна Сахара в обхвата на договаряните между [Съюза] и Кралство Мароко споразумения“ и в рамките на проект, отнасящ се до „южните провинции“, като бъде взето предвид мнението на „местното население“ посредством ЕСВД и мароканските институции. Следователно, макар жалбоподателят да не е приел да участва в организираните от Комисията и ЕСВД консултации, Комисията и Съветът са били длъжни надлежно да вземат предвид неговата позиция, още повече че за разлика от останалите образувания, участвали в консултациите, той е можел легитимно да се счита за „представителна структура“ на въпросния народ.

358 От друга страна, следва да се отбележи, че както жалбоподателят посочва по същество, докладът от 8 октомври 2018 г. не взема предвид публичната декларация от 28 ноември 2018 г., приета от 95 „неправителствени организации на сахравското гражданско общество“ (The Saharawi civil society NGOs) и приложена към жалбата, в която тези организации искат от Съвета и от Парламента да не приемат спорното споразумение, което според техните думи има за цел да „ограби“ рибните ресурси на народа на Западна Сахара и „да включи незаконно Западна Сахара в своя териториален обхват“.

359 Ето защо трябва да се приеме, че тези консултации и резултатите от тях, изведени в доклада от 8 октомври 2018 г., отразяват по-скоро гледната точка на мароканси институции и обществени организации, отколкото на организации на гражданското общество на Западна Сахара. Освен това докладът от 8 октомври 2018 г. не отчита гледната точка на жалбоподателя, макар последният да е оповестил конкретните причини да се противопоставя на сключването на спорното споразумение.

360 Във всеки случай, както изтъква жалбоподателят, тези консултации не са водени с „представителни структури“ на народа на Западна Сахара, а най-много със „заинтересовани страни“, на които впрочем институциите са можели да осигурят участие при сключването на спорното споразумение съгласно Договорите, независимо от „съображенията“ на Съда, посочени в съображение 11 от обжалваното решение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 383).

361 От точки 353—360 по-горе следва, че не може да се приеме, че проведените от Комисията и от ЕСВД по искане на Съвета консултации са позволили да се получи съгласието на народа на Западна Сахара за спорното споразумение в съответствие с принципа на относително действие на договорите, както е тълкуван от Съда (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 384).

362 Що се отнася понастоящем до тълкуването на международното право, което Съветът застъпва въз основа на писмото на правния съветник на ООН от 29 януари 2002 г. и във връзка с което е подкрепен от Комисията и Френската република, следва да се отбележи, първо, че не е възможно институциите да не изпълнят задължението да се съобразят с даденото от Съда тълкуване на приложимите международноправни норми, като заместят това тълкуване с други критерии, изведени от такова писмо, което впрочем няма същия обхват като консултативните становища на Международния съд, второ, че това писмо се отнася до въпроса за законосъобразността на частноправните договори, сключени между мароканси публичноправни организации и петролни дружества, а не до законосъобразността на международни споразумения, сключени от Кралство Мароко, трето, че това писмо се основава на аналогии с въпроса за законосъобразността на дейностите на упражняващия административна власт, които засягат минералните ресурси на несамоуправляваща се територия, при положение че в случая разглежданата трета държава не може да се счита за упражняващ административна власт, и четвърто, че във всеки случай от заключенията в това писмо изрично се установява, че приложимите принципи на международното право изискват природните ресурси на такава територия да бъдат използвани не само в съответствие с интересите на народа на Западна Сахара, но и с неговата воля (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 385—389).

363 Следователно Съветът и Комисията в никакъв случай не могат да се позоват на писмото на правния съветник на ООН от 29 януари 2002 г., за да обосноват съответствието на проведените консултации с приложимите принципи на международното право. Следователно жалбоподателят основателно твърди, че институциите не могат да заместят изискването за изразяване на това съгласие, прогласено от Съда в точка 106 от решение Съвет/Front Polisario, с критерия за ползите на съответното население от спорното споразумение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 390).

364 От всичко гореизложено следва, че при приемането на обжалваното решение Съветът не е взел предвид в достатъчна степен всички релевантни данни за положението на Западна Сахара и неправилно е счел, че разполага със свобода на преценка да реши дали следва да се съобрази с изискването народът на тази територия да изрази съгласието си с прилагането на спорното споразумение към тази територия в качеството си на трета за него страна, в съответствие с възприетото от Съда тълкуване на принципа на относително действие на договорите във връзка с принципа на самоопределение. В частност, първо, Съветът неправилно е приел, че настоящото положение на тази територия не позволява да

се осигури такова съгласие, по-специално с посредничеството на жалбоподателя. Второ, като е приел, че проведените от Комисията и ЕСВД консултации са позволили спазването на принципа на относително действие на договорите, както е тълкуван от Съда по-конкретно в точка 106 от решение Съвет/Front Polisario, Съветът е допуснал грешка както по отношение на обхвата на тези консултации, така и на обхвата на изискването, установено в тази точка. Трето, Съветът неправилно е приел, че може да замени това изискване с критериите, които се твърди, че са установени в писмото на правния съветник на ООН от 29 януари 2002 г. От това следва, че твърденията по настоящата част от третото основание са основателни, което може да доведе до отмяната на обжалваното решение (вж. в този смисъл решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 391).

365 От всичко гореизложено следва, че обжалваното решение трябва да бъде отменено, без да е необходимо произнасяне по допустимостта на направените от жалбоподателя нови доказателствени искания и представените по негова инициатива данни след съдебното заседание за изслушване на устните състезания (вж. т. 89 и 92 по-горе) и без да е необходимо да се разглежда втората част от третото основание и останалите основания в жалбата.

4. По запазването на правните последици на обжалваното решение

366 Съгласно член 264, втора алинея ДФЕС Общият съд определя, ако счете за необходимо, онези от правните последици на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни.

367 В това отношение от съдебната практика следва, че по съображения, свързани с правната сигурност, правните последици на обжалван акт, и по-специално решение за сключване на международно споразумение, могат да бъдат запазени, включително служебно, когато като непосредствен резултат от неговата отмяна биха настъпили сериозни отрицателни последствия (вж. решение от днешна дата, Front Polisario/Съвет, T-279/19, т. 394 и 396 и цитираната съдебна практика).

368 В случая е достатъчно да се отбележи, че незабавното действие на отмяната на обжалваното решение може да доведе до тежки последици за външната дейност на Съюза и да застраши правната сигурност на международните ангажименти, които той е поел и които обвързват институциите и държавите членки. Становището на жалбоподателя по молбата на Комисията Общият съд да приложи член 264, втора алинея ДФЕС, не може да обори тази констатация.

369 При тези обстоятелства следва да се приложи член 264, втора алинея ДФЕС, като бъдат запазени правните последици от обжалваното решение за период, не по-дълъг от срока по член 56, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, или, ако в този срок бъде подадена жалба пред Съда, до обявяването на решението на Съда по нея.

Б. По жалбата по дело T-356/19

370 Като начало следва да се отбележи, че както бе изложено в точка 177 по-горе, по дело T-344/19 в подкрепа на твърдението си, че е пряко засегнат от обжалваното решение, жалбоподателят изтъква, че обжалваният регламент не може да се тълкува в смисъл, че е мярка с опосредяващ характер, която е пречка за това да бъде пряко засегнат от обжалваното решение.

371 Въпреки това в настоящото дело жалбоподателят посочва, че ако Общият съд приеме, че обжалваният регламент е такава мярка с опосредяващ характер, той подава при условията на евентуалност жалбата по това дело.

372 На въпрос в съдебното заседание относно значението за жалбата по настоящото дело на факта, че е пряко засегнат от обжалваното по дело T-344/19 решение, ако Общият съд приеме, че обжалваният регламент не е пречка за това пряко засягане, жалбоподателят посочва, че според него от това би следвало, че жалбата по настоящото дело вече няма да е допустима и че във всеки случай ще е отпаднал нейният предмет. Въпреки това следва да се отбележи, че жалбоподателят не иска от Общия съд да констатира, че предметът на жалбата е отпаднал.

373 Освен това следва да се отбележи, че макар да е възможно отмяната на обжалваното решение с настоящото съдебно решение да попречи на добросъвестното изпълнение на обжалвания регламент (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 4 септември 2018 г., Комисия/Съвет (Споразумение с Казахстан), C-244/17, EU:C:2018:662, т. 51), тя не води сама по себе си до недействителност на този регламент. Впрочем правното основание на този регламент, приет преди посоченото решение, не е самото решение, а протоколът за прилагане, и по-специално клаузите на член 3 от последния относно възможностите за риболов, предоставени на корабите под флага на държавите членки, които той има за цел да изпълни (вж. т. 71 и 72 по-горе). Следователно не е отпаднал предметът на искането на жалбоподателя за отмяна на този регламент и Общият съд следва да се произнесе по него.

374 Без официално да повдига възражение за недопустимост, Съветът излага две твърдения за липса на процесуални предпоставки, що се отнася до жалбата по настоящото дело, едното от които за липса на процесуална правоспособност на жалбоподателя, а другото — за липса на процесуална легитимация да обжалва този акт.

375 Следва да се разгледа второто твърдение на Съвета за липса на процесуална предпоставка.

376 Съветът счита, че жалбоподателят не е пряко и лично засегнат от обжалвания регламент. От една страна, той поддържа, че регламентът поражда правни последици само по отношение на държавите членки, но не и по отношение на други лица. Във всеки случай жалбоподателят не извършвал дейност в засегнатия икономически сектор и не се позовавал на това. Последиците от посочения регламент за положението му били единствено косвени и политически. От друга страна, той твърди, че този акт изисква приемането на мерки с опосредяващ характер от страна на държавите членки и че последните имат възможност да не използват всички предоставени им възможности за риболов. Освен това Съветът изтъква, че обжалваният регламент не засяга жалбоподателя поради фактическо положение, което го разграничава, или присъщи за него качества, по-специално поради участието му в преговорите за статута на Западна Сахара, които нямат нищо общо с предмета на настоящия спор.

377 От своя страна жалбоподателят поддържа, че е пряко и лично засегнат от обжалвания регламент. Що се отнася, от една страна, до прякото му засягане, той изтъква, че доколкото регламентът има за цел да разпредели между държавите членки възможностите за риболов, които са пряко свързани с използването на рибните ресурси на народа на Западна Сахара, той засяга този народ и следователно поражда преки последици за неговото собствено правно положение като единствен представител на този народ. Освен това прилагането на посочения регламент било чисто автоматично. Що се отнася, от друга страна, до личното му

засягане, той твърди, че както следва от практиката на Съда, само посоченият народ може да даде съгласие за международно споразумение, приложимо към неговата територия и към неговите природни ресурси. Според него тази възможност включва правото на разглеждания народ да се противопостави на разпределянето на възможностите за риболов от неговите рибни ресурси без неговото съгласие. Предвид неговата роля при изразяване на това съгласие той имал особени качества, които можели да го разграничат от всяко друго лице, поради което обжалваният регламент го засягал лично.

378 Кралство Испания, Френската република и Комисията поддържат по същество доводите на Съвета. Комисията обаче посочва, че според нея поради ограничените си последици обжалваният регламент не поражда дори косвени или политически последици за положението на жалбоподателя. От своя страна Кралство Испания подчертава, че жалбоподателят не е лишен от правото си на ефективна съдебна защита, което може евентуално да упражни по отношение на актовете за прилагане на посочения регламент.

379 Преди всичко е необходимо от самото начало да се подчертае, че условията за допустимост на жалбата на физическо или юридическо лице срещу обжалвания регламент трябва да се определят с оглед на специфичното естество на този акт, а не с оглед естеството на обжалваното по дело T-344/19 решение.

380 В това отношение е уместно да се подчертае, че за разлика от решение за сключване на международно споразумение, каквото е обжалваното по дело T-344/19 решение, обжалваният регламент, който е приет за въвеждане в действие в Съюза на спорното споразумение, не е елемент от фактическия състав на изразената обща воля на субекти на международното право, а акт с общо приложение, приет в рамките на вътрешната компетентност на Съюза, задължителен в своята цялост и пряко приложим във всички държави членки съгласно определението на понятието „регламент“ в член 288, втора алинея ДФЕС.

381 Всъщност, доколкото с него се извършва разпределение между държавите членки на възможностите за риболов, предвидени в член 3 от протокола за прилагане, обжалваният регламент се прилага към обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 10 март 2020 г., IFSUA/Съвет, T-251/18, EU:T:2020:89, т. 35).

382 Обжалваният регламент се основава на член 43, параграф 3 ДФЕС, който не се отнася нито към обикновената, нито към специалната законодателна процедура и впрочем предвижда приемането на мерки от страна на Съвета, без да се споменава за участие на Парламента. Следователно такъв регламент не може да представлява законодателен акт (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2017 г., Словакия и Унгария/Съвет, C-643/15 и C-647/15, EU:C:2017:631, т. 58—62). Вследствие от това такъв акт с общо приложение, който не е законодателен акт, е подзаконов акт, което предполага единствено да се провери съгласно член 263, четвърта алинея, трета част от изречението ДФЕС дали той засяга пряко жалбоподателя и не включва мерки за изпълнение (вж. в този смисъл решения от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 22 и 28 и от 10 март 2020 г., IFSUA/Съвет, T-251/18, EU:T:2020:89, т. 32—36 и цитираната съдебна практика).

383 В това отношение, както бе припомнено в точка 179 по-горе, условието за пряко засягане трябва да се провери с оглед на два критерия, а именно, от една страна, оспорената мярка на Съюза трябва да поражда преки последици за правното положение на жалбоподателя и от друга страна, тя не трябва да оставя право на преценка за своите адресати, които са длъжни да я прилагат, тъй като прилагането ѝ е чисто автоматично и произтича от самата правна уредба на Съюза, без да се прилагат други норми с опосредяващ характер.

384 Що се отнася до първия от тези критерии, следва да се отбележи, че обжалваният регламент има за цел единствено да разпредели между държавите членки възможностите за риболов, определени в член 3 от протокола за прилагане.

385 Съответно обжалваният регламент не може сам по себе си да има последици за определянето на тези възможности за риболов и още по-малко за определянето на риболовната зона, обхванатa от Споразумението в областта на рибарството като цяло, или на зоните за управление, установени в рамките на посочената риболовна зона в зависимост от отделните приложими категории риболов.

386 Освен това такъв акт, приет при упражняване на вътрешната компетентност на Съюза, засяга само отношенията между Съюза и неговите държави членки, но не и отношенията между Съюза и Кралство Мароко или неговите отношения с народа на Западна Сахара. Всъщност, макар определянето на възможностите за риболов на корабите под флага на държавите членки в риболовната зона, определена в Споразумението в областта на рибарството, да предполага поемането на насрещни права и задължения между страните по това споразумение, разпределението на тези възможности между държавите членки е чисто вътрешен за Съюза въпрос, който не е от компетентността на горепосочената трета държава, нито сам по себе си би могъл да засегне посочения народ.

387 Наистина, както твърди жалбоподателят, разпределените с обжалвания регламент между държавите членки възможности за риболов могат да засегнат използването на рибните ресурси в прилежащите към Западна Сахара води или най-малко тези, които са отнесени в категории 3—6, посочени в съответните риболовни технически фишове.

388 Това използване на рибните ресурси на Западна Сахара обаче не следва само по себе си от разпределянето с обжалвания регламент на тези възможности за риболов между държавите членки, а от определянето със спорното споразумение на риболовната зона и границите на зоните на управление в нея, при което са включени прилежащите към тази територия води.

389 Ето защо, макар жалбоподателят основателно да твърди, от една страна, че използването на рибните ресурси на Западна Сахара засяга народа на тази територия и от друга страна, че това използване засяга и самия него като легитимен представител на този народ, от това все пак не следва, че обжалваният регламент поражда пряко последици за неговото правно положение на това основание. Следователно първият критерий за пряко засягане не е изпълнен в случая.

390 Нещо повече, що се отнася до втория критерий, наистина, противно на твърденията на Съвета, обжалваният регламент сам по себе си не се нуждае от приемане на мерки с опосредяващ характер, тъй като разпределянето на възможностите за риболов между държавите членки е чисто автоматично и произтича пряко от член 1, параграф 1 от този регламент.

391 Въпреки това следва да се заключи, че поради другите мерки, необходими за изпълнение на спорното споразумение, включително на протокола за прилагането му, последиците от обжалвания регламент за използването на рибните ресурси, обхванати от посоченото споразумение, във всеки случай могат да бъдат само много косвени.

392 Всъщност, както уточнява Съветът, правото на кораб под флага на съответната държава членка да използва рибните ресурси, обхванати от спорното споразумение, зависи и от процедура за разрешение, уредена в членове 10 и 11 от Регламент (ЕС) 2017/2403 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2017 година относно устойчивото управление на външните риболовни флотове и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1006/2008 на Съвета (ОВ L 347, 2017 г., стр. 81), която изисква приемането на мерки от страна на държавите членки, Комисията и Кралство Мароко. Освен това, както също посочва Съветът, от член 12 от същия регламент следва, че държавите членки имат възможност да не използват изцяло разпределените им възможности за риболов.

393 Във всеки случай, както бе прието в точка 259 по-горе, жалбоподателят е пряко засегнат от обжалваното по дело T-344/19 решение, доколкото то се отнася до сключването на спорното споразумение и последното се прилага към Западна Сахара и към прилежащите води, независимо от приетите от Съюза мерки за неговото въвеждане в действие. Съответно мярка за въвеждане в действие на това споразумение, каквато е обжалваният регламент, не играе никаква роля при прилагането на посоченото споразумение към прилежащите към разглежданата територия води, а съответно и към нейните рибни ресурси, което прилагане е автоматично, без да се приемат норми, опосредяващи разпоредбите на това споразумение.

394 От гореизложеното следва, че жалбоподателят не е пряко засегнат от обжалвания регламент. Следователно жалбата по настоящото дело е недопустима и трябва да бъде отхвърлена като такава.

По съдебните разноски

395 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

396 Тъй като Съветът е загубил дело T-344/19, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски по това дело в съответствие с искането на жалбоподателя.

397 Тъй като жалбоподателят е загубил дело T-356/19, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски по това дело в съответствие с искането на Съвета.

398 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник Кралство Испания, Френската република и Комисията понасят направените от тях съдебни разноски.

399 Съгласно член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да реши встъпила страна, различна от посочените в параграфи 1 и 2, да понесе направените от нея съдебни разноски.

400 В случая ММРК следва да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски по дело T-344/19.

По изложените съображения,

ОБЩИЯТ СЪД (девети разширен състав)

реши:

1) **Отменя Решение (ЕС) 2019/441 на Съвета от 4 март 2019 година за сключване на Споразумението за партньорство в областта на устойчивото рибарство между Европейския съюз и Кралство Мароко, протокола за прилагането му и размяната на писма, придружаваща споразумението.**

2) **Запазва правните последици на Решение 2019/441 за период, не по-дълъг от срока по член 56, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, или, ако в този срок бъде подадена жалба пред Съда, до обявяването на решението на Съда по нея.**

3) **Отхвърля жалбата по дело T-356/19.**

4) **Осъжда Съвета на Европейския съюз да понесе, освен направените от него съдебни разноски, и тези на Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) по дело T-344/19.**

5) **Осъжда Front Polisario да понесе, освен направените от него съдебни разноски, и тези на Съвета по дело T-356/19.**

6) **Кралство Испания, Френската република и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.**

7) **Chambre des pêches maritimes de la Méditerranée, Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Nord, Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Centre и Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Sud понасят направените от тях съдебни разноски по дело T-344/19.**

Costeira Gratsias Кънчева

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 29 септември 2021 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелствата по спора . . . 3

А. Международен контекст . . . 3

Б. Споразумението за асоцииране и Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. . . . 7

1. Споразумението за асоцииране . . . 7

2. Споразумението в областта на рибарството от 2006 г. . . . 8

В. Спорове, свързани със Споразумението за асоцииране . . . 9

1. Дела T-512/12 и C-104/16 P . . . 9

2. Дело C-266/16 . . . 10

3. Определения по дела T-180/14, T-275/18, T-376/18 . . . 13

Г. Обжалваното решение и спорното споразумение . . . 13

Д. Обжалваният регламент . . . 18

II. Производството и исканията на страните . . . 21

III. От правна страна . . . 23

А. По жалбата по дело T-344/19 . . . 23

1. По допустимостта на някои от приложенията към репликата . . . 24

2. По допустимостта на жалбата . . . 25

а) По териториалния обхват на спорното споразумение . . . 25

б) По обхвата на искането за отмяна . . . 28

в) По първото твърдение на Съвета за липса на процесуална предпоставка: липса на процесуална правоспособност на жалбоподателя . . . 30

г) По валидността на пълномощното, дадено от жалбоподателя на неговия адвокат . . . 35

д) По второто твърдение на Съвета за липса на процесуална предпоставка: липса на процесуална легитимация на жалбоподателя . . . 37

1) По прякото засягане на жалбоподателя . . . 38

i) По въпроса дали жалбоподателят отговаря на първия критерий за пряко засягане, а именно оспорваната мярка да поражда пряко последици за правното му положение 39

– По първата част от доводите на Съвета, свързана с правните последици, присъщи на решение за сключване на международно споразумение от името на Съюза 39

– По втората част от доводите на Съвета, отнасяща се до специфичните правни последици от спорното споразумение предвид неговото териториално действие за Западна Сахара и прилежащите води 42

– По третата част от доводите на Съвета: липса на промяна в правното положение на жалбоподателя предвид ролята му, ограничаваща се до участие в процеса на самоопределение на Западна Сахара 50

ii) По втория критерий за пряко засягане, свързан с това, че прилагането на оспорената мярка е чисто автоматично и произтича от самата правна уредба на Съюза 53

2) По личното засягане на жалбоподателя 54

3. По основателността на жалбата 56

а) По първото основание: липса на компетентност на Съвета да приеме обжалваното решение 56

б) По третото основание: по същество нарушение от Съвета на задължението да спазва изискванията, които съдебната практика извежда от принципа на самоопределение и от принципа на относително действие на договорите 57

1) По доводите на Съвета, Френската република, Комисията и ММРК, че твърденията по третото основание са неотносими 58

2) По основателността на доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на настоящото основание 61

i) По първата част от третото основание: невъзможност Съюзът и Кралство Мароко да сключат споразумение, приложимо към Западна Сахара и към прилежащите води 61

ii) По третата част от третото основание: нарушение на изискването народът на Западна Сахара да е дал съгласие за спорното споразумение в качеството си на трета за него страна по смисъла на принципа на относително действие на договорите 63

– По прилагането на принципа на относително действие на договорите в настоящия случай 63

– По консултациите, проведени от Съвета и Комисията с цел съобразяване с тълкуването на принципа на относително действие на договорите, възприето в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK 66

– По въпроса дали особеният смисъл, придаден на понятието „съгласие“ в обжалваното решение, е съвместим с тълкуването на принципа на относително действие на договорите, възприето от Съда в решения Съвет/Front Polisario и Western Sahara Campaign UK 69

4. По запазването на правните последици на обжалваното решение 76

Б. По жалбата по дело T-356/19 76

По съдебните разноски 80